

ΕΤΟΣ Δ΄.

Καθίσταται
τῆ 1/13 καὶ 15/27
ἐκάστου μηνός.

Ἐν ΑΙΓΥΠΤῳ τῆ 1|13 Ὀκτωβρίου 1884

Τῆ δευτέρα
προληρομένη
εἰς τὸν ἴον.

Φυλάκ. 40.
Μάρκ. 32.
Ροβέλ. 16.

Αρ. 83.

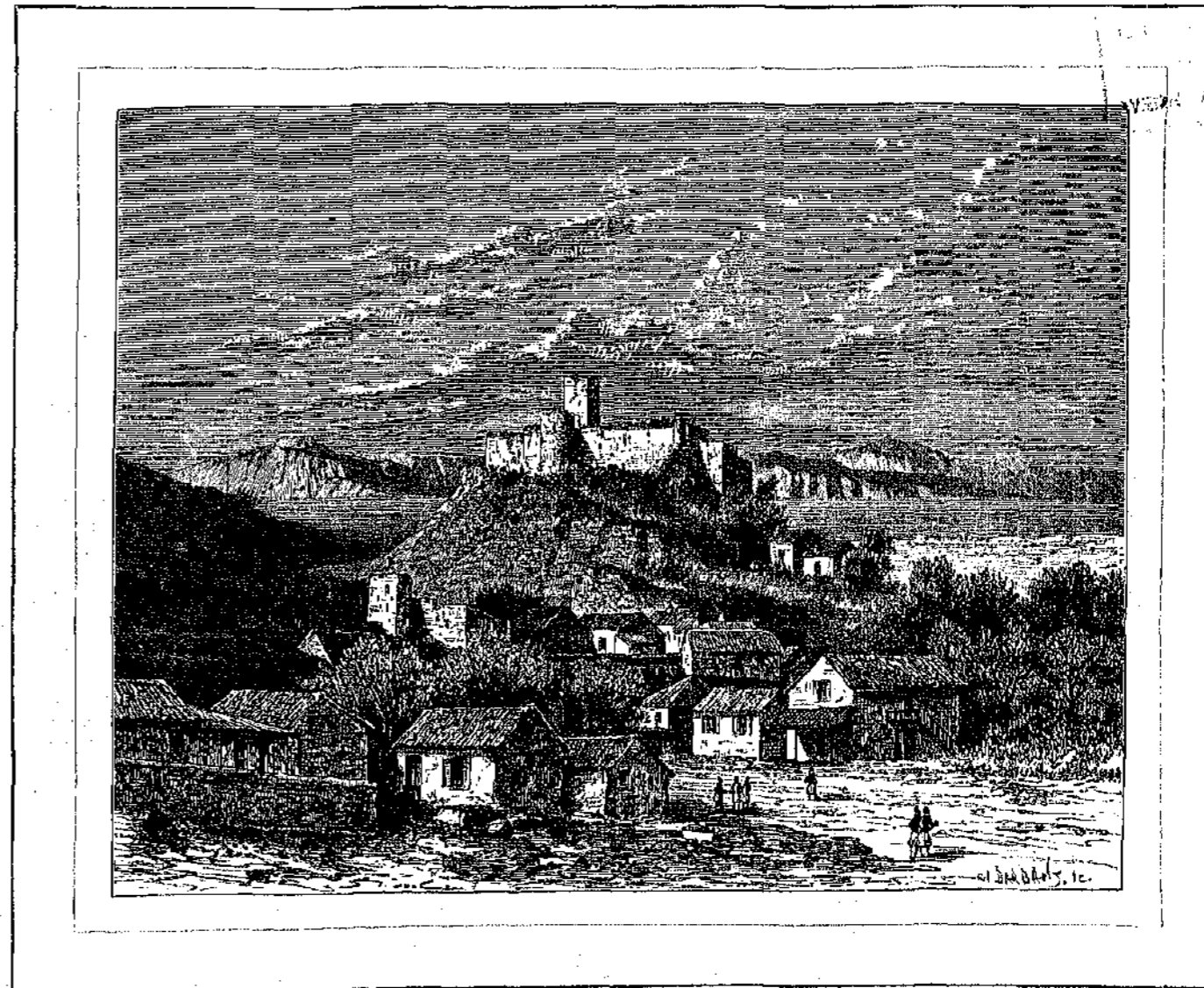
ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ.

Τὸ χωρίον Βουδοειτσα. — Ἡ ἐν Πέσχη ἑλληνική τῶν ἁρθωδύτων Ἐκκλησία (τέλος). — Τὰ περὶ αἰλικὰ ἴδιαι τοῦ Karlshad (συνέχεια). — Πέτρος Βράϊλας Ἀγνήτης. — Ποίημα Ἐθνομυθ. Τὸ ἄσπιδι της. — Οἱ ἐκ τοῦ οἴκου Διαφοκοσμάτων ἡγεμονεῖσαι ἐν Μολδοβλαχίᾳ Ἐξ Ἑβραίων. — Ὁ ταῦς τοῦ Διὸς ἐν Νεμέᾳ. — Πολλοπλοσιανὸς τῶν συγγράμματα πρὸς τοὺς ἁγχαίους Ρωμαίους. — Ἐν τῇ στήλῃ τῶν

εἰδοποιήσεων. Διήγημα. — Ἐκ τῆς χώρας τῆς σισήρας. — Οἰκονομική Ἐπιθεώρησις. — Διάφορα. — Αἰτήματα καὶ λύσεις.

ΕΙΚΟΝΕΣ.

Τὸ χωρίον Βουδοειτσα. — Πέτρος Βράϊλας Ἀγνήτης. — Ὁ ἐν Νεμέᾳ ταῦς τοῦ Διὸς. — Ἀπεργαστὴ χειρογράτων παρὰ Ρωμαίους. — Φόβος καὶ τρόμος. — Ἐν τῇ χώρῃ τῆς σισήρας. — Ἐκτακτὸν παράστημα Ἡ. Κανάρης.

ΤΟ ΧΩΡΙΟΝ ΒΟΥΔΟΥΝΙΤΣΑ.

ΤΟ ΧΩΡΙΟΝ ΒΟΥΔΟΥΝΙΤΣΑ.

(Μετά ελεύθερον, ἔρα σελ. 161.)

Ὡς κινῶν τῶν θερμότητων καὶ εἰς ἄλλων ὁρίων ἀπέσταται ἀπὸ τοῦ στενοῦ, τὸ ὅποιον κατὰ τὴν περιγραφὴν τοῦ Ἡρώδουτος διήλθεν ὁ στρατὸς τῶν Περσῶν μεταβαίνων εἰς θερμότητα, ἐνθα περιέμεναν αὐτὸν ὁ ἀνδρῆσις Λαυδίας μετὰ τῶν πιστῶν Σπαρτιατῶν του, καίτοι τὸ μικρὸν χωρίον Βουδουνίτσα. Ἡ θέσις τοῦ χωρίου τούτου ἐν μέσῳ καταρτῶν κοιλῶδες εἶναι ἐκ τῶν ῥωμαϊκῶν τέρων μακρῶν ἐκτείνεται ὁ ἕρμεσις κλίσις τῆς Λαμίας, ὅπως δὲ αὐτὸ ὁφθαλμῶς τὸ ἔρη τῆς Ἰβόδας, καὶ αἱ κορυφαὶ τῆς Ὀθρούς, καὶ ἐν τῇ ὑψίστῳ σχεδὸν ἐν κισρῇ περὶ τῆς οὐχίης αἱ νῆσι Σιχίθου καὶ Σιχίθου μετὰ τὰ ἀπόμενα αὐτῶν ἀκρωτήρια καὶ τοῦ πολλοῦ αὐτῶν ὄρους. Ὅτι τὸ σχεδὸν ἠγνωστον τοῦτο σήμερον χωρίον εἶχε τὴν ἱστορίαν του, ἀποδεικνύεται ἐκ τῆς τοῦ παρακειμένου λόφου κείμενου Φραγκικῶν φροδίων, οὗ τινος μέχρι σήμερον φέρονται τὰ ἑρσιωμένα τελεῖα καὶ αἱ ἐπέσεις. Τὸ φροδίον τοῦ ἀνηγέρθη ὑπὸ Γάλλου τινος, μωρῆσι, ὅστις μετὰ τὰς Στουροφωρίας ἐλαβεν εἰς ἀμειβὴν τῶν μόνων του τὴν Βουδουνίτσαν ὡς κτήνη, καὶ ἐνταῦθα ἔστησε τὴν κατοικίαν του. Τεὶ ὁ μαρκίας οὗτος, Ἄγνωστον τὰ χρονικὰ δὲ ἀναφέρειται τὸ ὄνομα αὐτοῦ. Βέβαιον ὅμως εἶναι ὅτι ἦτο ἐπίσημος τις ἱππότης, καθὼς ἡ θέσις τοῦ φροδίου τούτου, εἰς τὴν εἰσοδὸν στενοῦ, δι' οὗ εἰσῆλθον ἐπιδρομαὶ Βουλγαρικῆς, Καταλάνου καὶ Ἀλβανῶν, ἦτο θέσις ἐπίκαιρος. Σήμερον τὰ πράγματα ἤλλαξαν φάσιν καὶ δὲ εἰρεία ταῦτα, τὰ ὑπερκείμενα τοῦ χωρίου, μαρτυροῦσι μόνον ὅτι ἦτο ποτε καὶ διὰ τὸ μέρος τοῦτο ἐποχὴ ἀγώνων, ἐποχὴ ῥήσεων καὶ πολέμων, ἐποχὴ ἱστορικῆ. Ἰσως, ἐὰν ἐγίνοντο τακτικὰ τινες ἀνακαταστάσεις, ὅ ἀνεκαλύπτετο στέμμα τι ἢ ἐπιγραφὴ τις, ἧς ἡδύνατο νὰ διαφανῆσθαι κάπως τὴν ὄντως σκοτεινὴν ἐκείνην τῆς ἱστορίας ἡμῶν ἐποχὴν.

Ἡ ἘΝ ΠΕΣΤΗΙ ΤΗΣ ΟΥΓΓΑΡΙΑΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΤΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑ.

ὑπὸ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Γ. Γύτου.

(Συνέχεια καὶ τέλος.)

Ὡς κινῶν τὸν οἰκοδόμημα τῆς Ἐκκλησίας ἀποκλινοῦσης πρὸς τὸν γαυθικὸν βυθὸν, ἐρείδεται ἐκτεταμένως ἐπὶ ὅκτω στύλων τεροχρόνου μαρμάρου, ἕριστα ἐπετετραμένον κατὰ πρότυπον κορινθιακόν. Τὸ δὲ ἱερὸν αὐτῆς τέμπλον ἀποσταλομένον καὶ συγχροτούμενον μὲ ἀγιοῦκοντα ἱερῶν εἰκότων μεγάλων τε καὶ μικρῶν βυζαντινῆς ἀγιογραφίας, ἔργον ἀξιώλογον τῶν ἐκ τῆς γήσου Νάσου ἀγιογράφων Ἰωάννου καὶ Νικολάου, θαυμάζεται ἐπὶ καλλιτεχνίᾳ ὅπου τε τῶν ἡμετέρων καὶ τῶν ξένων· πολλὰ καὶ φραῖτα κεχρωσμένα κοσμήματα ἐπὶ ὅλου το- ρεῦα διατρέχοντα ἐπ' αὐτὸ πανταχόθεν, διὰ κομῶν περιδρομῶν καὶ περηνόσεων, καὶ χρη- σιμεύοντα, ταυτοχρόνως, καὶ ὡς καλοὶ σὺνθεσμοὶ τῆς τοῦ ἔλου πλοκῆς καὶ ἀρμονίας. Τὰ δὲ περὶ τὴν ἀγίαν τράπεζαν τοῦ ἱεροῦ ἕθματος, τὰ πρὸ τῶν δεσποτικῶν ἀγίων εἰκότων δύο μικρὰ προ- σκυνητῆρια, τὰ ἐκ δεξιῶν καὶ ἐξ ἐναντίων δύο

μεγάλαι εἰκονοστάσιαι, ὁ ἀρχιερατικὸς θρόνος καὶ ὁ ἱερὸς ἄμβων, ὡσαύτως φραῖτα, χρυσοστόλιαι καὶ μεγαλοπρεπεῖ· ἐν ἐπὶ λόγῳ, ὁ πλοῦτος ἀνα- μύλλεται πρὸς τὴν τέχνην ἐν τῇ θεῖᾳ τούτῳ ναφ· ἐν δὲ τῇ μεγάλῃ εἰσοδῷ τῆς ἐκκλησίας, ἐνθα ὑπάρχει καὶ γυναικῶν μικρῶν, κείται θωπιστατήριον ἢ ἱερὰ κολυμβήτρα ἐξ ἐρυθροῦ πορφύρου, τεχνούργημα ἀξιοπαρατήρητον καὶ ἀρχαῖον· περὶ δ' αὐτοῦ ἀναγιγνώσκονται ταῦτα ἀνευ χρονολογίας, ἔχοντα μορφήν ἠρωελεσιῶν ἐπιγράμματος.

Αὐτῶν ἱερῶν τότε ἀμαρτῶδες λυτήριον ὄντος γενάρου, καὶ γὰρ ὁρατέων ἐνοδῶν εὐσεβῶν εἰς παστάεισιν ὑπερῶν ὁρατῆρι τε, πιστεῖ ἀνήγαγε ἀνιδρωτὸν Πήμινα.

Δύο ὑψηλὰ καὶ λαμπρὰ κεινοστάσιαι ἐκ λίθων λιανῶτων, καὶ τὸ πλείστον πρὸς τὰ ἄνω κεχρο- σωμένων κοσμοῖσι καὶ ποιοῦσι πένθετον περι- φανῇ τὴν ἡμετέραν ἐκκλησίαν, ἧς ἀπάντι ἀκρίθως ἐπὶ τοῦ φροδίου τῆς Βούδας ὑπάρ- χουσι τὰ ἀνάκτορα. Κατ' ἀρέσκειαν δὲ καὶ πρωτοβουλίαν τοῦ φιλοκάλου αὐτοκράτορος καὶ βασιλέως Φραγκίσκου Ἰωσήφ τοῦ Α', πρὸ δυ- δεκαετίας τὰ κεινοστάσιαι ταῦτα κατασκευά- σθησαν τῇ δαπάνῃ, 112,000 φρ. ὑπὸ τῆς ἡμε-τέρας κοινότητος, προεδρεύοντος τοῦ ἐκ τῶν προῦχόντων αὐτῆς Γεωργίου Σακελλαρίου, ἀν- δρὸς φιλογενῶς καὶ φιλοπατρίδος· βασιλικῇ δὲ διαταγῇ, ἀπετελέσθη πρὸ τῆς Ἐκκλησίας πλατεῖα δευροδοτικῶς καὶ κρητῆρας ἀνοσοφῶρα, ἐν οἷς πρὸ διατίας ἀνηγέρθη, ἔθνηκα δαπάνῃ, ὁ ἐκ χαλκοῦ ἀνδρῆσις τοῦ ἐθνικοῦ ποιητοῦ τῆς Οὐγγαρίας Ἀλεξάνδρου Πέτεφυ (PETEFU SAK- PORA), ὅστις εἰς τὴν Οὐγγρικὴν ἐπαναστάσειν τοῦ 1848 ἔπεσον εἰς τὸ πείδιον τῆς μάχης, φθάνων τοὺς ἡμέρας τῆς ἐλευθερίας, ὡς δει- κνύσι τὸ παράστημα τοῦ ἀνδριάντος, ἐν τῇ εἰκότι, καὶ ἐνδοξοῦσαν τοὺς ὑπὲρ αὐτῆς ἀγω-

*) Ὁ ἐν τῇ ἐνταῦθα ἐθνικῇ Οὐγγρικῇ πανπιστη- μίᾳ ἀπὸ τσεσάρωντος παρῶν ἐτῶν μέγα εὐδοκίμος καὶ καρποφόρος διδάσκων τῆς Ἑλληνικῆς φιλολογίας σφῶς καὶ κενεῖς καθηγητῆς Ἰωάννης Γέφυς, αὐτῆρος τὸ γένος καὶ ὡς γνήσιος Ἑλλῆν ὄμιλον καὶ γράφων τὴν ἡμετέραν γλῶσσαν, γνωστός εἰς τὸν Ἑβραϊτικὸν κόσμον διὰ τῶν συγγραμμάτων αὐτοῦ, εἰς δὲ τὸ κατ' ἡμέας Ἑλληνικὸν ὄμιλον δι' ὅσων ἐγραψεν Ἑλληνιστὶ κατὰ διαφόρους καιροὺς ἐν τῇ Πανδιόρῳ καὶ τῇ Κλεϊσιῇ, μετέφρασεν ἀπὸ τοῦ Οὐγγρικοῦ εἰς τὴν κατ' ἡμέας γλῶσσαν ἐλευκτὰ τοῦ Πέτεφυ ποιήματα, ὡς καὶ τελευταῖον εἰς τὸν περὶ τῶν ἡμετέρων παρ- κλητῶν τὸ περιβλήμενον ἐθνικὸν Οὐγγρικόν, καὶ ὡς εἰπεῖν, προφρατικὸν ἔργον, τοῦ πεπνυμένου καὶ μεγάλου τῆς Οὐγγαρίας ποιητοῦ, ποιητῆς τὸ 1848, ἀλλῶν πρὸ τῆς μεγάλης τῶν Οὐγγρῶν ἐπαναστάσεως· τὸ λαμπρὸν τοῦτο ἔργον δημοσιεύομεν ἐν τῷ Ἐσπερῳ, κατ' εὐδο- κίαν τοῦ σοφοῦ καθηγητοῦ, ὡς ὅσον πάντοτε ἀναγνώ- σων ὅπου πάντων τῶν ἀλοητομένων ἀγάπῃ πρὸς τὴν πατρίδα, καὶ ἐκτιμῶντων δυνάτως τὴν ἐλευθερίαν καὶ ἀνεξαρτησίαν αὐτῆς.

ΠΡΟΣΚΛΗΣΙΣ.

Ἐν π α ε ζ η λ ό γ η. 1. Εἰς τὴν Πατρίδα σου ἀλοητόντες ἔσο πιστοί, ὃ Οὐγγρῆ, αὐτῆ ἐστὶ τὸ λίκνον καὶ ποτε ὁ τάφος σου, ἧς σε τρέφει καὶ καλλιεῖται. 2. Ἐκτός τούτης οὐκ εἶμι διὰ εἰς τόπος ἐν τῇ μεγάλῃ κλάμῳ· εἴτε σ' αὐτῆ εἴτε σε κτηρῆ ἢ τῆχῃ· ἐνταῦθα πρῆται νὰ ζῆσῃς, νὰ ἀποθῆνῃς. 3. Αὐτῆ ἐστὶν ἡ γῆ, ἔπου τὸ αἷμα τῶν πατέρων σου τοσαῦτα ἐχούθῃ. Αὐτῆ πρὸς ἦν δια τὰ ἱερὰ ὀνό- ματα μία κλιεῖται ἔθεον. 4. Ἐνταῦθα ἐμαρξάνοντο ὑπὲρ τῆς πατρίδος τὰ τοῦ ἥρωος Ἀρκαδίου στρατεύματα. Ἐνταῦθα ἀντιέφρασαν τὸν τῆς δουλείας ζυγὸν οἱ βραχίονες τοῦ Ὀυιάδου. 5. Ἐλευθερία! Ἐνταῦθα ἐξέσπασαν τὰς αἱματηρὰς σου σημαίας καὶ ἔπεσον ἐν τῇ μακρῇ μάχῃ οἱ ἄριστοι τῶν ἡμετέρων. 6. Καὶ μετὰ τοσαῦτα δυστυχίας, μετὰ τοσαῦτας

νικημένους· Οὐγγρῶν στρατιώτας. Τὰ ἀποκα- λυπτήρια τοῦ ἀνδριάντος τούτου ἐτελέσθησαν μετὰ πάσης λαμπρότητος καὶ μεγαλοπρεπειας, ἐπὶ παρουσίᾳ τῶν ἀρχόντων τῆς πολιτείας καὶ κοινῶν κλήρους λαοῦ. Ὁ πρωτοπουργὸς Κούλμαν Πίσσας καὶ ὁ ἄρχων τῆς Ἀκαδημίας ἀπήγγειλαν λόγους καταλλήλους· τῇ περιστάσει, καὶ ἐξο- μνησαν δυνάτως τὴν φιλοπατρίαν τοῦ ἀθανάτου ποιητοῦ, ὡς καὶ τὰ λαοσπτήρια καὶ ἀειψαλὴ καλὰ τῆς ἐλευθερίας τῶν ἐθνῶν. Τῆν δὲ 15 τοῦ Μαρτίου ἐπέτειον ἡμέραν τῆς Οὐγγρικῆς ἐπα- ναστάσεως καὶ ἀνεξαρτησίας, οἱ φοιτητα μετὰ σημαίας καὶ νίκης συμβόλων ἀπὸ τῆς πλατείας τοῦ πανπιστημίου ἀναχωροῦντες, καὶ ὑπὸ τῶν πολιτῶν παρακολοθούμενοι, προσέρχοντο εἰς τὴν πρὸ τῆς ἡμετέρας Ἐκκλησίας φερώνυμον πλατείαν τοῦ Πέτεφυ, καὶ ἐνώπιον τοῦ ἀνδρι- άντος αὐτοῦ ἀσκεπτοὶ καὶ εὐσεβῶτως ἱστα- μένοι προσφωνοῦσι τὸν ἐνδοξὸν καὶ θαυμαστοῦ ποιητῆν τὰ εἰκότα, ἐν τῇ ἱερῇ τῆς φιλοπατρίας αὐτῶν ἐνδοξοσυσταμῇ.

Μέλη τῆς ἐνταῦθα Ἑλληνικῆς κοινότητος ἐγένοντο κατὰ καιροὺς καὶ ἀδελφοὶ Μακεδόνες, λαλοῦντες καὶ τὸ ἴδιωμα τῆς θλαχτικῆς γλώσσης τὸν ἐκτεταμένον κοινὸν ἀρχιζῶν· ὅθεν ἄρῃον αὐτῶν καὶ τῆς ἐκ θλάχων ὀρθοδόξων στρατιω- τικῆς φρουρᾶς τῆς πόλεως, πρὸ πεντηκοντα ἧξ ἡμερῶν αὐτοαυτοκρατορικῇ διατάγματι, ἐφημερῆσαι ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ πάντοτε καὶ Βλάχος ἱερεῖς, ἱεροφρατῶν θλαχτικῇ κατ' ὀρισμένους ἡμέρας τοῦ ἐνιαυτοῦ. Ἡ δὲ κοινότης λέγεται ἔκτοτε "κοι- νότης ὀρθοδόξου Γρικῶν τε καὶ Μακεδονο- θλάχων". Ἡ ἐνταῦθα Ἑλληνικὴ κοινότης καὶ Ἐκκλησία ἔσχε κατὰ διαφόρους ἐποχὰς μεγα- λους καὶ αἰσιδύμους ἀδερφάτους, ἐν οἷς Ἀλέξανδρος Λίπωρας ἐκληροδότησεν ὑπὲρ αὐτῆς 400,000 φρ. Σοφία Λύκα 50,000 φρ. αμφοτέρου ἐν Βουκο- πόλει· τῆς Μακεδονίας ὀρμώμενος· Κωνσταν- τίνος Τακτοῆς 16,000 φρ., Θεόδωρος Στουρῆς

ἀνοητοῦς ἀλιγοστεύομενον μὲν, ἀλλ' ὄχι συντριβόμενον, ζῆ τὸ ἔθνος ἐν τῇ πατρίδι.

7. Καὶ ἡμῶν πατρίδα, μεγάλη πόλις! Σὲ προσφω- νεῖ ἀνδρῆσις· "ἢ τῆς γλῶσσῆς κωσσοῦσθαι τῶν ἢ ἠνάτων αὐτῆς".

8. Οὐκ ἐστὶ δυνατὸν, ὅτι τοσοῦτοι καρδίαι μα- ταίως ἐξέβρον τὸ αἷμα, καὶ ἔτι τοσοῦτα πιστὰ στήθη ὑπὲρ τῆς πατρίδος ἠλθόντων ἐμαρξίθησαν.

9. Οὐκ ἐστὶ δυνατὸν, ὅστε ματαίως ἐμαρξάνονται νοῖς, ἱσθῶς καὶ ἀγία θείλῃσι ὑπὸ βρατείας κατῶρας.

10. Πρῆται νὰ εἰλθῇ ἔτι, καὶ θέλει εἰλεῖτε καλῆς τῆρος καιρῶς, τὸν ὅποιον καλεῖ ἡ ἔνθερος προσευχῇ ἐν τοῖς γελεῖσι τῶν μαρτύρων ἀνδρώπων.

11. Ἡ θέλει εἰλεῖτε, ἐὰν πρῆται νὰ εἰλθῇ ἡ μεγάλη καταστροφή, ὅπου πρὸς ἐνταφιασμὸν ἱσταται ἐν τῇ αἰματὶ του ἐν βουλίαν.

12. Καὶ τὸν τάφον, ὅπου ἐν ἔθνος χαλῶται, περι- κολοθῶσι οἱ λαοί, καὶ ἐν τοῖς τῶν ἐκατομηρίων ἀφαιμαγῆσι πένθηται καθῆται δάκρυον!

13. Πιστοὶ ἔσο ἀλοητόντες εἰς τὴν πατρίδα σου, ὃ Οὐγγρῆ· αὐτῆ σε τρέφει, καὶ ὅταν ἀποθῆνῃς αὐτῆ σε καλλιεῖται.

14. Ἐκτός τούτης, οὐκ ἐστὶ διὰ εἰς τόπος ἐν τῇ μεγάλῃ κλάμῳ· εἴτε σ' εὐλογεῖ, εἴτε σὲ κτηρῆ ἢ τῆχῃ· ἐνταῦθα πρῆται νὰ ζῆσῃς, νὰ ἀποθῆνῃς.

Ὁ αὐτὸς δεξιόμορος καθηγητῆς Ἰωάννης Γέφυς μετέφρασεν εἰς τὴν Οὐγγρικὴν γλῶσσαν τὸν Ὀμρον, τὸν Ἡρόδοτον, τὸν Θουκυδίδην, τὸν Ξενοφῶντα καὶ κατ' ἕτερα ἄλλα Ἑλλῆνων κλασικῶν ποιητῶν καὶ πεζο- γράφων· συντάξας δὲ καὶ συντάξας ἐπιτόμιος σφῶς πραγματείας περὶ Ἑλληνικῶν πάντοτε ὑποθέσεων, ὡς ἀναγνώσκαι μετὰ καὶ ἄλλων ἀνεπιτηκῶν ἐν τῇ ἐν- ταῦθα Οὐγγρικῇ ἀκαδημίᾳ, ἐνώπιον ἐλευκτοῦ καὶ ἰο- γρῶν ἀκροατηρίου, καὶ διὰ τῶν πραγματικῶν καὶ θεω- ρητικῶν τούτων ἐκδομένων ἐπὶ τῆς εἰς τὰ πρακτικὰ τῆς Ἀκαδημίας, μέγα προσφῶς ὑποτρέφει καὶ ἐπα- ρτῆται τὸν φιλελλητισμὸν ἐκλεκτῆς καὶ σπουδαίας με- ρίδος τοῦ Οὐγγρικοῦ ἔθνος. Ἡ Ἑλληνικὴ κυβέρνησις τοῦ βασιλέως τῶν Ἑλλῆνων ἀπέστειλεν αὐτῇ ἐπιστολὴν τὸν χρυσοῦν σταυρὸν τοῦ Σωτήρος, βραβεύουσα βασι- λικῶς τὴν σφῶρα καὶ τὴν ἀρετῇ τοῦ διδόντος.

20,000 φρ., Βασιλικὴ Τριανταφύλλου ἐκ Σερραῶν 5000 φρ. αμ. Ἀρχαῖος δὲ καὶ μέγας εὐεργέτης τῆς κοινότητος ὡσαύτως ἐγένετο ὁ Γεωργίος Ζαβίρας τῇ 28 Μαΐου 1744 ἐν Σιατίστῃ τῆς Μακεδονίας γεννηθεὶς καὶ τῇ 28 Αὐγούστου 1804 ἐνταῦθα ἐν Πέστῃ ἀποθῆσας· ἐκληροδό- τησας τῇ Ἑλληνικῇ κοινότητι τῆς πόλεως αὐτῆς ὁ αἰσιδύμος χρηματικῆν περιουσίαν 40,000 φρ., ὡς καὶ τὴν πολύτιμον καὶ πολύτιμον αὐτοῦ ἐβιβλιοθήκην, σωζομένην ἄχρι τῆς σήμερον, ἐν ἣ ἐναπέκειντο ἐν χειρογράφοις καὶ τὰ ἀνεύδοτα σφῶς καὶ πολλὰ αὐτοῦ συγγράμματα φιλοσοφικά, θεολογικά, φιλολογικά, ἐκκλησιαστικά, ἱστορικά, ἀστρονομικά καὶ γεωλογικά, ὡς καὶ τὰ ἐκ τῆς λατινικῆς, γαλλικῆς, ἰταλικῆς, γερμανικῆς καὶ οὐγγρικῆς γλώσσης μεταφρασθέντα ἐξέλογο αὐ- τοῦ ποιήματα. Τὸ 1872 ἐν Ἀθήναις ὁ ἐλλογιμος καθηγητῆς Γ. Κρέμος, ἐξέδωκε τὸ πρῶτον τὴν νέαν Ἑλλάδα, ἢ τὸ Ἑλληνικὸν ἔθνος τοῦ αἰσιδύμου ἀνδρῶς, ἐκ χειρογράφων περιωθέντων ἐν τῇ ἐθνικῇ βιβλιοθήκῃ τῶν Ἀθηνῶν. Τὰ κατὰ τὸν ἀειδοῦσαστον τούτον ἀνδρα, τὸν νέον, ἀλη- θῆς, καὶ χαλκότερον Ἡριγένην τῶν ἡμετέρων χρόνων, εὐρίσκει ὁ ἀναγνώστης, ἐξαιρέτως ἐν τῇ "Νεοελληνικῇ Φιλολογίᾳ" τοῦ Κ. Σάβα, ἐν τῇ ὀρθοδόξῃ Ἑλλάδι ἂνδρ. Δημοκρατικοῦ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου, καὶ ἐν τῇ ἀρίστῃ προλόγῳ τῆς προμνησθείσης "Νέας Ἑλλάδος".

Ἀπὸ δὲ τῆς ἰδρύσεως τῆς ἐνταῦθα Ἑλλη- νικῆς καὶ ὀρθοδόξου τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας ἱεράτευσαν ἐν αὐτῇ ὁ αἰδοσιμώτατος Ἰωάννης Βρατῶς (1790—1794) ὁ αἰδοσιμώτατος Χαρίσιος Σακελλίω ἐκ Κοζάνης (1794—1803), ὁ αἰδο- σιμώτατος Θεόδωρος Γεωργιάδης (1803—1831), Ἰωάσαφ Μαυρομμάτης Ἀρχιεπισκόπος ἐξ Αἴνου (1831—1887), ἱερατεύσαν ἐπὶ τσεσάρωντος ἐτῆ ὡς ἐγγύστα, ἀνὴρ λόγιος καὶ ἱεροπρεπῆς, ἐκπαίδευθεὶς ἐν τῇ νεότητι αὐτοῦ εἰς τὸ τῆς Οὐγγρικῆς πόλεως Μισκόλτς πρὸ 90 ἐτῶν ἀμάρων Ἑλληνικὸν γυμνάσιον, ἐν ᾧ ἐπὶ πολλὰ ἐτῆ πλείστοι Ἑλληγες, Οὐγγροὶ, Ρωμοῦνοι καὶ Σέρ- βοι ἐξεκαιοῦσαντο. Συνέγραψε δ' ὁ ἀγαθὸς οὗτος ἱερεὺς τῆς Ἐκκλησίας δύο ποιήματα, πλήρη ἀκραιφνοῦς φιλογενεῖας, εὐσεβείας καὶ ἀγάπης χριστιανικῆς· καὶ τὸ μὲν ἐπιγράφεται "Διατριβὴ ἢ καθρέπτης τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης, ἐν ᾧ θλάπει πᾶς τὴν πόσον ἀναγκαῖα ἐστὶν ἡ ποσοδὴ αὐτῆς τῆς πατρίδος ἠλθόντων ἐμαρξίθησαν. Τὸ δ' ἄλλο "Ἐγκόλιον περὶ τῆς τῶν τέκνων ἀνατροφῆς" ἐν Πέστῃ, 1866. Ἐργῶν δὲ ὀδο- κηνοτότης παρὰ πάντων τιμώμενος καὶ ἀγα- πώμενος, πρὸ δεκατσεσάρων ἡξ ἔτων μετῆλ- λαθεν ἐνταῦθα τὴν ζωὴν ὁ εὐλαβῆς οὗτος λει- τοουργῆς τῆς Ἐκκλησίας, παρκαλιῶν εἰς τὰς τελευταίας ἡμέρας τοῦ βίου, ὅπως γραφῇ ἐπὶ τῆς πλακῆς τοῦ τάφου του τὸ ἐπιτάφιον τοῦτο ἐπίγραμμα, ὅπου αὐτὸς τὴν προτελευταίαν ἡμέραν τῆς τελευταίας ὀπῆγέουσεως εἰς τὸν ἐλλογιμον Γεωργίον Τιάλιον, καθηγητῆν καὶ γραμματεῖα τοῦ ἐνταῦθα Ἑλληνικοῦ Προσένοιου. Ἐπιγράφῃ χροσῆς γράμματα, καὶ ἀναγιγνώσκεται ἄχρι τῆς σήμερον ἐπὶ λαμπρᾷ μαρμαρίνης πλακῆς·

Ἰωάσαφ Μαυρομμάτης ἀρχιμαν- δρίτης ὁ ἔξενος ἐξ Αἴνου ἐν ξένην διὰ ξένους.

Οἱ λόγοι οὗτοι ἀποπέουσιν ἀληθῶς τὸ μῦρον τῆς Ἑλληνικῆς φιλοπατρίας, καὶ κατανοῦσαι, τῆς καρδίας τοῦ ζῶντος εἰς ξένην γῆν, μακρὰν τῆς φίλης πατρίδος.

Τὸν Μαυρομμάτην διεδέξατο ὁ φιλομῶθης καὶ χρηστός ἱερεὺς Γρηγόριος Νεστορίδης, Θεο- σαλῆς τὴν πατρίδα ἐπὶ τρεσρατίαν ἐνταῦθα ἱε- ρουργῆσας καὶ ἀκολοθῶν ἐν τῇ κατὰ Χάλκην Θεολογικῇ σχολῇ ἐκπαίδευθεῖς· ἐτελετήσας δὲ

πρὸ τινος χρόνου ἐν Κωνσταντινουπόλει, προ- στάμενος διατελὼν τῆς ἐν Γαλατῇ Ἐκκλησίας τοῦ ἀγίου Ἰωάννου τῆς ἐπιλεγομένης τῶν Χίων. Τελευταῖον δὲ πρόεσις ἱερατικῆς τῆς ἐνταῦθα ἡμῶν Ἐκκλησίας ὁ πρὸ διετίας ἐβδομηκονοῦτης πρὸς Κόρινθον ἐκδομήσας· ἐκλήρωθῃς καὶ μα- καρίας μνήμης Μακαρίου Ἀρχιεπισκόπου Ἐσοφι- μενίτης, ὅστις κατετέθη καὶ αὐτὸς ἐν τῇ αὐτῇ τάφῳ καὶ ὑπὸ τὴν αὐτὴν φιλόξενον πλάκα, ξένος ἐν ξένην ἐκ Αἴνου διὰ ξένους.

Αἰωνία ἡ μνήμη αὐτῶν τε καὶ πάντων τῶν κτιτόρων καὶ ἀδερφῶν τῆς ἐνταῦθα ἀγίας καὶ ὀρθοδόξου ἡμῶν Ἐκκλησίας! ἧς ἱεροφάται καὶ εὐδοκίμοι τῆς κοινότητος ἐγένοντο κατὰ καιροὺς ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τοῦ νῦν, Κωνστ. Με- τάξος, Γεώργιος Γιαννάκης, Ἰω. Δεσποτό- πουλος, Ἰω. Βαρδῶνας, Ἰω. Λεονάρδος, Κωνστ. Δημητριάδης, Δημ. Ζωντιδῆς, Γεώργιος καὶ Βασίλειος Τιάλιοι οἱ ἐκ Κοζάνης ἀπὸ ἀδελφοί.

Ἐν Βουδαπέστῃ 1884.

ΤΑ ΜΕΤΑΛΛΙΚΑ ΎΔΑΤΑ ΤΟΥ KARLSBAD.

(Συνέχεια· ἔρα προηγ. τευχῶς.)

Ὡς εἰπομεν ἀνωτέρω, ἡ μόνη πραγματικὴ δια- φορὰ ἀπασῶν τῶν πηγῶν τοῦ Karlsbad σύγκειται εἰς τὸν βαθμὸν τῆς θερμότητος καὶ εἰς τὸ ποσὸν τοῦ ἐξατμιζομένου ἀνθρακικοῦ ἔξενος, ὅπου αὐξάνει ἡ μεῖοσις ἀναλόγως τοῦ βαθμοῦ τῆς θερμότητος. Εἶναι δὲ ἀρχὴ παραδεχμένη παρὰ τῶν ἐπιστημόνων ἱατρῶν, ὅτι ὁ μοχλὸς, ὅπως εἰπεῖν, τῆς ὑδροθεραπείας εἶναι τὸ ἀν- θρακικὸν ἔξεν, ὃ ἢ χροσῆς εἰς τινος μὲν τῶν ἀσθενούντων εἶναι ἀναγκαῖα, εἰς ἄλλους δὲ ἐπι- βλαθῆς. Ἐπομένως καὶ ἡ ἐσωτερικὴ χρῆσις τῶν μεταλλικῶν ὑδάτων ὀφείλει νὰ γίνηται μόνον αμυδαλῇ ἱατροῦ. Δυστυχῶς εἰς τὴν Ἀνατο- λὴν, ὅπου ἐν Τουρκίᾳ καὶ Ἑλλάδι, τὰ μετα- λλικὰ ὑδάτα θεωροῦνται ἡ πανάκεια ἀπασῶν τῶν νόσων. Φημιζονται π. χ. "τὰ νερὰ τῆς Πρὸ- σης" ὡς θεραπεύοντα τοὺς ρευματισμοὺς· ἀπαντες ποῦμεν χρῆσιν αὐτῶν ἀδιακρίτως, καὶ ὅμως τὰ νερὰ ταῦτα πάντως δὲν ἀνακουφίζουσι. Τὸ αὐτὸ λεκτέον καὶ περὶ τῆς ἐσωτερικῆς τῶν με- ταλλικῶν ὑδάτων χρῆσεως, ὅπου δὲν ἐκάσται νὰ ὀρῆται παρὰ ἱατροῦ.

Αἱ ἀνέλευθοι εἰσὶν αἱ ἐν χρῆσις πηγὰς τοῦ Karlsbad, ὡς καὶ ἡ θερμότητα αὐτῶν·

Table with 2 columns: Name of the spring and its temperature/altitude. Includes entries like Sprudel, Hygieaquelle, Neuheququelle, etc.

Ἐς ἐξετάσωμεν ἡξ ἡ πολὺς ἀσθενεῖας θεραπεύ- ουσαι ἢ μετριάζουσι τὰ ὑδάτα ταῦτα, καὶ τίνες

πρῆται νὰ μεταβαίνωσιν εἰς Karlsbad πρὸς χρῆ- σιν αὐτῶν. Εἰς τὰ ζητήματα ταῦτα ὁ προ- σθήσωμεν νὰ ὑπόσωμεν ὅσον ὀδὸν τε σφοδρῶτες πληροφῶριαι, ἔχοντες ὑπ' ὄψιν τὰς ἐμπερῶντες μελέτας τῶν ἰδίων εἰς

ιατροί των δύο τελευταίων εκατονταετηρίδων παρεδέχθησαν θεραπείαν μετριωτέραν, ἢ καὶ πολλὴς διατηρήσῃ ἀνάγκη ἐφόδου κατὰ τῆς ἀνατολικῆς καὶ ἰσχυροῦς χηρῶν τῶν μεταλλικῶν υδάτων παρά πολλοῖς τῶν νοσοδύτων.

Ἐν Karlsruhe δύνανται τὶς νὰ εἶχῃ παντὸς εἴδους λουτρὰ ἐνταῦθα ὅμοια ἡμεῖς δὲ πραγματεώμεθα περὶ τῶν δύο κυριωτέρων, δηλ. περὶ τῶν μεταλλικῶν λουτρῶν τοῦ Sprudel καὶ τῶν πηλιδῶν. Τὰ ὕδατα τῆς πηγῆς Sprudel, ἀναδύονται εἰς θερμοκρασίαν 102°, διχοσταύονται διὰ σάλινων εἰς τὸ Kuhls και εἰς τοὺς λοιποὺς λουτρῶνας, ὅμοια μετριαζόμενα εἰς φυσικὸν βαθμὸν καθίστανται προσιτὰ εἰς τοὺς ποιοῦντας χρήσιν αὐτῶν ἡμέτερον εἶναι λίαν εὐχάριστα καὶ κατασκαλιὰ, θερμὰ ὅμοια ἀπαιτοῦσι μεγάλην προσοχὴν, διότι ἐπιφέρουσι νόσους καὶ ἐξάνθησιν τῶν δυνάμεων. Ἐν τέταρτον τῆς ὕρας θεωρεῖται ἀμετὸν χρονικὸν διάστημα διαμονῆς ἐνέως τοῦ ὕδατος, ἐνοεῖται μὲ σήμερον ἐλασρὸν. Ἦνα εἶσι τὰ θεραπευτικὰ συστατικὰ τῶν θερμῶν υδάτων τῆς πηγῆς Sprudel; Τὸ ζήτημα τοῦτο δὲν εἶναι εὐκόλον, καθὼτι περὶ αὐτοῦ ἐγράφησαν ἕδη τόσοι ἀλέληχοι. Μέχρι τυδὸς ὑπῆρχεν ἡ ἰδέα, ἥτις καὶ παρά πολλῶν ἰκαστηρίων, ὅτι τὰ ἄλατα καὶ τὰ μέταλλα τῶν θερμῶν τούτων υδάτων ἀπερροφῶντο διὰ τῆς ἐπιδερμίδος, καὶ οὕτως εἰσέρχοντο εἰς τὴν κυκλοφορίαν τοῦ αἵματος. Ὁ Παρισὶ ὅμοια καὶ ἄλλοι ἀπέδειξαν ὅτι ἡ ἰδέα αὕτη εἶναι ἐσφαλμένη, διότι ἡ ἀνθρωπίνη ἐπιδερμὶς εἶναι ἀδιαπέραστος ἐν τῷ ὕδατι, αἱ δὲ μεταλλικαὶ ἰδιότητες δὲν ἀπορροφῶνται ὁποῦδήποτε ἔμοια εἶται διὰ τῆς ἀπορροφῆσεως τῶν μεταλλικῶν οὐσιῶν ἐν τῷ αἵματι, εἴτε διὰ τῆς ἐπιδερμίδος αὐτῶν ἐπὶ τοῦ νευρικῆς συστήματος, ἀπεδείχθη πρακτικῶς ὅτι πολλὰ ἀσθενεῖα θεραπεύονται δι' αὐτῶν.

Τὰ πηλιδῶν λουτρὰ τοῦ Karlsruhe μεγάλῃ ἀπέκτησαν φήμην καὶ γενικὴν σχεδὸν ἐγένετο χρήσις αὐτῶν κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη ἐκτίσθη δὲ καὶ μέγα θεραπευτήριον διὰ τὴν περιεργον ταύτην ὑπερβαίαν. Τὸ ἔλεον, ὃ γίνεται χρῆσις, εἶναι μέλας παχὺς πλῆξ, ὃν μεταφέρουσι διὰ τοῦ αἰθηροδρόμου ἀπὸ τῆς εἰς δύο ὄρων ἀπόστασις κειμένης πόλεως Friedrichsbad. Ὁ πηλὸς οὗτος εἶναι πλήρης διαφόρων μετᾶλλων, καθαρίζεται δὲ διὰ ὕδατος ἀπ' οὗ ἀλασθῆ καὶ κοσκινισθῆ δένονται. Ἐκ πρώτης ὕψεως τὸ λουτρὸν τοῦτο ἐντὸς λαοκράτους ἔχει τι τὸ δυσάριστον, ἀλλ' οἱ ἀπαξ δοκιμάσαντες αὐτὸ εὐρίσκουσι ὅτι εἶναι εἰς ἀκρον εὐχάριστον, εἰς μέλατα ἐξερροσθῆ πρὸς ἡμᾶς, εἰ ἂν ἐν τῷ κόσμῳ ὑπάρχῃ παράδεισος, δὲν δύνανται νὰ ἦναι ἄνω τῶν λουτρῶν τούτων.

Περὶ τὸν ἂν ἀναφέρωμεν ἐνταῦθα ὅτι καὶ τὰ λουτρὰ ἐν Karlsruhe πρέπει νὰ λαμβάνονται μόνον κατὰ τὴν συνταγὴν ἱατροῦ, διότι ἀνίστα τὰ θερμὰ λουτρὰ δύνανται ἂν ἀποδῶν ἐπιπίνδουκα. Ἦνα ἡ τέσσαρα τοιαῦτα λουτρὰ τὴν ἐβδομάδα ἀρκουσι. Ἡ καταλληλοτέρα ὥρα τῆς ἡμέρας διὰ τὸ θερμὸν λουτρὸν εἶναι πρὸ μεσημβρίας καὶ μάλιστα πρὸ τοῦ προγεύματος. Ἡ θερμοκρασία τῶν λουτρῶν εἶναι μεταξὺ 80 καὶ 96 βαθμῶν Fahrenheit, τῶν δὲ πηλιδῶν 96—100°, διότι ἐν αὐτοῖς ἡ θερμότης διατηρεῖται καὶ τὸ σῶμα ἀντέχει περισσότερο ὑπάρχουσα δὲ καὶ λουτρὰ ἀτμοῦ, ὃν ἡ θερμοκρασία ἀνέρχεται ἀνίστα εἰς 130 βαθμούς. Ἔνοεῖται ὅτι δέον κατὰ τὸ λουτρὸν νὰ τριπῶνται ἔλαι αἱ ἀπαιτούμεναι προφυλάξεις καὶ ἂν ἀπολυθῇ τὴν παραγγέλιαν τοῦ διορισάντος αὐτὸ ἱατροῦ.

Ἐρμολόγηται.

(Ἔπεται τὸ τέλος.)

ΠΕΤΡΟΣ ΒΡΑΪΛΑΣ ΑΡΜΕΝΗΣ.

Γενν. 1812, ἀποθ. 1884.

(Μετὰ εἰκόνας, ἑρμ. σελ. 165.)

ΔΗΜΟΣΙΕΥΟΝΤΕΣ σήμερον ἐν τῷ "Ἐσπέρω" τὴν εἰκόνα τοῦ ἄξι ἀποδιδάσαντος προσθευτοῦ τῆς Ἑλλάδος ἐν Λονδίῳ Πέτρου Βραΐλα Ἀρμένῃ, νομίζομεν εἶναι ἀξιωματικὸν καὶ συγκινητικώτερον δὲν δυνάμεθα νὰ συνοδεύσωμεν αὐτὴν ἢ παραθέτοντες τὸν ἐπικήριον λόγον, ὃν ἀπήγγειλεν ἐκ τοῦ προχείρου ἐν τῷ ὀρθοδόξῳ κατὰ τοῦ Λονδίνου ὁ λόγιος ἀρχιμανδρίτης κ. Ἰερώνυμος Μυριανευθὸς, ὅστις συντόμως μὲν ἔνεκα τῆς παρουσίας τῶν ἐπισήμων ἔξων προσώπων, ἀλλὰ μετὰ πολλοῦ τοῦ αἰσθήματος ἀπήγγειλεν τὸ ὕστατον Χαῖρε εἰς ἄνδρα πολυειδῶς ὑπερέστησαν τὴν πατρίδα καὶ μεγάλως δοξάσαντα αὐτὴν διὰ τῶν ἐμβριθευμένων αὐτοῦ φιλοσοφικῶν συγγραμμάτων. Μετὰ τὸ τέλος τῆς νεκρωσίου ἀκολουθεῖ ὁ ἀρχιμανδρίτης κ. Ἰερώνυμος ὁμίλησεν οὕτως.

"Ὁ δαίμονς Πέτρος Βραΐλας Ἀρμένῃς, ὃν σήμερον μετὰ τσαυτῆς πανδύμου συγκινήσεως κηδεύομεν, ἐκέκτητο ἐν τῷ ἡμετέρῳ ἔθνεϊ θέσιν ἔσογον καὶ διὰ τὰς σπουδαίας πολιτικὰς αὐτοῦ ὑψηλὰς πρὸς τὴν πατρίδα, καὶ διὰ τὴν εὐρείαν καὶ βαθύτην αὐτοῦ μάθησιν, καὶ διὰ τὴν μεγάλην αὐτοῦ εὐσέβειαν καὶ ἀρετὴν.

Γεννηθεὶς ἐν Κερκύρῃ τῇ 1812 ἐκ γενεῶν εὐσεβῶν καὶ ἐναρτίων ἀπορραϊσθῆ ἐν νεαρῇ ἡλικίᾳ τοῦ πατρὸς, καὶ ἡ ἐπιμέλεια τῆς ἀνατροφῆς αὐτοῦ ἀφῆλθῃ τῇ μητρὶ καὶ τοῖς ἐκ μητρὸς θεοῖς Ἀντωνίῳ καὶ Κερκύρῃ, παρ' ὧν ἐκλήρονόμησε καὶ τὸ ὄνομα Ἀρμένῃς. Μετὰ τὴν προκαταρκτικὴν αὐτοῦ ἐκπαίδευσιν ἐν τοῖς ἐκπαιδευτήριον τῆς Κερκύρας μετέβη εἰς τὰ πανεπιστήμια τῆς Ἱταλίας, Ἑλβετίας καὶ Γαλλίας, ἐν οἷς ἐπεδύθη εἰς τὴν σπουδὴν τῆς Νομικῆς καὶ τῆς Φιλοσοφίας. Ἐπανελθὼν εἰς τὴν ἰδιαιτέραν αὐτοῦ πατρίδα ἐδείξε λίαν πρωίμως ὁποῖας ἱκανότητος καὶ ὁποῖων ἀρετῶν ἦτο κάτοχος. Ὅσον βαθμύδην καὶ κατ' ὀλίγον ἐκλήθη εἰς τὰ ἔσκατα τῆς πολιτείας ἀξιωματικά. Καὶ πρῶτον μὲν διαρίσθη δικαστὴς ἐν Ζακύνθῳ, ἔπειτα δὲ ἐξελέγη πρόεδρος τῆς Ἰονίου Βουλῆς, καὶ τέλος ἐγένετο γενικὸς Γραμματεὺς τῆς Ἰονίου Γερουσίας. Μετὰ τὴν εὐτυχῆ ἔνωσιν τῆς Ἑπτανήσου μετὰ τῆς μητρὸς Ἑλλάδος διορίσθη ὑπουργὸς ἐπὶ τῶν Ἐξωτερικῶν. Ἐπειτα ἐστάλη πρεσβευτὴς τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως ἀλληλοδιαδόχως εἰς τὰς ἀδελφὰς τοῦ Λονδίνου, τῆς Περουπύλεως καὶ τῶν Παρισίων. Μετὰ δὲ τὸν τελευταῖον ῥωσοτουρκικὸν πόλεμον, ὅτε τὸ ἀνατολικὸν ζήτημα ἀπερχόμην τὰ συνέδρια τῶν κρατιῶν τῆς γῆς, ἐπέμφθη ἔκτακτος ἀπεσταλμένος τοῦ Βασιλέως καὶ τῆς ἐλληνικῆς Κυβερνήσεως εἰς Βερολίνον καὶ εἰς Κωνσταντινούπολιν. Εἰς βίας τὰς ὑψηλὰς ταύτας πολιτικὰς θέσεις ἐπεδείξατο τοιαύτην πολιτικὴν ἱκανότητα, τοσαύτην σύνεσιν καὶ τόσον συνδιαλλακτικὴν συμπεριφορὰν, ὅστε πολλῶν μὲν διακεκριμένων τῆς Εὐρώπης ἡγεμόνων καὶ διπλωματῶν ἐφελκυσάτο τὴν ἀγάπην καὶ τὸν σεβασμὸν, τῆς δὲ πατρίδος ἀπεσπασάτο τὴν κοινὴν ἐγνυμωσὴν διὰ τὴν προαγωγὴν τῶν συμφερόντων αὐτῆς. Ὅθεν ἡ Α. Μ. ὁ Βασιλεὺς ἐτίμησεν αὐτὸν διὰ τοῦ παραστήμου τῶν ἀνωτέρων Ταξιαρχῶν, καὶ σήμερον κηδεύεται ἐπισήμως καὶ δαπάναις τοῦ ἐλληνικοῦ Κράτους. Δι' ὑψηλῶν παρασῆμων ἐτιμήθη καὶ παρ' αὐτοκρατορῶν καὶ βασιλέων διαφόρων Κρατῶν. Τὴν μνήμην αὐτοῦ τιμῶντες παρίστανται σήμερον ἐν τῇ κηδείᾳ αὐτοῦ ἀντιπρόσωπος τοῦ πρίγκηπος τῆς Οὐαλλίας, ὁ ὑπουργὸς ἐπὶ τῶν

Ἐξωτερικῶν τῆς Βρετανικῆς Κυβερνήσεως, τὸ διπλωματικὸν σῶμα καὶ τοσοῦτοι ἄλλοι ἐπίσημοι ἔξων.

"Ἄλλ' ὁ δαίμονς διεκρίθη ἐν τῷ ἡμετέρῳ ἔθνεϊ οὐ μόνον διὰ τὰς σπουδαίας αὐτοῦ πολιτικὰς ὑψηλὰς πρὸς τὴν πατρίδα, ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν εὐρείαν καὶ βαθύτην αὐτοῦ μάθησιν. Ἐπὶ πολλὰ ἔτη ἐδείξατο λίαν καρποφόρος τὴν Φιλοσοφίαν ἐν τῇ Ἰονίῳ Ἀκαδημίᾳ, ἐν ᾗ ἐμορφώθησαν τοσοῦτοι διακεκριμένοι λόγιοι ἄνδρες τοῦ ἡμετέρου ἔθνους· ἐξέδωκε ποιήματα φιλοσοφικὰ καὶ φιλοσοφικοθεολογικὰ συγγραμματα, ἐν οἷς ἐπανθεῖ βαθύτη κρίσις καὶ σπανία καλλιτέπεια. Διὰ τῆς συνθέσεως οὗτο σπουδαίων ἐφημερίδων, "τῆς Πατρίδος καὶ τῆς Ἑλλάδος", δι' ὧν μεγάλως προήγαγε τὰ συμφέροντα τῆς πατρίδος, ἐκέκτητο φήμην καὶ διακεκριμένον δημοσιογράφου.

"Ἄλλ' ἔπερ πρὸ πάντων διεκρίνε τὸν ἄνδρα καὶ καθίστα αὐτὸν πολλῶ ἀνώτερον τῶν ἄλλων ἀνθρώπων ἦν, εἰ μετὰ τῆς πολιτικῆς δεξιότητος καὶ τῆς μεγάλῃς παλυμαθείας συνέδεον ἀνυπόκριτον εὐσέβειαν καὶ τὴν συνήθως παρομοιοῦσαν αὐτῇ ἀρετὴν. Ὁ ἄνθρωπος ὁ ἔχων μὲν οἰονόητοτε φυσικὸν ἢ ἐπὶ κτηνῶν προτέρημα, οἷον εὐφύειαν, ὑπαισθητικότητα, εὐγένειαν, πλοῦτον, μάθησιν κ. τ. κ., στερούμενος δὲ ἠθικοῦ χαρακτήρος, οὐ τινας συνήθως παρόχων εἶναι ἡ εὐσέβεια, ὁμοίως πρὸς πτηνῶν ἔχον ἀποκεκομμένην τὴν ἔσταν τῶν πτεροῦν αὐτοῦ, καὶ πατόμενον πάντοτε πρῶτα καὶ ταπεινὰ. Ὁ δαίμονς Π. Βραΐλας Ἀρμένῃς κεκτημένος πρὸς τοὺς ἄλλους καὶ τὴν εὐσέβειαν καὶ ἀρετὴν, ἐπέτατο πάντοτε ὑψηλὰ, ἐδείξε τῶν λοιπῶν ἀνθρώπων. Ἰπῆρε δὲ τοῦτο ἄριστος πολιτὴς, ἄριστος σύζυγος, ἄριστος πατήρ, ἄριστος ἀδελφός. Πάντες ἡμεῖς, ἀδελφοί, πολλὰκις ἐλάβομεν ἀφορμὴν νὰ θαυμάσωμεν τοῦ ἄνδρος τὸ μετρίον τῶν τρόπων, τὴν θερμὴν εὐσέβειαν καὶ τὴν ἄκρον χριστιανικὴν ταπεινωσιν.

"Ἡ ἡμετέρα Ἑλληνικὴ κοινότης, ἡ πάντοτε ἐμνεομένη ὑπὸ εὐγενῶν καὶ γενναίων αἰσθημάτων, ἐπανειλημμένως εἰδείξεν ἐν τῷ προσώπῳ αὐτοῦ πόσον οἶδε νὰ ἐκτιμῇ τὴν ἱκανότητα, τὴν εὐσέβειαν καὶ τὴν ἀρετὴν. Σήμερον, ὅτε τὸ ἡμέτερον ἔθνος διέρχεται κρίσιμόν τινα περίοδον, τὴν περίοδον τῆς μεταβάσεως ἀπὸ τῆς ἡμιμαθείας εἰς τὴν ἀληθῆ μάθησιν, ἀπὸ τῆς δεισιδομίας εἰς τὴν ἀληθῆ εὐσέβειαν, ἀπὸ τοῦ ἡμιπολιτισμοῦ εἰς τὸν ἀληθῆ πολιτισμόν, ἔχει ἀπόλυτον ἀνάγκην τοιούτων ἀληθῶς λογίων, εὐσεβῶν καὶ ἐναρτίων ἀνδρῶν, οἷος ὑπῆρξεν ὁ δαίμονς Βραΐλας, ὅπως ὁδηγήσωσιν αὐτὸ εἰς τὸν ἀληθῆ αὐτοῦ προορισμόν.

Παρακαλέσωμεν, ἀδελφοί, τὸν Ἰψιστον, ὅπως τοιούτους ἄνδρας πολλοὺς καὶ συχνοὺς ἐξείρῃ ἐν τῷ ἡμετέρῳ ἔθνεϊ. Παρακαλέσωμεν τὸν Ἰψιστον, ὅπως τὴν μὲν ψυχὴν τοῦ ἀπ' ἡμῶν μεταστάτους ἀδελφοῦ ἡμῶν ἀναπάσῃ ἐν χάριτι ζωῶν, τὴν δὲ εὐσεβῆ καὶ ἐνάρετον αὐτοῦ σύζυγον μετὰ τῶν τέκνων παραμυθήσῃ καὶ ὑποστηρίξῃ ἐν τῇ δεινῇ ταύτῃ δοκιμασίᾳ. Ἀμήν!"

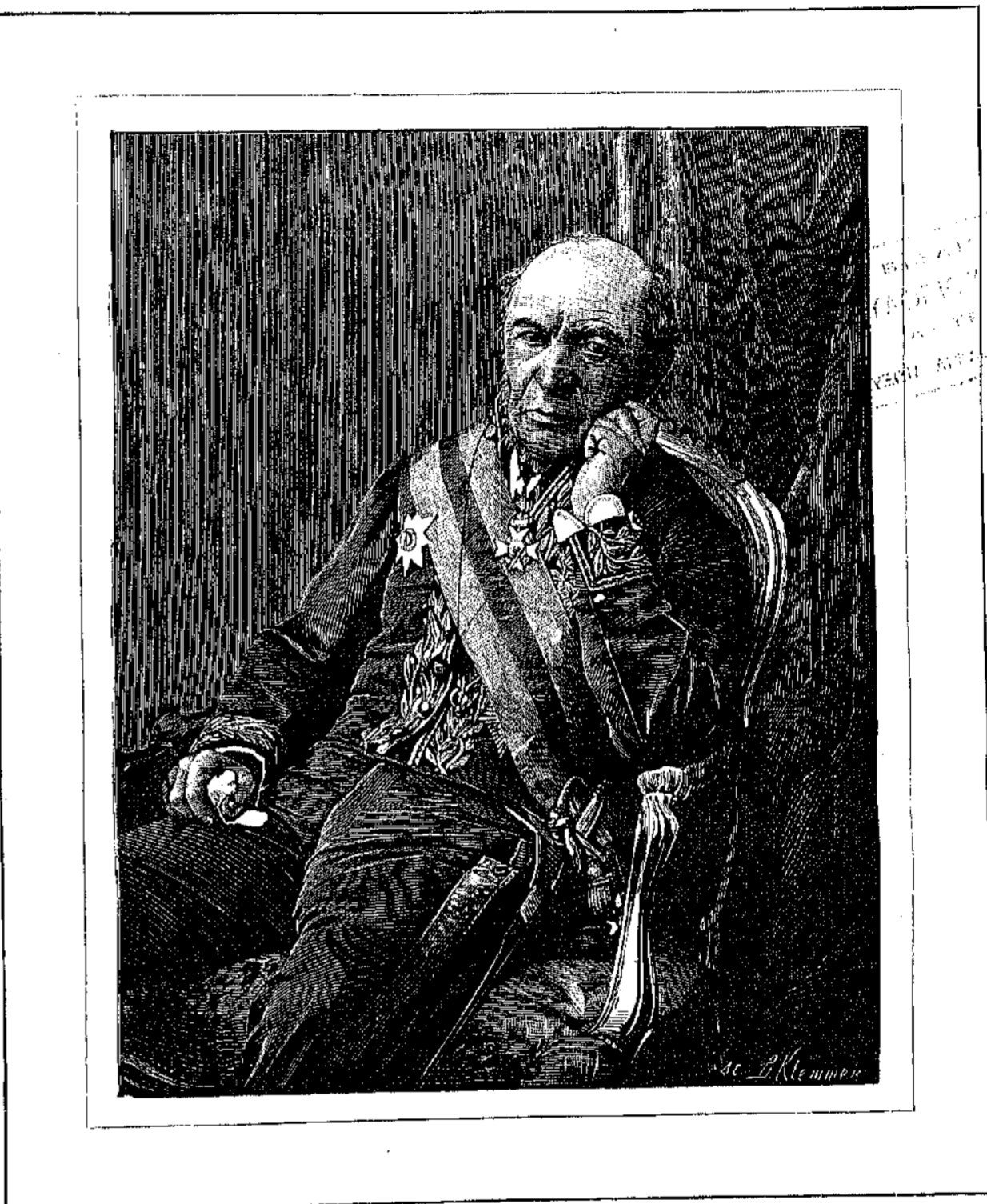
Τὰ συγγραμματα τοῦ δαιδίμου Π. Βραΐλα Ἀρμένῃ εἶναι τὸ πλεῖστον φιλοσοφικὰ, καὶ τὸ πρῶτον "Δοκίμιον περὶ τῶν πρώτων ἰδεῶν καὶ ἀρχῶν" ἐξεδόθη ἤδη ἐν ἔτει 1851 ἐν Κερκύρῃ. Δέκα ἔτη μετὰ ταῦτα (τῇ 1861) ἐξέδωκε τὰ "Στοιχεῖα τῆς θεωρητικῆς καὶ πρακτικῆς Φιλοσοφίας", ἐν οἷς ἀκολουθεῖ τὸν ἔστρον αὐτοῦ διδασκαλῶν, τὸν Γάλλον Cousin, ἀναπτύσσει ὁλόκληρον τὸ φιλοσοφικὸν αὐτοῦ σύστημα. Ἐκ τοῦ γαλλικοῦ μετέφρασε τὰς "Φιλοσοφικὰς μελέτας τοῦ Χριστιανισμοῦ", ἐκδοθείσας ἐν Κερκύρῃ τῇ 1854—1857. Τὸ τελευταῖον αὐτοῦ συγγραμματα εἶναι τὸ "Ἐπερ Θεοῦ καὶ ψυχῆς", ἐν ᾧ ὀρίζει τὰ δύο θεμελιώδη δόγματα ἑλῶν

τῶν ὀρθοπιστευμάτων. Πάντα τὰ συγγραμματα τοῦ Βραΐλα διακρίνε μεγάλην περὶ τὴν ἐκθεσιν ἀκρίβειαν καὶ γλώσσα γλαυροῦ, ἀπληλαγμένην ἐξισομῶν οἰανδήποτε καὶ ἂν ἀναγνώσῃ τὴν σελίδα αὐτῶν ἐνοεῖ εὐθὺς ἐκ πρώτης ὕψεως βεβαιότητα γράφει, γράφει ἐν ποιοτήθει καὶ βαθύει συ-

ρησεν ὅμοια ἐξέως τὸν ἄνδρα, ἐν σήμερον ἡ Ἑλλάς πενθεῖ.

Γινώσκοντες τὸ φιλόμουσον τοῦ αὐτοῦ ἀνδρός καὶ τὴν βαθύτην αὐτοῦ γνώσιν τῆς ἀγγλικῆς γλώσσας ἀπεσταλέμεν αὐτῷ πρὸ δύο περιπτου

μέρος παρέβαλον ἕδη πρὸς τὸ πρωτότυπον καὶ εὐρον αὐτὴν ἐπιτυχεστάτην, διότι οὐ μόνον τηρεῖ τὴν χάριν καὶ ἀφέλειαν, ἀλλὰ διακρίνει τὸν LIONGEBLOW, ἀλλὰ προσθέτει εἰς αὐτὰς τὸν ἐπαγωγὸν τῆς ἡμετέρας διαλέκτου, ἥτις ἐν τοῖς στίχοις Ἰμῶν βεβαίως καὶ ἀσπρόμηντος, ὡς

ΠΕΤΡΟΣ ΒΡΑΪΛΑΣ ΑΡΜΕΝΗΣ.

ναισανόμενος τὴν σημασίαν πάσης φράσεως καὶ πάσης λέξεως. Βεβαίως ὁ Βραΐλας ἄριστος δὲ καλίστατο τοῦ Πανεπιστημίου καθηγητῆς, ἐδὲν ἐτρέπετο τὴν διδασκαλικὴν ὁδόν. Καὶ πρῶτον ἡ ἡμετέρα Κυβέρνησις εὐθὺς μετὰ τὴν ἔνωσιν τῆς Ἑπτανήσου, ἐνοήσασα τὴν ἀξίαν τοῦ ἀνδρός, διορίσεν αὐτὸν καθηγητὴν τῆς φιλοσοφίας ἐν τῷ ἐθνικῷ τῶν Ἀθηνῶν πανεπιστημίῳ εἰς τὴν θέσιν τοῦ ἀπολυμένου γεραροῦ καθηγητοῦ Φιλίππου Ἰωάννου· ἀλλ' ὁ Βραΐλας εὐγενέστατα τρέφων αἰσθημάτων δὲν ἀπεδέχθη τὸν διορισμόν τοῦτον, μὴ θέλων οὕτως κλῆν πλάγιως νὰ πικράνῃ ἄνδρα σεβαστὸν καὶ ἔνα τῶν μεγάλων τοῦ ἔθνους διδασκάλων. Ἡ μὴ ἀποδοχὴ τῆς καθηγητικῆς θέσεως ἐστέρησε μὲν τὴν πατρίδα καὶ τὴν ἐπιστημὴν διδασκάλου πολυτιμοῦ, ἐτί-

ἐτῶν τὴν τότε ἐκδοθείσαν μετάφρασιν ἡμῶν τοῦ "Ἀσματος τοῦ Χιαδάθα" τοῦ ἐξῆκου Ἀμερικανοῦ LIONGEBLOW. Ὁ δαίμονς Βραΐλας ἀναγνούς αὐτὴν ἀπέστειλεν ἡμῖν ἰδιόχειρον ἐπιστολήν, ἣν σήμερον παραθέτομεν, ὅπως δείξωμεν πόσον ὁ σοφὸς ἀνὴρ ἐνδιεφέρετο εἰς τὰ προΐοντα τῆς νεωτέρας ἡμῶν φιλολογίας, καίτοι ἐν μέσῳ πολλῶν καὶ ποικίλων ἀσχολιῶν ἐδρισκόμενος.

Ἰδοὺ ἡ ἐν λόγῳ ἐπιστολή· Φίλε Κύριε Περβάνογλε. Τὴν καλλίστην μετάφρασιν τοῦ Χιαδάθα καὶ τὸ φύλλον τοῦ Ἐσπέρου ἔλαβον μετὰ τῆς ἀγαθῆς μοι ἐπιστολῆς σου, καὶ δι' ἐλα ταῦτα σπεύδω νὰ Σὰς εὐχαριστήσω ἀπὸ καρδίας. Συγχαίρω δὲ Ἰμῶν εὐκρινῶς διὰ τὴν μετάφρασιν, ἣς μέγα

καὶ ὁμολῆ ἀπ' αὐτῆς τῆς πηγῆς τῆς ἡμετέρας φιλοκαλίας

"ἀποπέσωσα τὴν ὁρῶσιν τῶν εὐσῶν καὶ τῶν κοιλῶσιν."

Εὐχομαι δὲ νὰ κλουτίζετε τὴν νέαν ἡμῶν φιλολογίαν μὲ ἄλλα ἔργα τοῦ αὐτοῦ αἵματος καὶ τῆς αὐτῆς ἀξίας, καὶ ἤθελον τολμήσει νὰ Σὰς προτίνω τὰς Μελεφθίας τοῦ Μοσσε, αἵτινες εἶναι ἄγνωστοι τοῖς ἡμετέροις, οὐδεὶς δὲ κάλλιον Ἰμῶν δύνανται καὶ νὰ ἐκτιμῆσῃ τὰς ἀρετὰς των καὶ νὰ τὰς μετμερηνέσῃ εὐδοκίμως. Δέχθητε κτλ.

Ἰμέτερος Π. Βραΐλας.

ΠΟΙΗΣΙΣ.

Φίλε κύριε Σουτάκτα.

Ο επόμενον ποιήμα, γραπτόν εν τῇ νεανική μου ηλικίᾳ καὶ ἐπαινεθὲν εἰς τὸν ποιητικὸν διαγωνισμόν τοῦ 1867, εἰς ἃν εἶχεν ὑποβληθῆ μετ' ἄλλων ποιημάτων μου, ἀποτελούντων τὴν συλλογὴν τῶν Ἑμπνεύσεων, ἀποστέλλω ὑμῖν πρὸς δικαιοσύνην, μὴ ἀμφιβάλλων ὅτι θέλει ἀναγνωσθῆ εὐχαρίστως ὑπὸ τῶν φιλομουσικῶν ἀνδρομητῶν τοῦ Ἑσπέρου, τῶν μὴ τερπομένων μόνον ὑπὸ κενοῦ πατάγου λέξεων, ἀλλ' ἀπὸ ἐρωτικῶν διαχύσεων καὶ πομπῶν ἐκφράσεων καταπληρουσῶν τὴν ἀκοήν, ἀλλὰ μὴ δυνάμενων νὰ κατέλθωσι μέχρι τῆς καρδίας, ἣν μόνον θέλγει ἡ ἀληθὴς ποίησις, ἥτις εἶνα θυγάτηρ ἀγνοῦ τρυφεροῦ αἰσθήματος.

Ὡς θέλετε παρατηρήσει τὸ ποίημα τοῦτο ἀνήκει εἰς τὸ ἐλεγειακὸν εἶδος, εἰς ὃ ἐκ τῶν ἀρχαίων ἀπεκρίθησαν ἡ Σαπφὸ καὶ ὁ Ἄλκαϊος παρ' Ἑλλήνων, καὶ ὁ Τίβουλλος καὶ Προπέρτιος παρὰ Ῥωμαίους καὶ ἐν τοῖς νεωτέροις χρόνοις παρ' Ἴταλοῖς μὲν ὁ Πατράρχης ἐκθειάζων τὰ κάλλη τῆς Λαύρας τοῦ ἡ θρηγῶν τὸν πρόωρον αὐτῆς θάνατον, παρὰ Γάλλοις δὲ ὁ Παρνὸ καὶ ὁ Ἀνδρέας Χεινέρος, εἰς οὓς τὰς φλέβας ἔρρεε μητρῶδες Ἑλληνικὸν αἷμα, παρ' Ἀγγλοῖς δὲ ὁ Βούρνε καὶ ὁ ἐπιστήμιος τοῦ Γλάστωνος φίλος, ὁ διακρηπτότερος τῶν ἐπιζώντων ποιητῶν τῆς Ἀγγλίας, Τένυσον.

Ἐν τῷ ποιήματι τούτῳ ἀπαντῶσι καὶ στίχοι περιέγοντες ἰδέας, αἱ μοι ἐνέπνευσαν τὸ κατὰ τὴν νεανικὴν μου ἐκείνην ἡλικίαν θεῖλιον τοῦ συμμοῦ, ἡ Αἰκίλια τῆς Παλάτιδος μυθιστοριογράφου Γεωργίας Σάνδ, τῆς νέας τούτης Σαπφῆος τοῦ ἡμετέρου αἵματος, ἣς οἱ οπαρκατικοὶ καὶ ἀσθεῖς ἐπίστευσι φλόγῳ σαλεύουσι τὴν καρδίαν καὶ ταλαντεύουσι τὴν πεποιθήσιν. Ἄλλὰ λέγων ὅτι ἐνεπνεύσθη ὑπὸ τοῦ δαιμονίου ἐκείνου πνεύματος δὲν ἐνοῶ νὰ εἶπω οὐτε ὅτι ἐλογολόγησα ὡς πράττει οὐδὲ συνήθως τινὲς τῶν ποιητῶν, οὐτε ἐμμήθη ἰσοκλιτῶς τὴν ἄλλως ἀμύμητον ποιήσιν. Ἴσως τὰ αὐτὰ αἰσθήματα ὑπῆρξαν ἡ ἐμπνεύσις ἀμφοτέρων, ἀλλ' ἡ ἐκφρασις αὐτῶν ἀνήκει εἰς τὴν ἰδίαν ἐκάστου καλαισθησίαν καὶ ποιητικὴν ἰκανότητα. Τὰ περὰ μου ὑπῆρξαν ἀείποτε ἴδια ἐμοῦ περὰ, ἀλλ' οὐδέποτε κολοῦσ' τοῦ μύθου. Διὰ τούτου καὶ ἐν τοῖς ποιητικοῖς τοῦ Πανεπιστημίου διαγωνισμοῖς, ὁσάκις ἀπεδύθη, ἤκουσα στερεοτύπως ἐπαναλαμβανόμενον, ὅτι ἐν ταῖς παθήμασί μου παρατηρεῖται ἰκανὴ δόσις αἰσθήματος καὶ ἰδίως πρωτοτυπία, ἥτις πῦθάνν νὰ ἐλαττώνη τὴν ἀξίαν αὐτῶν, ἀλλὰ δὲν τὰ ἐξουτελεῖ εἰς τὸ ἐγκλήματος τῆς κλοπῆς.

Ἐν τούτοις ἐλπίζω νὰ μοι ἐπιτραπῆ ἡ ἐγνωστικὴ ἀξίωσις νὰ θεωρῶ ἰδίως τὰ εἰς τὸ ἐλεγειακὸν εἶδος ὑποκλίοντα ποιήματά μου ὡς ἀνάξια προσοχῆς καὶ δυνάμενα νὰ καταλάβωσι θέσιν τινὲ ἐν τῇ νεωτέρῳ Ἑλληνικῇ Παρασσῶν, ἢ τὸ αἰσθημα, ἡ πρωτοτυπία καὶ τὸ διαυγές καὶ μέον τῆς ἐκφράσεως εἶσιν ἐκ τῶν κυρίων προσόντων τῆς Ποιήσεως καὶ ἰδίως τῆς Λυρικῆς.

Ἐν Βρυξέλλαις 1884.

Παν. Ματαράγκας.

ΕΦΥΓΕΣ.

Ἐφυγες, σκληρὰ, πρὶν εἶν ἔν σου φίλημα δροσίση
τὸ φλεγμένον μου χεῖλι·
Ἐφυγες πρὶν μίαν λέξιν ἢ καρδίαν μου τολμήσῃ
εἰς τὰ χεῖλι μου νὰ στείλῃ.

Ποῦ ἀνοίγεις τὰ περὰ σου; μὴ τὴν ἄνω ἀνω-
μήθη,
ἄγγελε, διαμονὴν σου;
Μὴ εἰς ἔτερον ἀστέρα, ὡ παρθένε, ἐγεννήθη;
κ' ἐπαθύμνησας τὴν γῆν σου;

Μετ' ἐκπλήξεως σὲ βλέπω καὶ ἂν ἦσαι ἀμφιβάλλω
πλάσμα ὡς ἡμεῖς ἀργίλλου·
Καὶ πολλὰκις τρέμω μήπως οὐ' ἐκφράσεως θε-
θήλου
Χερουβιμ ἄγνων προσβάλλω.

Ὅχι, φύσιν ἀνθρωπίνην ἔλασον κάλλος δὲν ἐμ-
φαίνει,
τῶσα θέλητρα καρδίας·
Ἄλλὰ ποῖον πταίμα νάσω ἀπαιτεῖ δῶδ νὰ μένησ
εἰς τὸν κόσμον τῆς πικρίας;

Ἴσως ἔνεκα χαρίτων ἀφειδῶν ὑπερβαρῖσθα,
ταπεινὸν νὰ κλίνη γόνυ
Πρὸ τοῦ Σαβαῶθ ἡρονήθη, κ' ἐκ τῶν ἄνω κρη-
μυσιθεῖσα
τὴν ποιὴν δῶδ πληρώνει;

Ἄλλὰ τότε οἱ ἀδῶσι διὰ τί ἡμεῖς, νεῶνι,
νὰ τρυμῶσθα μαζὺ σου;
Ποῖαν τέρψιν ἐν τῇ θλίψει τῇ κοινῇ ἀπολαμ-
θάνεις;
τί κερδίσει ἡ ψυχὴ σου;

Ἴσως φεῖ! ὅποιον χόνη λάθων τ' ὄμμα σου
πορῖνην
ἀγνοεῖς, ὅταν μ' ἐκείνην
εἰς τὸ ὄμμα μου τὸ στρέψῃς τὴν ψευδῆ ἀπό-
θεῖαν σου,
ἀλλὰ τέχνην φλογερὰν σου;

Πῶρ αἰσθάνομαι Ταρτάρου εἰς τὰς φλέβας μου
νὰ θρόξῃ,
καὶ τὸ πῦρ ἀναβιβάζει
εἰς τὴν κεφαλὴν μου, ἥτις μόλις συγκρατεῖ τὰς
φρένας

φοθερὰ τεταραγμένους.
Ὅταν μόλις τὴν ὠραίαν, τὴν κρινόλευκόν σου
χεῖρα
πρὸς τὴν χεῖρά μου ἐκτείνῃς,
Ὅταν εἰς τὸ οὖς μου λέξιν τρυφεράν σου διευ-
θύνῃς,
ὅταν εὐμένῃς ἡ Μοῖρα

εἰς τὸ θῆμά μου σὲ φέρῃ καὶ τὸ θῆμά σου κρατήσω
καὶ ζητῶν νὰ σοὶ λαλήσω
εἰς τῆς μνήμης μου τὰ φύλλα μίαν λέξιν δὲν
εὐρίσκω,
ὦ δὲν ζῶ, οὐδ' ἀποθνήσκω.

Ἀποθνήσκω ζῶν συνάμα, εἶμαι πτώμα ζωῆς
πληρες,
εἶμαι ἄγαμ' ἀναπνεύσων,
Αἰ αἰσθήσεις εἶλαι παύου, ἀκοή, φωνὴ καὶ χεῖρες,
ἀλλ' ἀγῶνα φρικαλέον

Δοκιμάζει ἡ καρδία καὶ μοχθεῖ νὰ διαρρήξῃ
τὸν σκληρὸν φραγμὸν τοῦ στήθους,
Καὶ, ὡ κόρ', εἰς τοὺς σκληροὺς σου ὀφθαλμούς νὰ
ἐπιδείξῃ
μᾶχης τραύματ' ἀσυνήθους.

Τάνοσον τὰς πτέρυγας σου, φύγε με, ἴσως ἡμέρας
εὐτυχεῖς μακρὰν σου ἐξῆσω.
Τάλας! δόναμαι μακρὰν σου εὐτυχίαν νὰ ἐλπίσω
ἢ στυγμὰς ἰλαρωτέρας;

Βλέπων σε τὴν γῆν εὐρίσκω ἄρεσθῆν μου κατοικίαν
καὶ φοβοῦμαι μὴ τὴν χάσω·
Μ' ἐφοροῦσθας παραδείσαν καὶ ἀγγέλιον εὐτυχίαν,
ἄνευ σοῦ δὲν τὴν ἀλλάσω.

Ἴσως τῆχομαι μὴ ἔχων σὲ ἐγγύ: μου ἀενάως·
ἀλλ' ἀρκεῖ ἡμέρα μία
εἰς Ἠλύσια νὰ τρέψῃ τῆς καρδίας μου τὸ χάος,
μία λέξις σου γλυκαῖα.

Ἄγγελέ μου, νὰ λατρεύω δὲν ἐγνώριζον τελείως
πρὶν εἰς τ' ὄμμα μου φανῆς,
Ἄλλ' ἤδη εἰς τὴν λατρείαν πᾶς ἐστράπη μου ὁ
βίος,
ὅτε σὺ μὲ τυραννεῖς.

Ἐρχου πάντοτε ἐγγύ: μου, θλέπε με μὲ τὸ γλυκὸ
σου,
τὸ ὑπογελῶν σου ὄμμα,
Μὴ μ' ἐγκαταλείπη; στήθι· εἶμαι ἄλιθος ἐγ-
γύς σου
καὶ καίμενος ἀκόμα.

1867.

ΤΟ ΡΗΠΙΔΙ ΤΗΣ.

ἘΓΥΧΗ ποτὲ αἰμὰ τῆς
Νὰ καθήσῃς μιά στιγμή
Νὰ ἰδῆς τὰ θέλητρα τῆς
Τὸ κομψὸ τῆς τὸ κορμί;
Σὰ γοητευμένο φίδι
Νὰ ἰδῆς μὲ προσοχῇ
Τὸ χρῶσ' τῆς τὸ ριπίδι
Πᾶς τὸ παίζει μιά ψυχῇ;

Τὸ παιδί τῆς Ἀφροδίτης
Στέκει ἐμπρὸς τῆς χαροπῆ
Καὶ κρυφὰ κρυφὰ σ' αὐτῆ τῆς
Ψυχορραεῖ ἕνα σκοπὸ,
Καὶ οἱ ζέφυροι πετοῦνε
Γύρω τῆς ὄλο χαρὰ
Τὰ χεῖλάκια τῆς φιλοῦνε
Τὰ γλυκὰ καὶ δροσερὰ.

Σὰ Νερόϊδα ἐκείνη
Ὅλο χάρι κ' εὐμορφία
Σὲ λωλαίνει σὲ σοῦ βίχνη
Κόπου κάπου μιά ματιὰ·
Μ' ἂν ζητῆς νὰ καταλάβῃς
Ἡ καρδία τῆς τί φρονεῖ,
Τὸ ριπίδι τῆς μὴ παύσῃς
Νὰ κυτάξῃς πῶς κινεῖ.

Ἄν τὴν θλέπῃς πᾶς τ' ἀνοίγει
Κι' ὄλο ἕνα τὸ σφαλᾶ
Κι' ἡ 'μυθία τῆς εἰν ὄλιγη
Τάτα ἔλπιζε καλά·
Καὶ ἂν ὄχι πῶς ἔχει κἄτι
Ποῦ διστάζει νὰ τὸ πῆ,
Στρέψε εὐθύς ἄλλοῦ τὸ μάτι
Μὴ τὴν κάμῃς νὰ ντραπῆ.

Ὅσο νοιῶθεις πᾶς προβαίνει
Κ' εἰν τὸ κύμα καθαρό,
Λέγε πάντα πᾶς πεθαίνεις
Κάμει ὄρκο φοθερό.
Μ' ἂν ἀρχίσῃ τὸ ριπίδι
Πάτ πάτ πάτ νὰ τὸ κινῆ,
Ἄσχημο σημάδι ἰδοεῖ,
μὲλα ἀμέσως τὸ πανί.

Πρέπει σὺν καλῆς πιλότος
Νὰ γνωρίζῃς τὸν καιρὸ
Ἄν φουᾶ θοριὰς ἡ νότος
Ἡ μελτέμι δροσερό.
Μὰ τοῦ ἔρωτος πυξίδα
εἰς αὐτὴν τὴν ἐποχῇ
Τὸ ριπίδι μόνον εἶδα
Σὺν τὸ παίζῃ μιά ψυχῇ.

K. KANAPHIS

ἐν νεανικῇ ηλικίᾳ.

(Ἐκ τῆς προσωπογραφίας τοῦ ΒΟΓΓΙ ἐν ἔτει 1928.)

Κάθε κίνημά του έχει
 Σημασία και σκοπὸ
 Ἐνα λέγει "ὄχις ἂν θρέξη",
 ἄλλο λέγει "Σ' ἀγαπῶ".
 Σὰ νὰ ἐχθρὸν καὶ στόμα
 Σου ἔρηγεται καθαρὰ
 Καὶ τηλέγραφον ἀκόμα
 Σου τραβάει ἀπὸ μακρὰ.

Εὐτυχῶς, ἔλαις δὲν ἔξερουν
 Τὸ εἰπεῖν πῶς 'μιλῶ,
 Ἄλλως ἤθελαν μᾶς φέρουν
 Ἄνω κῆτω τὰ μυαλά.
 Τὸ θασυτὸ, τὸ καμαρόνει
 Κάθε μιά μὲ προσοχή.
 Τὶ δουλιὰς ἔμεις εὐαρόνει
 Ξεύρει μόνο μιά ψυχή.

Andriopolis, 27 September 1884.

GUSTAVE LAMFON.
Consul de France.

ΟΙ ΕΚ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥ
 ΜΑΥΡΟΚΟΡΔΑΤΩΝ
 ΗΓΕΜΟΝΕΥΣΑΝΤΕΣ ΕΝ ΜΟΛΔΟΒΛΑΧΙΑΙ
 ΕΞ ΗΓΕΜΟΝΕΣ.

Ἱστορικὴ μελέτη Σ. Κρητικῆς.

ΑΝΑΜΦΙΒΙΣΤΟΝ ὅτι ὁ οἶκος τῶν Μαυροκορδάτων φαινήν κατέχει οὐλίδα ἐν τῇ νεωτέρῃ ἱστορίᾳ τοῦ ἔθνους ἡμῶν καὶ τὴν πρώτην ἐπέληγον ἴσθιν μετὰ τῶν μετὰ τὴν ἄλυσιν Ἑλληνοβουλαντιῶν οἰκων, τῶν διαπραψάντων κατὰ τὴν ὀμιγλώδη ἐκείνην ἐποχὴν τοῦ πολυποσθοῦ ἡμῶν ἔθνους.

Μεγάλῃ ὄντως τὴν ἐπίδρασιν ἔσχεν ἐπὶ τῶν ἀνατολικῶν πραγμάτων ὁ Μαυροκορδάτειος οἶκος ἀπὸ τῆς ἰ. ἐκατονταετηρίδος, καθ' ἃν χρόνον ὡς ἀπατηρ φαινὸς ἀνεφάνη ἐπὶ τοῦ τότε Κορσῶδου ἑλληνικοῦ ὀρίζοντος ὁ ἐξ Ἀπορρήτων καλούμενος Ἀλέξανδρος Μαυροκορδάτος, ἔλκων τὸ γένος ἐκ Βουλαντίου ἐκ τῶν οἰκων ἐκείνων τῶν μετὰ τὴν ἄλυσιν πολλαχῶς διασκορπισθέντων καὶ ἀποικισθέντων, ὡς καὶ τοῦτου, ἐν Χίω τότε καὶ κατὰ τὰς ἀρχὰς τῆς ἰ. ἐκατονταετηρίδος αὐθις ἐν Βουλαντίῳ παραγενόμενου.

Ὁ ἐν λόγῳ σοφὸς οὗτος ἀνὴρ, ὀπαδὸς τοῦ Ἀσκληπιοῦ τυγχάνων καὶ γνωστὸς γενόμενος παρὰ τοῖς ἐν Εὐρώπῃ τότε ἐπιστήμοσι διὰ τοῦ περὶ τῆς τοῦ αἵματος κυκλοφορίας ἐμβριθεστάτου αὐτοῦ συγγράμματος, θεολόγος δὲ καὶ διπλωμάτης συνάμα ἐκ τῶν πρώτων τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ὢν, κατώρθωσεν ἵνα διέπῃ ἐπ' ἀγαθῶν τοῦ ἔθνους ἡμῶν οὐ μόνον τὰ κοινὰ τῆς Μεγάλῃς Ἑκκλησίας ἀλλὰ καὶ τὰ τῆς ἀπερᾶντου τότε καὶ ἰσχυρῆς Ὀθωμανικῆς αὐτοκρατορίας ἐπὶ χρόνον μακρὸν καὶ ἐπ' ἀγαθῶν τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔθνους. Ἡ βιογραφία τοῦ μεγάλου τούτου Ἑλλήνου, ἣν εἶδομεν ἐκδοθεῖσαν πρό τινων ἐτῶν παρὰ τοῦ ἐν Βιέννῃ πολυμαθοῦς φιλολόγου κ. Θ. Λιβανίου, λαμπρὰν ὄντως τὴν εἰκόνα τοῦ ἀνδρὸς παρίστηναι, ἀνταίειαν ἄλλως αὐτοῦ τε καὶ τοῦ καλέμου τοῦ βιογράφου. Καὶ τῇ ἀληθείᾳ ἐκπληξίην ἐμποιεῖ ἡ εὐρεῖα τοῦ ἐξ Ἀπορρήτων παιδεία, ὁ διαγωγῆς αὐτοῦ νοῦς καὶ τὸ πολὺ γλωσσῶν αὐτοῦ, καθόχου ὄντος τῶν ἐν γῆρασι εὐρωπαϊκῶν

καὶ ἀσιατικῶν γλωσσῶν. Καὶ ἐν γένει τίς δύναται νὰ μὴ θαυμάσῃ τὸν σοφὸν συγγραφέα καὶ ἱατρόν, τὸν θεολόγον καὶ διπλωμάτην τούτον; Ἐκ τῶν ἐπιστολῶν αὐτοῦ κἀλλιστα δύναται τίς κατανοῆσαι τὸν ἀνδρα, οἷος ἦν καὶ ὡς πολίτης ἐνάρετος καὶ ὡς πατὴρ φιλόστοργος δι' ἣν κατέσχευε σπουδὴν πρὸς τὴν τῶν ἑαυτοῦ τέκνων ἀνατροφὴν, πρὸς ὃ καὶ οὐκ ἀπέτυχεν ἀποκτήσας υἱοὺς ὄντως ἀντακίους τῶν ἀρετῶν καὶ τῆς φήμης αὐτοῦ. Πλὴν οὐ προτίθημαι ἐνταῦθα νὰ ποιήσω ἀκτενῆ λόγον περὶ τοῦ ἀνδρὸς τούτου, περὶ οὗ ἄλλως σοφοὶ τε καὶ ἐπιστήμονες ἡμεδαπαῖοι καὶ ἔξωτι ἐγράψαν πλείστα ἔσα καὶ μέγαν αὐτὸν ἀπεκάλεσαν. Λίαν ἰσχυρῶς λέγει περὶ αὐτοῦ ὁ κ. Λιβανίου σχολιάζων τὰς σοφὰς καὶ ἑλληνικωτάτας αὐτοῦ ἐπιστολάς: "Ὁ νοῦς αὐτοῦ καὶ ἡ καρδιά ἀπεδείχθησαν λαμπρῶν ἀκέραιος τῶν ἡγεμονικῶν τῆς σημερινῆς ἀρχαιότητος συγγραφέων" καὶ τῶν τοῦ παραγκμακῶτος καὶ τοῦ Βουλαντινοῦ "ἐλλητισμοῦ" συνάμα δὲ κίθωντός ἐμψυχῶς τῶν πατέρων, τῶν διδασκάλων καὶ καλλιτελεσθῶν ἀρχόντων τῆς Ἑκκλησίας· διότι καὶ περὶ Θεολογίας οὐδέτις ἄλλος τῶν τότε ἢ ἐκείνους οὐτε ἐφρόνησεν, οὕτως εἶπεν, οὕτε ἐθεολόγησεν ἴσα τοῖς πάλαι τῶν ἁγίων, οὕτε εἰς ἀριστερὰ κλίνας οὕτε εἰς δεξιὰ· ἀλλ' ὁδούσας τὴν τοῦ ἁγίου Ἱπνεύματος ὁδὸν τὴν βασιλικὴν καὶ ἀπειστοῦ." (Ἐκ τοῦ λόγου τοῦ Ἱακώβου Μάνου.)

Ἐγὼ δὲ τὸν λόγον περὶ τῶν οἰῶν καὶ γένων τοῦ μεγάλου τούτου ἀνδρὸς νῦν ποιούμενος ἀδιστακτικῶς δύναμαι εἶπειν, ὅτι οἱ θεαστοὶ ὑπῆρξαν ἀντάξιοι τοῦ ἀειθαλοῦς καὶ καρποφόρου ἐκείνου δένδρου, τοῦ ὡς ἀγαθοῦς ὄντος καὶ ἰσχυροῦς τοῦς καρποὺς καρποφοροῦσαντος.

Ὁ πολὺσοτος ἀνὴρ τῆς ἰ. ἐκατονταετηρίδος, ἔσχε τρεῖς υἱοὺς, τὸν Σκαρλάτον, τὸν Νικόλαον καὶ τὸν Ἰωάννην. Ἐκ τούτων ὁ πρωτότοκος, ὁ Σκαρλάτος, ἀπεθίωσεν ἐν Τουρκοβίῳ τῆς Βλαχίας ἔτε ὁ ἐξ Ἀπορρήτων ἐπανήλθεν μετὰ τὴν ἐν Κάρλοβιτῶν συνουσιολογηθεῖσαν εἰρήνην. Ἀμφότεροι δὲ οἱ ἀπομεινόντες ἀδελφοὶ κατέστησαν ἐν ἐπιστήμοις αἰετώμασι παρὰ τε τῇ μεγάλῃ Ἑκκλησίᾳ καὶ τῇ Ὀθωμανικῇ κυβερνήσει, καὶ ἡγεμόνος Μολδοβλαχίας ἐγένοντο, διαπρέψαντες ἐπὶ σοφίᾳ καὶ πολιτικῇ συνέσει. Ἐκ τούτων δ' ἀπόγονοι ἔτρωοι τέσσαρες θεαστοὶ κατεῖχον κατὰ καιροὺς τοὺς ἡγεμονικῶς ὀνόμας Βλαχίας καὶ Μολδοβλαχίας, περὶ ὧν κατωτέρω.

Ἀρχομαὶ νῦν ἐκ τοῦ Νικολάου καὶ τοῦ Ἰωάννου, τῶν οἰῶν τοῦ ἐξ Ἀπορρήτων.

Ὁ Νικόλαος Μαυροκορδάτος ἡγεμόνευσεν ἐν Μολδοβλαχίᾳ τὸ πρῶτον κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ 1700 ἐπὶ ἐν μόνον ἔτος, ἀντικατασταθεὶς ὑπὸ τοῦ Δημητρίου βοεβόδα Β'. Καντεμύρη, ἔτις τῇ 1711, καθ' ἃν χρόνον ὁ μέγας Πέτρος εἰσέβαλεν εἰς Μολδοβλαχίαν, ἠνάθη πρὸς αὐτὸν μετὰ τοῦ μολδοβλαχικοῦ στρατοῦ. Γνωστὴ εἶναι ἡ ἦρτα τοῦ μεγάλου Πέτρον ἐν Στωλενβότι τῆς Μολδοβλαχίας, ἐπομένως καὶ ἡ ἀποχώρησις τοῦ ἡγεμόνος τῆς Μολδοβλαχίας κατὰ τὸν ἔβδομον μῆνα τῆς ἡγεμονίας αὐτοῦ. Δεινὴν καταστροφὴν ἐπέμνηχον τότε οἱ Τάταροι ἐν Μολδοβλαχίᾳ, λαθλατοῦντες, σφάζοντες καὶ ὀρῶντες τούτην· πᾶσας δὲ τὰς Κοῦρτ καλοῦμενος, κατέλαθον ἀθαιρέτως τὸν θρόνον τῆς ἡγεμονίας, τυραννήσαντες ἐπὶ δέκα ἡμέρας τὴν χώραν, μέχρις οὗ ἦλθεν ὁ Λοῦκος Βάρκοικος Καϊμακάμης· ἀλλὰ καὶ τούτον, κακῶς κυβερνήσαντα, κατήλασεν ὁ βασιλεὺς καὶ ἀπήγαγεν ἀλυσθέντων μετὰ τῶν σφεραγῶν του, τῶν ἀρχόντων Ἀντωνίου Ζόρα καὶ Μαζούτου Ποστελνίκου, καὶ κατέβησεν αὐτοὺς ἐν Βάρνη. Ἀπέστειλε δὲ τὸν Ἰωάννην Μαυροκορδάτον, ὄντα τότε μέγαν διερχομένον τῆς Πύλης, νὰ τακτοποιήσῃ τὰ τῆς χώρας μέχρι τῆς ἐλευθέρσεως τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ Νικολάου διερισθέντος τὸ δεύ-

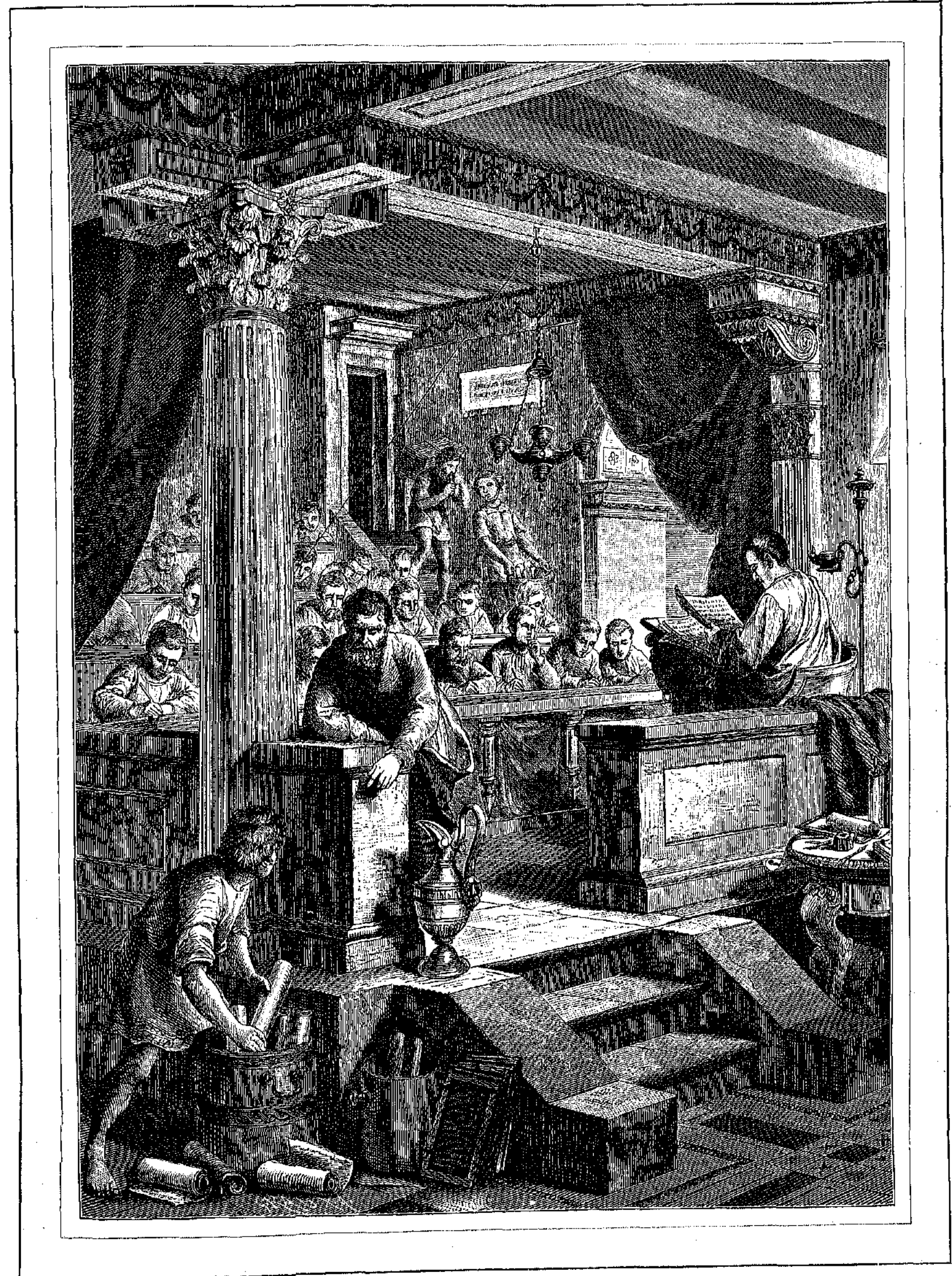
τερον ἡγεμόνος Μολδοβλαχίας, τοῦ ἔρω καὶ ἐγένετο (ἱστορ. Φωτεινοῦ). Τῷ 1711 ἀνακτῶν, ὡς εἴρηται, τὴν ἡγεμονίαν Μολδοβλαχίας ὁ σοφὸς οὗτος ἀνὴρ, οὗ τὴν παιδείαν καὶ τὸ πολὺ γλωσσῶν ἐξέτιμησεν οἱ ἐν Γερμανίᾳ σοφοὶ, οἵτινες ἐθαύμαζον αὐτὸν διὰ τὴν δαιμόνητα περὶ τὸ γράφειν τὴν ἑλληνοβλαχικήν. Γενόμενος κατόπιν αἰχμάλωτος τῶν Αὐστριακῶν ἐν Τρανσυλβανίᾳ ὁ Νικόλαος Μαυροκορδάτος συνέταξε κατὰ τὴν διετὴ ἐκεῖ αἰχμάλωτος του τὴν "Περὶ καθηκόντων ἐπέλεον του", μνημεῖον ἀφθιτον τῆς τοῦ ἀνδρὸς ευφροσύνης καὶ σοφίας, κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ λογίου Φριζίου. Κατὰ τὴν δευτέραν ἡγεμονίαν του ἐν Μολδοβλαχίᾳ, διαρκέσασαν τέσσαρα ἔτη καὶ εἰσαρσας μῆνας, ὁ ἡγεμὸν Νικόλαος, πολλὰ εὐεργατήματα ἐπεδαψίλευσε τῇ χώρῃ· καὶ πρῶτον τῇ μεσολαβῆσει αὐτοῦ ἀπηλλογήσαν οἱ ἐν Βάρνη φυλακισθέντες ἄρχοντες· εἶτα δὲ ἐξήρτες καὶ ἔλαθε χάριν ἐπὶ αὐτοῖς φερμανίον ὑπὲρ πολλῶν αἰχμάλωτων, οἵτινες ἐμίλλον εἶτα νὰ πεληθῶσιν ἢ νὰ θανατωθῶσιν. Ἐπειδὴ δὲ οἱ Μολδοβλαχοὶ μεγάλας εἶχον πρό νινος ἐπιχειρήσεις λεηλασίας κατὰ τῶν Τούρκων Νογαδῶν καὶ Τατάρων, καὶ ὁ ἀρχηγὸς τούτων πᾶνων ἐκείνην ἡτοιμάζετο νὰ ἐπιπέσῃ κατὰ τῆς χώρας, τῇ παρακλήσει τοῦ ἡγεμόνος οἱ τῶν Τούρκων καὶ οἱ Τάταροι παρετήθησαν τῶν ἀπειτήσεων αὐτῶν. Ἐκτὸς δὲ τούτου κατώρθωσε δι' ὀλίγων φρόνων νὰ εὐχαριστήσῃ τὰς σουλτανικὰς ἀπαιτήσεις καὶ ν' ἀποτρέψῃ τὴν ἐπιβολὴν νέων φρόνων θυραύτων καὶ ἐπιστάτων, ὡς τῶν ἐπὶ τῶν γαιῶν, ἐπὶ τῶν δούλων, ἐπὶ τῶν οἰκονοματικῶν καὶ τῶν κρίων. Ὁ Φωτεινὸς ἀναφέρει ἐπὶ ἤτοι "ἐλευθέρως τὴν χεῖρα καὶ ἐπίμονος εἰς τὸν λόγον του, ἐπὶ ἐτίμα τοὺς ἀρχοντας, καὶ οὐδέποτε ἤρρικε τοὺς πτωχοὺς· διὸ καὶ ἡ τζάρα (τὸ κράτος) ἦτο ὑπερευχαριστημένη. Μεγάλῃ ἦτο ἀφθονία εἰς ἅλα τὰ γεννήματα καὶ εἰς ἔλαις τοὺς καρποὺς τῆς γῆς ἐπὶ τῶν ἡμερῶν του".

Τὸ 1716 μετετέθη εἰς τὴν ἡγεμονίαν τῆς Βλαχίας, ἐνθα ἡγεμόνευσεν ἐπὶ ἔν περὶ τοῦ ἔτους ἔνεκα τῆς εἰσβολῆς τῶν Αὐστριακῶν, παρ' ὧν ὡς προεῖρηται, ἡχμάλωτος καὶ ἀπήλυθη εἰς Τρανσυλβανίαν.

Ἡ ἡγεμονία τοῦ Νικολάου Μαυροκορδάτου ἐν Βλαχίᾳ βηήρηε λίαν ἀτυχῆς καὶ πολυτάραχος, διότι ἐπ' αὐτῆς εἰσέβαλον οἱ Αὐστριακοὶ εἰς Βουκουρεστίον, καὶ αὐτὸς ὁ ἡγεμὸν ἐπὶ δύο ἔτη διετέλεσεν αἰχμάλωτος αὐτῶν. Συνουσιολογηθεῖσας δὲ τῆς ἐν Πισσάρβιτις εἰρήνης ἀπελήθη ὁ Νικόλαος τῆς αἰχμάλωτος καὶ ἀνέλαθε τὸν θρόνον τῆς Μολδοβλαχίας πάλιν ἐν ἔτει 1719. Κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἐν Βλαχίᾳ ἡγεμονίας του, λέγει ὁ Φωτεινός, ὅτι ὁ Νικόλαος παρεβιτράπη εἰς ἀντακτικῆσαι κατὰ τῶν ἐν Βουκουρεστίῳ ἀρχόντων καὶ ὡς ἐκ τούτου ὀμιλῶν κατ' αὐτοῦ ἐπιτίπτει. Ἀναμφιβόλως ἡ εὐγενὴς ψυχὴ τοῦ Νικολάου ὤφειλε ἵνα μὴ κατέβη τῆς βύλης αὐτῆς περιότης καὶ ὑπερηνικῶσα τὸ πάθος τῆς ἐκδικήσεως ἀναγκαίως, οὕτως εἶπειν, ὀποκόπτουσι οἱ ἐν τοῖς πολιτικοῖς ἀναμειγνόμενοι, καὶ οἱ τὴν ἀνωτάτην ἐξουσίαν ἐπιδιώκοντες· ἐπομένως εἰκάσεται ὅτι ὁ Νικόλαος πρὸς τήρησιν καὶ ἐδραίωσιν τῆς ἐξουσίας του, τοῦ ἔρω ἄλλως τε δὲν κατώρθωσεν ἔνεκα τῶν προακτεθέντων συμβάντων, ἡγαγασθῆν νὰ καταδικάσῃ τοὺς ἀντιπάλους του· ἀλλ' ἡ καταδικασθεῖσα αὐτῇ καίτοι ἀμελιτικός, εἰς οὐδὲν ὠφέλησεν αὐτόν. Αἱ ἀντακτικῆσαι κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν ἦσαν συνήθειαι, ὑποθαλαπόμεναι καὶ ἐκ τῶν περιστάσεων καὶ ἐκ τῶν κρατούντων συνάμα· διότι αἱ ἐθιμοθεσίαι τῶν περυσίων ἐπέληρον τὸ ἀπληρωτὸν σουλτανικὸν ταμεῖον, ὡς καὶ τὸ

Ο ΕΝ ΝΕΜΕΑΙ: ΝΑΟΣ ΤΟΥ ΔΙΟΣ.

ΑΝΤΙΓΡΑΦΗ ΧΕΙΡΟΓΡΑΦΩΝ ΠΑΡΑ ΤΟΙΣ ΡΩΜΑΙΟΙΣ.

ἀγανέες θυλάκων τῶν θεοῦ καὶ πασάων. Καὶ ἂν ὁ Νικόλαος οὐκ ἔμελλε τοὺς προ-κατάρχεις αὐτοῦ, διότι ἡ ἀμνηστία εἶναι ἡ χριστιανικὴ τῶν ἀρετῶν· ἀλλὰ πῶς εἶναι δυνατὸν εἶναι αἱ ἀρεταὶ νὰ συγκεντρωθῶσι ἐν τῇ ἀνθρώπινῃ καρδίᾳ; Κατὰ τὴν δευτέραν αὐτοῦ ἡγεμονίαν ἐν Βλαχίᾳ, ἀργαμένην ἀπὸ τοῦ 1719 μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ Ἰωάννου, ὁ Νικόλαος ὤρθη ὁ δικαιότερος καὶ ἀγαθέτερος τῶν ἡγεμόνων, ὡς ὁ αὐτὸς πάλιν ἱστορεῖ φησιν, ἐκπύων, ὡς εἶπειν, τὸν παλαιὸν ῥόπον. Τότε ἠκούσαμεν καὶ τὴν μονὴν Βακαρσετίου παρὰ τὸ Βουκουρέστιον, καὶ ἡγεμονίας εὐτυχῶς ἔτη ἔνθακα καὶ μῆνας δύο ἐτελεύτησε τῇ 1730, ταφῆς ἐν τῇ παρ' αὐτοῦ κτισθείσῃ μονῇ τοῦ Βακαρσετίου. Ἐν ἑσῶς μετὰ ταῦτα κατεδίδασθη τοῦ σουλτανικοῦ ὁνόματος ὁ Ἀχμέτ Γ', καὶ ἀνεθρόνισθη ὁ μεγαλεπύθλος ἀνεψιὸς τοῦ Σουλτάν Μαχμούτ Ε'.

Πρὸς ἀπόδειξιν τῶν μεγάλων τοῦ Νικολάου προτερημάτων ἀναγράφω ἐνταῦθα περιεκτικῶς τινὰ ἐπιστολῆς τοῦ πατρὸς του (ἐν τῇ βιβλίῳ τοῦ κ. Λιβιάδου) ἐν ᾗ οὕτως ἐκτίθησι τὴν σπείρον αὐτοῦ χαρὰν δι' ὠραίαν καὶ γλαυράν ἐπιστολήν, ἣν παρὰ τοῦ υἱοῦ του, ἐν τῇ τουρκικῇ στρατοπέδῳ εὐρισκόμενον, ἔλαβε. "Παιδοσκόπου, λέγει, "σὺν οἷς αἱ ἄγονοι καὶ πάντῃ πενόμενοι τὸν νῦν χρόνον κατηγοροῦντες. Ὅχι οὕτως ἡ φύσις κατατίθεται; ἀλλὰ φέρεται καὶ νῦν Ἑλλὰδι τὰς "Ἀθήνας τοὺς Λιβανίους; καὶ τὰς κατηγορίας "εἰς εὐχὰς μεταποιήσαντα; τὸ δὲ δὴ πλεόν τῶν "εὐχῶν ἐν μακροβιότητι γενέσθω. Τὰ γὰρ ἄλλα "παρῆται καλὰ καὶ ἀγαθὰ μετ' ἀσθονίας, ὅτε "τῷ σοφῷ συνδιασώσεται πάντα. Ἐρωσῶμαι, τὸ "ἐμὸν ἄγαμμα, ἡ ἐμὴ ἀγαία, ἡ ἐμὴ τροφή καὶ "πανήγυρι! Ζῆτι καὶ πρόσω προκοπή καὶ ἡλι- "κία μετάδηξι!"

Ἐἰς τὰς εὐχὰς ταύτας τοῦ φιλοστόργου πα-τρὸς οὐ κ. Λιβιάδου ἐπιφέρει: "Αἱ εὐχαὶ καὶ αἱ προρρήσεις τοῦ ἐξ Ἀπορρήτων δὲν ἐξηγήθησαν μάτην. Ὁ Νικόλαος ἐξ ἡπαλῶν ὀνόμων ἰδῶν τὸν πατέρα μέγα ἰσχυρόντα παιδείᾳ καὶ ἀρετῇ, εὐκλείᾳ καὶ δυνάμει, ἐπεμελήθη νὰ μὴ φανῇ ὑποβέβητος, παράσχῃ δὲ τοῖς ἑαυτοῦ ὄχι τελευτή, ἀλλὰ νῦν ἀρχὴν εὐγενείας. Τὴν παιδείαν ἠλίκαν διήλθε διὰ πάσης παιδείας; χρυσὸν δὲ εἰς τὰ μαθήματα κορωνίδα ἐπέθηκεν ἐν αὐτῇ τῆς ἥθης τῆ ἀκμῆ. Πρὶν διανοῆν τὸ εὐκοστόν ἔτος ἦτο πολλὸς μὲν θεωρῆς καὶ πράξις, πολλὸς δὲ ἐν φιλοσοφίᾳ καὶ ῥητορείᾳ. Ἀνὴρ-μιλλῆτο τῷ πατρὶ ἐν πολλαῖς διαλέκτοις· ἐπὶ τοσοῦτον δ' ἐξέμαθε τὴν λατινίδα καὶ τὴν ὀνομαστικὴν, ὡς ἐπὶ τῆς ἥθης ἦγον αὐτόν, οἱ μὲν Λατίνου ἔνεκεν τῆς λατινίδος, οἱ δὲ Ὀθωμανοὶ καὶ ὁ Σουλτάνος αὐτὸς ἔνεκεν τῆς οἰκείας φωνῆς καὶ τῆς ἄλλης παιδείας. Ὁ Νικόλαος οὐδέποτε διέλιπε, κατὰ τὸν Ἰάκωβον (Μάνον), τὸν ἑαυτοῦ διδάσκαλον, συμπαριστάμενος τῷ πατρὶ ὡς ἀετῷ μεγάλῳ ἀετὸς ὑψηλῆς, ἐφ' ᾗ καὶ ἐπισφράγιμα τῆς ἐκείνου φύσεως ἐγένετο καὶ ζῶντα ἐπὶ διεδέξατο ἐν ταῖς ἐκκλησιαστικαῖς ἐραταῖς ὡς μέγας λογιότης, καὶ ἐν ταῖς βασιλικαῖς ὡς γενεῖος διεργαμένης, ὡς καὶ ὁ πατήρ παρεχόμενος αὐτῷ πολλὰς τὰ τῆς φρονήσεως πρωτεία, ὀχρὶ φίλων τοῦ παιδὸς ἡγεμόνων, ἀλλὰ τῇ ἀληθείᾳ πενόμενος προγυσιτικῶς λογισμοῖς. Κατ' ἐξοχίαν ὁμοῦ ἐθαυμάσθη ὁ Νικόλαος ὁπὸ τῶν ἡμεδαπῶν καὶ τῶν ἐν Γερμανίᾳ λογίων διὰ τὴν δεινότητα περὶ τὴν ἑλλάδα φωνῆν καὶ διὰ τὴν φιλοσοφίαν, ἣν ἀνεθρόνισεν ἐπὶ τὸν θρόνον Βλαχίας καὶ Μολδαβίας."

Παραλείποντες τὰ περὶ τὴν δημοσίευσιν ἐνταῦθα τὸν ἑμμετρον ἔπαινον, ὃν ὁ σοφὸς Ἰωάννης Φαβρίκιος ἐποίησεν ὑπὲρ τοῦ ἡγεμόνος Νικολάου Μαυροκορδάτου.

Ἐλλαδικῆς μέγα πᾶν κλέος ὡστ' ἀπόλετο αἶμα, ὡς φησὶ εὐσεβὴς ἰστορὸς ἑλληδικῆς, Νικόλαος, πάσις Βλαχίας κρῖνον Δακίης τε, Νικόλαος, χρῖστος Λαφάνου ἀπὸ γένους, Ἰσραήματα πάντα Ἰσὼν Ἰλλυθῶν Χριστιανῶν τε, Φιλοσόφους ἄριστοὺς Χριστοῦ ἐφημέσιον.

Ταῦτα ὡς ἐν παρόδῳ, μὴ ἐπιτρέποντος τοῦ χώρου τὴν ἀναγραφὴν καὶ ἄλλων ἐπαίνων γραφέντων ὑπὸ ἡμεδαπῶν καὶ ἑξῆς σοφῶν ὑπὲρ τοῦ εὐφυοῦς ἐκείνου ἡγεμόνος, τοῦ Ἀμύρου, Ἰωάννου, Ὁλοφίου, Χοιλείου ἄλ.

Ὅλιγα μόνον περὶ τοῦ Ἰωάννου Μαυροκορδάτου θέλωμεν εἰπεῖν, διότι ὁ Ἰωάννης πρόφρων ἐτελεύτησεν. Ἄλλ' οἷος ἦν ὁ ἀνὴρ, ἐν ὀλίγοις δύναται καταδειχθῆναι. Διεβλῶν καὶ οὕτως ἐν Κωνσταντινουπόλει ὑπὸ τὴν αἰγλήν τῶν ὑψηλοτέρων αἱμαμάτων τῆς τότε ἐποχῆς, ὡς καὶ ὁ Νικόλαος, ἀνέβη τὸν ἡγεμονικὸν θρόνον τῆς Βλαχίας, ὡς προείρηται, τῇ 1717 καὶ ἡγεμόνευσεν ἔτη δύο καὶ μῆνας τέσσαρας. Ἐπέτυχε δὲ διὰ τῆς συνέσεως καὶ πολιτικῆς αὐτοῦ φρονήσεως, ὡς καὶ τῆς καλοκαίριας του, τὴν ἀποφύγη πάντα φόνου, καὶ ὀνόματι ἐχθρῶν ὅτι ἀποκίχησ'· διότι ἐκτὸς τῆς εὐραίας αὐτοῦ παιδείας, ἐφαμίλλου ὄντος προκατόχου ἀδελφοῦ Νικολάου, ἐπέκτετο καὶ τὸν χαρακτῆρα ἡπιώτερον· δι' ὅπερ καὶ αὐτοὶ οἱ ἀντίπαλοι του ἐσεβόθησαν αὐτόν, καὶ ἐν τῇ μνήμῃ τῶν ἐγχαρίων εὐλογεῖται, ἡ δὲ ἱστορία οὐδὲν κατ' αὐτοῦ ἐπιλήρημον ἀναφέρει, ἀλλὰ τὸναντικὸν ἐπαίνου. Δυστυχῶς ἀνιερπύχῃ προφρονῶς, ἀποθιούσας τῇ 1719 ἐκ φυσικοῦ θανάτου καὶ ταφεῖς ἐν τῇ μητροπόλει τοῦ Βουκουρέστιου, ἔνθα εἰσέτι σώζεται ὁ τάφος τοῦ ἀγαθοῦ τούτου ἡγεμόνος. Ἡ χώρα πολλὰ ὀφείλει αὐτῷ διὰ τὴν καλὴν καὶ εὐνομον αὐτοῦ διοίκησιν καὶ δι' ἣν κατέβαλε σπουδὴν πρὸς ἀπαλλαγὴν αὐτῆς παντοίων δεσφῶν.

(Ἐπιτελετὸ τέλος.)

Ο ΝΑΟΣ ΤΟΥ ΔΙΟΣ ΕΝ ΝΕΜΕΑΙ.

(Μετὰ εἰκόνας, ἔρα σελ. 168.)

ΕΠΙΣΤΡΟΦΕΣ κίονες θρησκευτικῆς ῥυθμῆς, ἰσότητος ἐν μέσῳ ἐρήμου καὶ μελαγχολικῆς; πενόμενος διὰ τῆς ἀμνηστίας καὶ σπείρον τὴν θέσιν, ἔνθα ὄφιστο τὸ πάλαι ὁ μεγαλοπρεπὴς ναὸς τοῦ Διὸς ἐν Νεμεῇ. Ἡ χώρα εἶναι ἄγονος, τὰ περὶ ὄρη εἶναι ἐρηρὰ — σιωπῆ νεκρικῆ ἐπικρατεῖ, μὴ διακοπτομένη ἢ σπανίως μόνον ὑπὸ κραυγῆς πενροῦ ἡ μονοτόνου ἤσματος ποιμένος. Ὁ χροῖνος, ὁ ἀμελίτικος αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου ἐχθρὸς, ἐξετέλεσε καὶ ἐνταῦθα τὸ ἔργον τῆς καταστροφῆς, καὶ ἐκ τοῦ περικαλλοῦς ναοῦ, πρὸς ὃν γιλιόδες ἀνθρώπων κατ' ἔτος προσήρχοντο, δὲν ἄφισεν ἢ τρεῖς μόνον κίονας ὀρθοῦς καὶ ἄμορφοῦς τινὰ εἰρήνια, τὰ ὅποια σπανίως ἐπισκέπτονται σήμερον ἄνθρωποι. Θλιβερωτάτας ἐμποεῖ σάφεις ἡ θέα αὐτῆ τοῦ ἡρεπόμενου ναοῦ, καὶ ἄκων ἐνόησαν τῆς τοσαύτης καταστροφῆς; πᾶς τις ἐνοεῖ πόσον φαρτὰ τὰ ἀνθρώπινα πάντα!

Ἐν τῇ θέσει ταύτῃ οὐτε κατὰ τὴν ἀρχαίτητα δὲν ὑπῆρχε πόλις, ἀλλὰ μόνον ἄλλος ἱερόν, ἐν μέσῳ τοῦ ὅπου ἴσαστο ὁ ναὸς τοῦ Διὸς, ἐν ᾗ προσεφρόντο τῷ ὄψιστῳ θεῷ θυσίας, καὶ πλησίον οἰκῆματά τινὰ διὰ τοὺς ἱερεῖς, ἐν στάδιον καὶ ἐν θέατρον, ἐν ᾗ ἐτελοῦντο ἑορταὶ εἰς ἀνά-

μνησιν τῶν ἄθλων τοῦ Ἡρακλέους. Πανταχόθεν συνίρρον ἐξ ἔσαν τῶν παρακειμένων ἐπαρχιών οἱ προσκυνηταί, οἵτινες κατέλουν εἰς σκῆρας ἐστειμένους περὶ τὸ ἱερόν ἄσος. Ἡ ἱστορία δὲν ἀναφέρει τὴν ἐποχὴν τῆς ἀνεγέρσεως τοῦ ναοῦ τούτου, ἀλλὰ κρῖνον τις ἐκ τοῦ βυθμοῦ τῶν σωζομένων ἐρείπιων, δύναται νὰ ἐρῆσῃ ἑξ χρόνον ἀνεγέρσεως τῆν 1107. Ὀλυμπιάδα (ἦτοι τὸ 344 πρ. Χρ.). Ἐπομένως; ὁ ναὸς οὕτως εἶναι νεώτερος πολλῶ τῶν ναῶν τῆς Ἀττικῆς καὶ τῆς Κορινθίου. Ὅτι παρῆται αὐτῷ τύπον ἰδιόζοντα θέσως, εἶναι τὸ ὄψος τῶν κίωνων καὶ τὸ σχῆμα τῶν κίονοκράνων, ὡν ἡ καμπύλη εἶναι σχεδὸν εὐθεία. Ὁ κίων εἶναι κομψώτατος, ἀνήκων εἰς τὴν ἀκμὴν τῆς τέχνης ἐν Ἑλλάδι. Ἐκ τῶν τριῶν ὀρθῶν κίωνῶν ὁ μὲν μεσηνομένος ἀνήκει εἰς τὴν πρόσφιν, οἱ δὲ δύο ἄλλοι, οἱ συνεχόμενοι δι' ἐπιστολίου, ἦσαν τοῦ προνάου. Οἱ τοῖχοι βλοὶ κατέρρευσαν ἐξαιρέσει μερῶν τινῶν τοῦ περιτοιχίσματος τοῦ σκροῦ. Φαίνεται εἶτι ὁ ναὸς κατεσφράγη ὑπὸ ἰσχυροῦ σεισμοῦ, διότι οἱ κίονες κατέπεσον ὄμοι παραλλήλως καὶ κείνται πλησίον τῆς βάσεως αὐτῶν. Ἡ πρόσφιν εἶχεν ἐξ κίονας, αἱ δὲ πλευραὶ δεκατρεῖς, μετρούμενον δις τῶν κίωνων τῶν ἄκρων· δύο κίονας εἶχεν ὁ πρόναος καὶ δύο ὁ ὀπισθόδομος. Τὸ περιστόλιον εἶχε μήκος μὲν 47 μέτρον, πλάτος δὲ 20. Καίριος θὰ ἔλθῃ βρε καὶ οἱ τρεῖς ὀρθοὶ κίονες θὰ καταπέσωσι καὶ θὰ κίηται ἐν μέσῳ τῶν λοιπῶν λειψάνων τοῦ οἰκοδομημένου τούτου. Ὁ ὄση μέραι εὐρύων τὸν κύκλον του πολιτισμοῦ θὰ καταλάβῃ καὶ τὴν ἡσμον ταύτην κοιλίδα. Ἡ πρόφιν τῆς ἀπωλείας ταύτης εἶναι ἔργον τῆς ἡμετέρας Κυβερνήσεως καὶ τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἐταιρίας, ἦτις πεποιθήμεν εἶτι θέλει ἀρκούντως προφυλάξει τὸν χώρον, ἐν ᾗ ἴσαστο εἶτι πᾶν μεγαλοπρεπεστέρων καὶ κομψοτέρων ναῶν τῆς ἀρχαίτητος.

ΠΟΛΛΑΠΛΑΣΙΑΣΜΟΣ ΤΩΝ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑΤΩΝ ΠΑΡΑ ΤΟΙΣ ΑΡΧΑΙΟΙΣ ΡΩΜΑΙΟΙΣ.

(Μετὰ εἰκόνας, ἔρα σελ. 109.)

ΑΝΑΛΟΓΙΖΟΜΕΝΟΙ πόσον εὐκόλως μετὰ τὴν εὐρασίαν τῆς τοπογραφίας πολλαπλασιάζονται τὰ ἔργα τῆς διανοίας καὶ πόσο ἐκλόσιες εἰς μοριάδας ἀντιτύπων καταπλημμυροῦσι τὴν ἐμπορικὴν τῶν βιβλίων ἀγοράν, διὰ καίας ἐρωτώμεν ἑαυτοὺς, πᾶς; κατάρθων οἱ ἀρχαῖοι Ἑλληνας καὶ Ῥωμαῖοι, μὴ ἔχοντες τυπογραφεία, νὰ πολλαπλασιάζωσι τὰ συγγράμματα τῶν διασημοτέρων αὐτῶν ποιητῶν καὶ συγγραφέων. Βέβαιον εἶναι ὅτι ὁ πολλαπλασιασμός ἐγένετο δι' ἀντιγραφῆς· ἀλλ' ἐπειδὴ ἡ ἀντιγραφὴ ἀπαιτεῖ χρόνον πολύν, οἱ Ῥωμαῖοι ἐπαύρον τρόπον κταν πρακτικὸν καὶ εὐκόλον. Τὴν θέσιν τῶν σημερινῶν τυπωτικῶν μηχανῶν κατεῖχον γενομνασμένοι γραφεῖς, τὸ πλεῖστον θεολογοὶ, καλοῦμενοι ἱβριταί. Οἱ γραφεῖς οὗτοι ἐκάλθηγον, πολλὰς κατὰ ἑκατοντάδας ἐν εὐρυχώρῳ αἰθούσῃ (ὡς τοῦτο παρίσταται ἐν τῇ παρατεθειμένῃ εἰκόνι) καὶ ἄγραφον διὰ στενογραφικῶν, οὕτως εἶπειν, σημείων ἔτι, ὁ ἐνόησαν αὐτῶν ἐπὶ ὑψηλοτέρας ἔδρας καθήμενος συγγραφεὺς ἡ ἀναγνώστης ὑψηλῆ τῆ φωνῆ ἀνεγίνωσκεν· οὕτως ἐν διαστήματι σχετικῶς θραχεῖ κατεσκευάζοντο χιλιάδες ἀντιτύπων ἡ κίλλον εἰσέτι ἀντιγράφων τοῦ συγγράμματος. Τὰ ἀντιγραφα ταῦτα ἀνεγινώσκοντο κατόπιν ὑπὸ ἐμπείρων διορθωτῶν, ὡν ἔργον ἦτο νὰ διορθῶσι τὰ παρεσφάρακτα

σφάλματα· μετ' ὃ τὰ βιβλία παρεδίδοντο εἰς τοὺς θεολογούς πρὸς δόξιν. Τὰ οὕτως εὐπρεπῶς, ἐνίοτε δὲ καὶ πολυτελέστατα εἶναι βιβλία ἢ εἰς κολλήδρους δεδωμένα συγγράμματα ἐτίθεντο ἐν τοῖς βιβλιοπωλείοις ἢ ἀποστέλλοντο διὰ πεσορῶμενον εἰς τὰς ἐπαρχίας. Ὅμοιῶδη συγγράμματα διηροῦντο συνήθως εἰς τμήματα, τὰ ὅποια ἐκαλοῦντο libri (τεῦχη, βιβλία), καὶ τοῦτο ἔπος εὐκολώτερον ἀποστέλλονται ἢ κωλύονται, κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον, καθ' ὃν σήμερον μεγάλα συγγράμματα πρὸς εὐκολώτερον ἐξόδουσι ἐκδίδονται καὶ πωλοῦνται κατὰ τεύχη.

ΕΝ Τῇ ΣΤΗΛῃ ΤΩΝ ΕΙΔΟ-ΠΟΙΗΣΕΩΝ.

Διήγημα ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ.

Α.

Ἡ 16 Μαρτίου 18... Δε-σποσύνη εὐειδῆς μετ' προίκα "ὅ ἐκατομυρίων φράγκων, "ἐπιθυμῶ νὰ ὕπαυροσθῆ "νέον ἐκ καλῆς οἰκογενείας. "Ἡ δευτέρου εἰς τὴν σύν- "ταίν τῆς ἐφημερίδος ὑπὸ τὰ "ἀρχικὰ στοιχεῖα Ε. Α."

— Ἐξ ἑκατομυρίων φράγκων προίκα καὶ νὰ κἀμῃ χρέων εἰδοποιήσων ἐν τῇ ἐφημερίδῃ πρὸς ἀβρῶσι συζῶν! Ἀπίστευτον. Βεβαίως τοσαῦτα δὲν εἶχον χρήματα ὅτε ἀπαράσσει νὰ ὑποβληθῶ εἰς τὸν ζυγὸν τοῦ γάμου. Ἴσως ἡλικίας εἶναι ἀρὰ γε ἢ δεσποσύνη αὐτῆ, ὡς τὰ μὴ ἴση πρὸ τῶν ποδῶν τῆς βλοῦς τοῦ νέου; τοῦ νόμου, ἐλευομένου ὑπὸ τοσοῦτον λαμπρᾶς προικῆς; Ἐγὼ δὲν εἶχον ἢ τριακοσίων χιλιάδων φράγκων προίκα, πτωχότατον πλεῖστον ἀπάνει τῆς κολοσσαίας ταύτης καταστάσεως. Μήπως τοῦτο ἦτο τὸ αἶ-νον, ἔτι ἐκ τοῦ γάμου δὲν ἐγεύθη ἡ τὰς πι-κρίας; Δι' ἐμὴ ἑυδαίμονία τοῦ γάμου εἰμεν βιβλίον κλειστόν· ἐπομένως μοὶ εἶναι ἐπιτετρα-μένον νὰ μὴ μεμφιμωρῶ τῶρα, ὅτε ἡ χρεῖστα μοὶ παρέχεσι τὴν ἐλευθερίαν... Πῶς εἶναι δυνατὸν γυνὴ νέα, ὡς εἶμαι ἐγὼ, καὶ χρεῖα ἀπὸ δέκα μόλις μηνῶν, νὰ ἐπιδοθῆ εἰς διασεδάσεις τινάς, αἵτινες ἄλλως, τὸ ἀδῶναι ἤθελον ἀλάφει τὴν ὑπόληψίν μου, ἦν ἐπιθυμῶ νὰ τηρήσω ἀνέπαφοι; Ὁ κόσμος εἶναι πάντοτε ὁ αὐτός, ἐν Παρισίῳ ὡς καὶ ἄλλωθι, καὶ ζητεῖ ἀφορμὴν πρὸς ἐπίκρισιν... Ἄλλ' ἐν τούτοις ἀδὴ μου ἡ ἀπόφασίς μετ' πλῆτης δυστυχῆς, καὶ ἐπεθύμουν νὰ εὐρισκον μέσον διασεδάσεως, ὅπως ἀπαλα-λαγῶ τῆς ἡλικίης ταύτης νάρκης, ἦτις δεσμεύει περισσώτερον μετ' καταλαμβάνει... Ἰστοῖα τὴν ἐφημερίδα, ἐλπίζουσα νὰ εὐρω τί ἐνδιαφέρον, ἄφρονον τι γεγραμμένον γλαυφωρῶς· ἀλλὰ δυστυ-χῶς οὐδὲν εὐρον... Ἐφάσασα εἰς τὴν στήλην τῶν εἰδοποιήσεων· ἐνίοτε δημοσιεύονται εἰδοποιήσεις τῶν ἀλλόκοτοι! Ἐδῶ ὑπῆρται ζη-ρούντες θέσιν, ἐκεῖ ἄνθρωποι ζητοῦντες ἐργασίαν· δὲδῶ πράγματι ἀπωλεσθέντα, ἐκεῖ πράγματα εὐ-ρεθέντα — ἐκεῖ τέλος νεανίδος διαθέσμοι καὶ ζητούσι σὺζωγον.

Δὲν δύναμαι νὰ ἐνοήσω διατί, ἀλλ' ἡ δημοσίευσίς αὐτῆ διδομένη εἰς τὸν γάμον μετ' ἀσφαρείας εἰς ἄκρον. Κατ' ἐμὴν γνώμην, αἱ γυναῖκες, αἱ μὴ ἔχουσαι ἀρετὴν φιλοτιμίαν ὡστε νὰ προτείνωσι ἑαυτὰς ἐν τῇ τετάρτῃ στήλῃ μίαις ἐφημερίδος, εἶναι ἴσως μνηστῆρας... Πλὴν, ἰσοῦ ἢ διασεδάσεως, ἦν ἐζήτησιν! Ἄς ἀσταίθω ὀλίγον μετ' τὴν δεσποσύνην τῶν ἑκατομυρίων... Αὐτὸ βεβαίως θὰ μετ' ἀποστέλλω. Ἄς ὑπαρῶν τὸν ἐπίδοτον γαμῶν καὶ ἄς ἐκφράσω τὸν ἐρωτὰ μου ὑπὸ τὸ πρόζχημα ἀνδρῶς. Τὸ πρᾶγμα θὰ ἦναι ἀστεινόν... Πτωχῆ κέρη, πᾶσα ὄνειρα θὰ σὺ προκαλέσῃ! Ἄλλὰ τὸ ἀποτέλεσμα; Ἄς ἀφῆσωμεν αὐτὸ εἰς τὴν τύχη. Τὸ ἀποτέλεσμα δὲν θὰ ἦναι οὕτε μονομαχία οὔτε ἀτιμία — λοιπὸν οὐδένα πρᾶγμα κινδύνου. Ἄς γράψωμεν!

Ἐν τῇ μικρᾷ αὐτῆς αἰθούσῃ κἀθηται ἡ νεαρὰ γυνὴ παρὰ τὴν ῥάπτειαν, λαμβάνει γάρτην καὶ κοινόβλιον καὶ γράφει· "Χαριστάτῃ ἀγνωστῆ μοι. Ζητεῖς ἄνδρα, "καὶ ἐγὼ ζητῶ γυναῖκα. Ἐάν νέος καλῆς οἰκο- "γενείας, ὅπως τὸν ζητεῖς, συνάδει πρὸς τὸ πρό- "γραμμά σου, λάβε τὴν κωλοσύνην ὅ ἀποστέλλω; "εἰς τὴν εἰδοθῶσιν τῆς ἐφημερίδος ὑπὸ τὰ στοι- "χεῖα Ρ. Ξ"

Ἄς ἰδοῦν, ἄγινεν· ἡ ἥρωίς τῆς εἰδοποιήσεως δὲν θὰ ὑποπευθῆ βεβαίως ὅτι ὁ νεανίας, περὶ οὗ πρόκειται, εἶναι ἡ ὑποκείμενος Μαγαρῆ, ἦς τὰ λεπτὰ χαρακτηριστικά, ἡ ἐκτὴν κόμην, τὸ εὐλόγιον ἀνάστημα ὀλίγον ἔχουσι τὸ ἀνδρικόν. Ἄλλ' ὅστις ἀποδέεται εἰς τὸ στάδιον τῆς δημοσιότητος ἐκτιθέται εἰς τὰς ἰδιοτροπίας τῶν ἀναγνώστων... Ἰσοῦ καὶ ἡ ἀπυραφῆ. Ὁ παλαιὸς μου ὑπῆρτης ἄς μοι χρησιμεύσῃ ὡς γραμματικομωστής διὰ τὴν πρωτότυπον ταύτην ἀλληλογραφίαν μου. Καλὴν ἐπιτυχίαν εὐχομαι εἰς τοὺς πλατωνικοὺς τούτους ἐρωτας!

— Ἐξ ἑκατομυρίων φράγκων προίκα καὶ νὰ κἀμῃ χρέων εἰδοποιήσων ἐν τῇ ἐφημερίδῃ πρὸς ἀβρῶσι συζῶν! Ἀπίστευτον. Βεβαίως τοσαῦτα δὲν εἶχον χρήματα ὅτε ἀπαράσει νὰ ὑποβληθῶ εἰς τὸν ζυγὸν τοῦ γάμου. Ἴσως ἡλικίας εἶναι ἀρὰ γε ἢ δεσποσύνη αὐτῆ, ὡς τὰ μὴ ἴση πρὸ τῶν ποδῶν τῆς βλοῦς τοῦ νέου; τοῦ νόμου, ἐλευομένου ὑπὸ τοσοῦτον λαμπρᾶς προικῆς; Ἐγὼ δὲν εἶχον ἢ τριακοσίων χιλιάδων φράγκων προίκα, πτωχότατον πλεῖστον ἀπάνει τῆς κολοσσαίας ταύτης καταστάσεως. Μήπως τοῦτο ἦτο τὸ αἶ-νον, ἔτι ἐκ τοῦ γάμου δὲν ἐγεύθη ἡ τὰς πι-κρίας; Δι' ἐμὴ ἑυδαίμονία τοῦ γάμου εἰμεν βιβλίον κλειστόν· ἐπομένως μοὶ εἶναι ἐπιτετρα-μένον νὰ μὴ μεμφιμωρῶ τῶρα, ὅτε ἡ χρεῖστα μοὶ παρέχεσι τὴν ἐλευθερίαν... Πῶς εἶναι δυνατὸν γυνὴ νέα, ὡς εἶμαι ἐγὼ, καὶ χρεῖα ἀπὸ δέκα μόλις μηνῶν, νὰ ἐπιδοθῆ εἰς διασεδάσεις τινάς, αἵτινες ἄλλως, τὸ ἀδῶναι ἤθελον ἀλάφει τὴν ὑπόληψίν μου, ἦν ἐπιθυμῶ νὰ τηρήσω ἀνέπαφοι; Ὁ κόσμος εἶναι πάντοτε ὁ αὐτός, ἐν Παρισίῳ ὡς καὶ ἄλλωθι, καὶ ζητεῖ ἀφορμὴν πρὸς ἐπίκρισιν... Ἄλλ' ἐν τούτοις ἀδὴ μου ἡ ἀπόφασίς μετ' πλῆτης δυστυχῆς, καὶ ἐπεθύμουν νὰ εὐρισκον μέσον διασεδάσεως, ὅπως ἀπαλα-λαγῶ τῆς ἡλικίης ταύτης νάρκης, ἦτις δεσμεύει περισσώτερον μετ' καταλαμβάνει... Ἰστοῖα τὴν ἐφημερίδα, ἐλπίζουσα νὰ εὐρω τί ἐνδιαφέρον, ἄφρονον τι γεγραμμένον γλαυφωρῶς· ἀλλὰ δυστυ-χῶς οὐδὲν εὐρον... Ἐφάσασα εἰς τὴν στήλην τῶν εἰδοποιήσεων· ἐνίοτε δημοσιεύονται εἰδοποιήσεις τῶν ἀλλόκοτοι! Ἐδῶ ὑπῆρται ζη-ρούντες θέσιν, ἐκεῖ ἄνθρωποι ζητοῦντες ἐργασίαν· δὲδῶ πράγματι ἀπωλεσθέντα, ἐκεῖ πράγματα εὐ-ρεθέντα — ἐκεῖ τέλος νεανίδος διαθέσμοι καὶ ζητούσι σὺζωγον.

Β.

Ρ. Ξ. Ἡ ἀπάντησις δὲν ἐβράδυνεν· ἡ νεανὴς βιάζεται. Ἐάν εἶχε τὴν ὀλιθεράν μου πείραν, ἢ ἀσπευθεὶν ὀλιγώτερον ἀναμνησθῶμαι. Ἄς ἀναγνώσωμεν.

"Νέον καλῆς οἰκογενείας ζητῶ, ἀλλ' ἐπι- "θυμῶ νὰ γνωρίσω τὸ πρόσωπον. Πέμψον μοι "εἰκόνα."

— Ὁ! Τὴν ἀπαιτήσιν ταύτην δὲν προσῆδον, καὶ ἐρίσχομαι ἐν ἀμνηστίᾳ. Εἰκόνα; Ἐγὼ ἀρ-κατὰ εἰς τὸ λεύκιμα μου, ὅπως κἀμῃ ἐκλογῆν· ἀλλὰ δὲν δύναμαι νὰ πέμψω εἰκόνα γνωστοῦ προσώπου, γνωστοῦ ἴσως καὶ εἰς τὴν ἀγνωστόν μου... Πλὴν, μοὶ ἐπέρχεται ἰδέα. Ἐγὼ ἐνὸς παλαιοῦ σουρταρίου μίαν ἐξ ἐκείνων τῶν φωτογραφιῶν, ἃς ἀγοράζει τις καθ' ὁδόν· ἐξ ἰδιοτροπίας τὴν ἡγόρασα ἡμέραν τινά· ἡ ἰδιο-τροπία μου ἢ παλαιὰ ἄς ἔλθῃ σήμερον εἰς ἐπι-κουρίαν τῆς νέας μου ἰδιοτροπίας. — Ἰσοῦ ἡ φωτογραφία, πράγματι δὲν εἶναι τόσο κακῆ. Ὁ νέος, ὃν παριστᾷ, εἶναι πολλὸ καλός· ἔχει τὸ πρόσωπον κανονικὸν καὶ ἀνδρικόν, τὴν ἔκφρασιν εὐχάριστον. Ἄς πέμψω αὐτὴν τὴν φωτογραφίαν μετ' μικρῶν ἀπάντησιν, ὡς τὸ ἀπαιτεῖ ἡ εὐγένεια. Ἐβῶμαι ἡ εἰκόνα αὐτῆ νὰ ἐμποιήσῃ καλὴν "ἐντύπωσιν εἰς τὴν καρδίαν σου" σοὶ τὴν ἀπο- "θύμω μετ' τὴν εὐχὴν μου ταύτην καὶ μετὰ τὰ βα- "ύβητα σεβάσματα ἐνὸς ἀγνώστου."

Γ.

ἀπὸ τοῦτα τὴν ἐκπληξὴν τῆς δυστυχούς νεάνιδος. . . Ἐπιτυχῶς ὅμως ἔχω πρόχειρον τὸ μέσον τῆς παραγοῦρας. Ὁ κόμης Λακεδαικὶκὸν ἔχει τὴν νυμφευθῆν ἀνεύχουσα, καὶ ἐν ἐλλείψει αὐτοῦ θὰ εὐρωθεὶς ἄλλοι ἄνδρες, πρόθυμοι νὰ δεχθῶν πρότερον ἐξ ἐκατομμυρίων. . . Ἐίμαι εἰς ἄκρον περιέργου νὰ γνωρίσω τὴν κάτοχον τοιαύτης προικῆς. Ἰσχυρίζεται ὅτι ἀδύρην περὶ τὰς ἐξ τῶ ἐσπέρας ἢ σκηνῆ θὰ ἴναι κομικωτάτη.

Στ'.

Τὴν ἐπομένῃν ἐσπέραν μικρὸν ἀπὸ τῶν ἐξ, ἢ ἄμαζα τῆς ὑποκομιχῆς κατέθετεν αὐτὴν πρὸ τοῦ ξενοδοχείου. Ἡ νέα χήρα ἀνῆλθε τὴν εὐρείαν κλίμακα, εἰσήλθεν εἰς τὸ ὑπ' ἀρ. 7 δωμάτιον καὶ ἐκάθισεν ἐπὶ ἀνακλιντροῦ. Ἡ ἐνδομασία τῆς ἤτο πένθιμος καὶ σοβαρὰ, συνήθουσα πρὸς τὴν ἀειπραΐαν τοῦ παραστήματος τῆς καὶ πρὸς τὴν ἐλαφρὴν συγκίνησιν, ἥτις ἀπετυπώθη ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς. Ἄμα ἐσήμανεν ἢ ἔατη ὄρα, νεανίας κομψῶς ἐνδεδυμένος, μὲ χαρακτηριστικὰ προσώπου εὐγενῆ εἰσήλθεν εἰς τὸ δωμάτιον καὶ ἀνέπεμψε κραυγὴν ἐκπλήξεως.

— Κυρία μου!
Ἡ ὑποκόμησσα ἠγέρθη.

— Κύριε!
Ὁ νέος τὴν προσέβλεπεν αἰφνης ἐκφρασις εὐθυμίας ἀναμιμνησμένης μετὰ ταραχῆς διεχρότη ἐπὶ τοῦ προσώπου αὐτοῦ.

— Μὲ συγχωρεῖτε, Κυρία, ἔρχομαι εἰς ἀπάντησιν τῆς ἐπιστολῆς ὑπὸ τὰ στοιχεῖα Ε. Α.;

— Εἰσθε οἱ, κύριε, ὁ ὑπὸ τὰ στοιχεῖα Ρ. Ε. γράφας; Ἡ ἀπάντησις τῆς χήρας ἤτο ταχεῖα, διακάπτουσα τρόπον τινὰ τὴν ἐρώτησιν τοῦ νεανίου. Συγχρόνως δὲ καὶ μειδίαμα, ἔπεσε τὴν χεῖρα τῆς.

— Σὺς παρακαλῶ, κυρία, ἀπαντήσατε εἰς τὴν ἐρώτησίν μου.

— Ἀπαντήσατε οἱ πρῶτον εἰς τὴν ἐμὴν ἐρώτησιν, τοῦτο εἶναι ἀνάγκη.

— Δὲν τολμῶ, κυρία. . .

— Τολμήσατε, παρακαλῶ, ἢ ἀμοιβαίως οἱ σὺς καμῆτε τὸ δικαίωμα τοῦτο.

— Ὁ λόγος σας οὗτος μ' ἐνθαρρύνει, κυρία μου. . . Ναι, ἐγὼ εἶμαι ὁ ἀναποκρίτης, γυνὴ καὶ ὑπόθεσις, πράγματι ὅμως ἀνῆρ. Ἀλλὰ πιστεύω μὲ, ὅτι ἂν ἐγνωρίζον πρὸς ποῖον ἀπημύνητο ὁ ἄλλος ἀστεϊσμός μου. . .

— Δὲν ἠθέλητε τὸν ἐξακολουθήσει; τί παι-

ράζει, κύριε; Ἡ ὑπόθεσις τοῦναντίον πολλὴ μὲ διασεβάσκει καὶ διηλθον σιγῆς τινος εὐχαριστοῦ: ἐν μέσῃ τῆς περιβαλλούσης με θαρρομίας.

— Ὅστε δὲν ἀγανακτεῖτε κατ' ἐμοῦ, κυρία μου;

— Ποσοῦ; ἀλλὰ πρὶν ἀπέλθω ἐπεθύμουν νὰ μάθω τίς ἢ αἰτία τοῦ τοιοῦτου ἀστεϊσμοῦ, ὅστις ἀμφοτέρωθεν ἀπέτυχε.

τὴν, ἀλλ' οἱ φίλοι ἐκ συμφώνου ἀπεφάνθησαν ὅτι ἡ ἐπιστολὴ ἐκείνη δὲν ἦρκει, καὶ ὅτι ὤφειλον νὰ ἐξακολουθήσω τὴν ἀλληλογραφίαν μέχρι τέλους. Ὅστω, θύμα τοῦ λόγου μου γενόμενος, ἠγαπήσατον νὰ ἐξακολουθήσω τὸ παιγνίδιον, καὶ ἐρχόμενος ἐνταῦθα, ἤλπιζον νὰ ἐκασφαλίσω τὴν νίκην μου, θαυμάζομαι εἰς τὴν γενναϊότητα τοῦ ἀπατηθέντος, καὶ προτιμῶν αὐτῇ διαφόρους κίβδας καλῶν οἰκογενειῶν, μεταξὺ τῶν ὁποίων ἤδυνάτε νὰ ἐκλέξησθε σὺς τὸν κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν μου. Ἐγώ εἶμαι τὸ στοιχίμα, ἀλλ' ὅμως ἐκέρουσα, προσέθηκε μετὰ θαλαίας ὑποκλίσεως, οὕτως ἔλαβον τὴν σύχνην νὰ γνωρίσω οὐχ ἴσμοῖόν μου, ἀλλὰ πρόσωπον, ἔπερ οὐδέποτε ἤδυνάμην νὰ ἐλπίσω ὡς ἀναποκρίτην μου.

Ἡ ὑποκόμησσα ἤτο σοβαρὰ, ἀλλ' εἰς τὸ ἄκρον τῶν χειλέων τῆς ἐφαίνετο ἐλαφρὸν μειδίαμα. Ὁ νεανίας τὴν προσέβλεπε μετὰ σεβασμοῦ.

— Μὲ συγχωρεῖτε, κυρία; εἶπα μετὰ τινος σιγμῆς.

— Δὲν ἔχω τί νὰ σὺς συγχωρήσω; ἀλλὰ λυπούμαι, τὸ ὄμοιοι, ὅτι τὸ ἐπεισθῆναι τοῦτο τελειώνει τὸσον ἀποτόμως. Ἐρχομένη ἐνταῦθα καὶ ἐγὼ εἶχον τὴν πρόθεσιν νὰ προτιμῶ ἀποκρίσεις τινὰ εἰς τὴν ἀπατηθείσαν κέρην καὶ νὰ τελειώσω τὸ μυστήριον τοῦτο διὰ τῆς εὐρέσεως συζήτου, ὅπως τὸν ἐπεθύμει. Ἡ ἐπιθυμία λῶσις καταστρέφει τὰ σχέδιά μου. Πλὴν ἀδιάφορον γάρ ἐμὼν διήλθον ὥρας τινὰς εὐχαριστοῦ. Σὺς συγχωρῶ καὶ σὺς εὐχαριστῶ.

— Εὐτυχῆς λογίζομαι, κυρία μου, διὰ τοῦτο; ἀλλ' ἐπιτρέψατέ μοι μίαν ἐρώτησιν ἢ πλῆθεις θὰ καταλάβῃ ὑμεῖς πάλιν;

— Ἀναμφιβόλως, ἐπὶ τινὰ καιρὸν τοῦλάχιστον.

— Τὴν πλῆξιν γεννῆ πολλὰς ὁ μονήρης βίος. Ἄν δὲν ἐφοδοῖσθην νὰ φανῶ ἀδίκαιος, θὰ σὺς ἠρώτου ἂν ἢ πλῆθεις σας δὲν προδέρχεται εἰς αὐτῆς τῆς αἰτίας.

— Εἶμαι μόνη ἐν τῷ κόσμῳ, ἀλλ' ὄχι.

— Τὸ ἐννόημα; ἀλλὰ καὶ ἐγὼ, κυρία μου, τὴν αὐτὴν αἰσθάνομαι ἐνίοτε πλῆξιν. . . καὶ πλῆξιν θαλαίαν. Πολλὰς ἐδοκίμασα νὰ τὴν ὑπερικήσω, ἀλλὰ μέχρι σήμερον εἰς μάτην.

Ἡ ὑποκόμησσα, ἥτις ἠτοιμάζετο ν' ἀπέλθῃ, ἔστη πάλιν.

— Ἐπεθύμουν, ἐξηκολούθησον ὁ νέος μετὰ φωνῆς συγκινημένης, ἐπεθύμουν νὰ γνωρίσω γυναῖκα ὄρασαν καὶ καλὴν, εὐφυῆ καὶ σεπτικὴν, σοβαρὰν καὶ χαρῆσαν, γυναῖκα εἰς ἣν

— Ἡ αἰτία, κυρία μου; Ἰδοῦ. Πρὸ τινος καιροῦ, ἐν πλῆρει ἀποκρίου, συνεγεματίζομεν πολλοὶ καλοὶ φίλοι· τὸ γέγραμμεν ὑπὲρ τῆς ζωηρότητος καὶ περὶ τὸ τέλος, ἀφ' οὗ ἱκαναὶ ἐκευθῆσαν φίλοι οἴνου, εἰς τῶν συνδαιτυμένων ἐπρόκειτο νὰ γελῶσμέν τινὰ. Παμφήφει ἐγένετο παραδειχτὴ ἢ πρότασις αὐτῆ, καὶ μετὰ διαφόρους συζητήσεις ἀπεφασίσθημεν νὰ γράψωμεν τὴν ἐπιστολήν, ἣν ἀνεγνώσατε ἐν τῇ ἐφημερίδι. Ἡ προῖξ τῶν ἐξ ἐκατομμυρίων ὑφείλεται εἰς τὴν ἐξαιρὴν τῶν κεφαλῶν μας. Χρυσωτῶ νὰ σὺς ὁμολογήσω ὅτι ἐγὼ ἤμην ὁ συντάξας τὴν ἐπιστολήν, καὶ ἐγὼ ἔβαλον καὶ στοιχίμα, διατενόμενος ὅτι θὰ κερδίω. Εὐκόλως φαντάζεσθε πόσον ἐθριαμύθουσα, ὅτε ἔλαβον τὴν ἐπιστολήν ὁμῶν καὶ ἐνόησα ὅτι ἔπεσε τίς εἰς τὴν παγίδα. Ἀμέσως ἔσπευσα ν' ἀνακρίξω ἑμαυτὸν νικη-

ΦΟΒΟΣ ΚΑΙ ΤΡΟΜΟΣ.

ἠδυνάμην νὰ εἶπω ἐν πάσῃ εὐκαιρίᾳ. "Σὺ ἀγαπῶ."

Ἡ χήρα ἐπιθυμῶντες δὴματὰ τινὰ.

— Ὡ! ἀκούσατέ με, κυρία, σὺς ἐξομίζομαι, ἀπαυλῶσεν ὁ νεανίας μετὰ ζήσους. Ἐλεγον καὶ ἑμαυτὸν. Ὅθ ἤμην διὰ τὴν γυναῖκα ταύτην οὐλύως πιστὸς, οὐλύως ἔχων σπερὰν ἀπόφρασιν νὰ τῇ ἀφιερῶσω τὸν βίον μου ἀπάντι τοῦ ἔρωτός τῆς. Ὅλιγον ἀνδιαφέρουμι περὶ τῆς παρουσίας τῆς ἢ τῆς κοινωνικῆς τῆς ἕσσεως; ἀρκεῖ ἢ οἰκογένειά τῆς νὰ ἴναι ἐντιμὸς; ἐγὼ εἶμαι πλούσιος; εἶμαι εὐγενῆς; ὅθ τῇ προσέφερον εὐχαριστίας καὶ τὰ πλοῦτή μου καὶ τὸ ἔνομά μου καὶ τὴν ζωὴν μου αὐτῇ.

Ἡ ὑποκόμησσα ἐτήρει πάντοτε σιωπῆν.

— Σὺς λέγω εὐλα ταῦτα, κυρία μου, καὶ σὺς φαίνομαι ἀνόητος; οὐτε οὐ; γνωρίζω οὐτε ἔχω τὴν τιμὴν νὰ μὲ γνωρίζετε. Ἀλλ' ὑπάρχει μυστηριώδεις τινὰς κλίσεις, αἵτινες οὐδέποτε ἀπατώσιν. Βλέπον ὑμᾶς εἶδον ὅτι εἰσθε ὄραία, ἐνόησα ὅτι εἰσθε καλῆ. Ὁ τρόπος, μὲν οὐ ἐδέχθητε τὸν ἀστεϊσμόν καὶ τὴν εὐκαίριον αὐτοῦ ἐξήγησιν, τὸ μειδίαμα, τὸ ὅποιον εἶδον ἐπὶ τῶν χειλέων σας, μὲ ἔπεισαν ὅτι εἰσθε καὶ εὐφυῆ καὶ σεπτικῆ, καὶ ὅτι ἤξεύρετε νὰ κρίνητε ἄνευ ὑπερβολῆς περὶ ἄλλων πραγμάτων, διὰ τὰ ὅποια χαρακτηρ ποταπὸς ἤθελε παροργισθῆ. Ἰμῶς δὲν ἠγαυακτῆσατε, ὅμως δὲν μοι ἀπεκρίθητε διὰ πικρίας ἢ διὰ γλευκαμῶν. . .

Κυρία μου, δὲν ἀπαιτῶ νὰ μοι δώσητε ἐλπίδας, ἀλλὰ σὺς παρακαλῶ νὰ ἐπιτρέψητε νὰ παρουσιασθῶ ὑμῖν· εἶμαι ὁ θαρῶνος Γουστάβος Βαρνελαί, κάτοχος οὐχὶ ἐξ ἐκατομμυρίων, ἀλλὰ δύο μόνον· εἶμαι ἀρκούντως γνωστός ἐν Παρισίαις, ἔσθα δὲν γαίρω φήμη κακῆν. Ἐπιτρέψατέ μοι, κυρία, νὰ ἐπανῶ ὑμᾶς ἐπὶ τῇ ἐλπίδι νὰ ἐπιτόχῳ τοῦ ποθομένου.

Ἡ ὑποκόμησσα κατεβίβασε τοὺς ὀφθαλμούς τῆς· εἶτα δὲ προσέβλεψε τὸν νεανίαν, ὅστις μετὰ θαλαίας ὑποκλίσεως ἔστατο ἐνώπιόν τῆς.

— Σὺς ὅμως, κύριε, ἤξεύρετε τίς εἶμαι ἐγὼ;

— Ἐνοῶ ὅτι ἤθικα ὑμῶν προτερήματα· τὰ ἐξωτερικὰ ὑμῶν προτερήματα βλέπω· ὅμως εἰσθε μόνη καὶ ἐλευθέρη, ὡς μοι εἶπετε· τὰ πάντα ἐν ὑμῖν ἐμφαίνουσι κυρίαν αἴτιαν πάντος σεβασμοῦ.

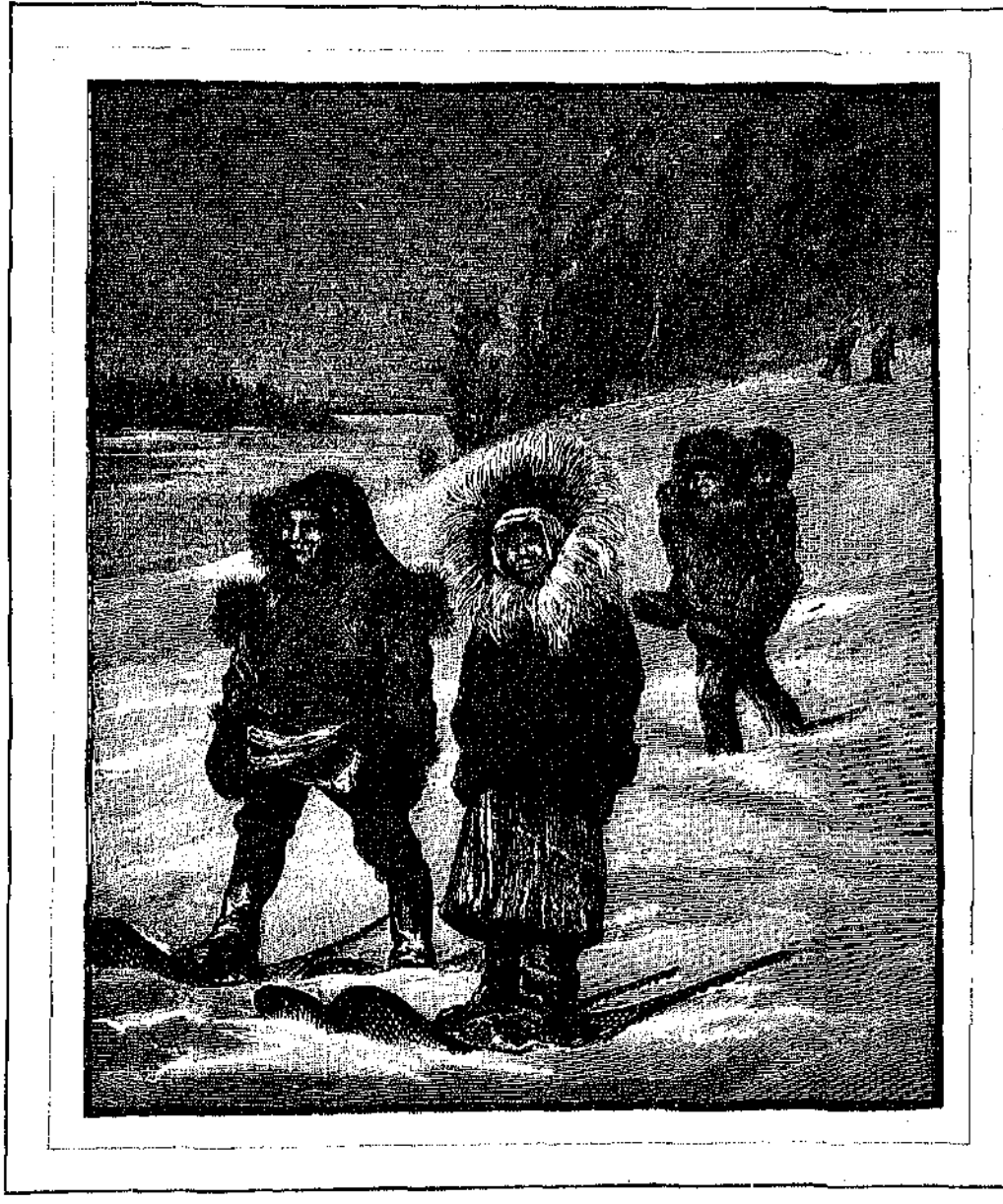
— Εἰσθε καλὸς παρατηρητῆς, κύριε· λοιπόν, εἰς ἀπάντησιν τῆς εὐκαίριον ὑμῶν μάθητε τὸ ὄνομά μου· εἶμαι ἡ ὑποκόμησσα Μαγαρῆ. . . καὶ εἶμαι χήρα.

— Τὸ ὄνομα τοῦτο μοι εἶναι γνωστόν. . . Πλὴν, τῶρα, φόβος καὶ σστολή μὲ καταλαμβάνει. . . Εἶμαι ἄξιος ὁμῶν;

— Τοῦτο ἀπαιτεῖ σκέψιν, κύριε, ἀπεκρίθη ἡ ὑποκόμησσα μειδιῶσα· ἀλλ' ὑποθέτω ὅτι ἀφ' οὗ γνωρισθῶμεν καλλίτερον, θὰ δυναθῶμεν ν' ἀποφασίσωμεν περὶ τοῦτου.

Ἡ σκέψις ἤτο ἀναμφιβόλως ἐνοική, διότι ἐξ ἡμῶν μετὰ ταῦτα ἐταλείτο ἐν Παρισίαις ὁ γάμος τοῦ θαρῶνος Γουστάβου Βαρνελαί μετὰ τῆς χήρας ὑποκομιχῆς Μαγαρῆ. Ἄγνωστον ἂν ἢ ὑποκόμησσα διατηρῆ ἐπὶ τὴν αὐτὴν ἰδέαν περὶ τῶν ἐν τῇ τετάρτῃ στήλῃ τῶν ἐφημερίων εἰδοποιήσεων ὡς πρὸς τὴν ζήτησιν εἰς γάμον,

εἶναι ὄριστος λιμὴν ἐξηγωγῆς, οὕτως ἐνταῦθα φέρουσιν οἱ Ἑσκιμῶσι καὶ ἰσπαρ τὸν ποταμὸν Ἰούκον κατοικούντες Ἰνδοὶ τὰ προϊόντα τῆς θήρας αὐτῶν. Ἡ πόλις αὕτη, ἢ ἄλλοις εἰπεῖν, ὁ σταθμὸς οὗτος εἶναι φρούριον μὲ τεῖχη καὶ ἐπάλεις, περιέχον καὶ οὐκίματα διὰ τὴν φρουρὴν καὶ τοὺς ὑπαλλήλους· καὶ μεγάλας διὰ τὰ ἐμπορεύματα ἀποθήκας· αἱ οὐκίαι εἶναι μὲν μικραὶ ἀλλὰ κομφαὶ καὶ εὐθυμοὶ, διότι εἶναι κεχρωματισμέναι διὰ ζωηρῶν κιτρίνων καὶ ἐρυθρῶν χρωμάτων. Ἐξῆθεν τοῦ φρουρίου κείται καὶ ἄλλαι οὐκίαι, ἐν τῇ μέσῃ τῶν ὁδοῦν ἐκείσθῃ ἐκκλησία, ἐν τῇ Κουριακῇ ψάλλεται ἢ λειτουργία κατὰ τὸ ὀρθόδοξον δόγμα. Κατὰ κειρὸς ἔρχεται ἡσσοὺς ἰσραῆλ, ὅπως θαπτήσῃ τὰ τέκνα τῶν ἡμιθαυρῶν τούτων φουρῶν, αἵτινες μετὰ προθυμίας μεγάλης προσέρχονται εἰς τὸν χριστιανισμόν. Οἱ ἐγγύροι κἀνοῖτοι καὶ εἶναι κλάδος τῶν Ἑσκιμῶν· εἶναι ἄνθρωποι μεγαλόσωμοι καὶ σταθεροὶ, ἐκείνην ἔχοντες εὐφυῆ καὶ εὐκόλως τὸν πολιτισμὸν δεχόμενοι. Οἱ ἄνδρες ἐκείνοι τὴν κεφαλὴν καὶ κορμῶσι τὸ πρόσωπόν των διὰ δατεῖων κοσμημάτων, τὰ ὅποια ἐμψύχουσι εἰς τὰς παρείας των· αἱ γυναῖκες χρωματίζουσι τὸ κάτω μέρος τοῦ προσώπου καὶ φοροῦσι φέλλια μολόβδινα καὶ σιδηρᾶ. Ἡ ἐνδομασία τῶν ἀνθρώπων τούτων εἶναι ἐκ θαρῶνων, καλουμένων Πάρκα· ὁ ἐπενδύτης δὲν εἶναι πολὺ μακρὸς καὶ ἔχει πάντοτε κέλυμα, ἔπερ εἶναι ἐκ θαρῶματος λίκου καὶ οὐ αἰ τρήχες καλύπτουσι σχεδὸν διόκληρον τὸ πρόσωπον. Ὁ ἐπενδύτης ἔχει ἐνίοτε ὑπερπύγμα ἐκ θαρῶματος λευκοῦ θαρῶρου

ΕΝ Τῇ ΧΩΡᾳ Τῆς ΣΙΣΥΡΑΣ.

ἀλλ' ἤξεύρομεν ὅτι ἡ νέα θαρῶνις ἀναγιγνώσκει ἀκόμη τὰς εἰδοποιήσεις, οὐχὶ πλέον ἐκ θαρῶνις, διότι τῶρα εἶναι ἐδοτῆς, ἀλλὰ μετὰ τολμῆς εὐχαριστήσασθε.

ΕΚ Τῆς ΧΩΡᾳ Τῆς ΣΙΣΥΡΑΣ.

Ὁ ἅγιος Μιχαὴλ, ἢ ὡς πρότερον ἐκαλεῖτο, ἢ Μιχαήλσκα, εἶναι πόλις καιμένη οὐχὶ μακρὰν τοῦ θαρῶου πόλου ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ Ἀλάσκα, ἣν ἡ Ῥωσσία ἐπάληθες τῷ 1880 εἰς τὴν κυβερνήσιν τῶν Ἡνωμένων τῆς Ἀμερικῆς Πολιτειῶν. Ἡ πόλις αὕτη, τὸ κέντρον τοῦ ἐμπορίου τῶν αἰσυρῶν (γουναρικῶν),

λαγωῦ. Ὁ ἐπενδύτης εἶναι συνήθως ἐκ θαρῶματος οὐκίου ἢ φάκης ἢ καὶ βένου· καὶ ἄνδρας καὶ γυναῖκες φοροῦσι θαρῶνις περισκελίδας, αἵτινες περιβάλλουσι καὶ τὸν πόδα διόκληρον. Ἐνοῶται ὅτι τὰ χειρόκτια εἶναι παντοῖα καὶ διάφορα. Ἐν καιρῷ χειμῶνος πάντες φοροῦσι μεγάλα παγοπέδιλα (ὡς ἐν τῇ χημετέρῃ εἰδήσει), δι' ἃν ἐκκολώνεται ἢ διὰ τῆς χιόνος διάβασιν αὐτῶν. Ἡ χημερία τῶν τοιοῦτων παγοπέδλων ἢ κάλλιον εἶπειν χιονοπέδλων δὲν εἶναι εὐκόλος καὶ ἀπαιτεῖ ἀσκησίαν τινὰ· τὸ κυριώτερον εἶναι νὰ καθίξῃ τις φοικῶς ὡς νὰ εἶχῃ τὸν πόδα ἐνταλῶς ἐλευθέρου, ἀλλὰ νὰ μὴ ὑφῶι τίς πολὺ τὸν πόδα, διότι ἄλλως μέγα πρῶσοκμα παρεμβάλλεται τὸ παχὺ τῆς χιόνος στρώμα. Τὸ μέγεθος τῶν χιονοπέδλων τούτων εἶναι συνήθως ἐνὸς καὶ ἡμίσεος μέτρον. Ἐν τοῖς χωρίοις τῶν Μιχαεούτων ὑπάρχουσι οὐκίματα χημερία εἰς χορὰς καὶ συναλεύσεις τοῦ λαοῦ· ἐν τοῖς οὐκίμασι τούτοις συνέρχονται

καὶ οἱ ἄνθρωποι ἐσάκις θέλουσι νὰ κατασκευάσωσι τὰ χιονοπέδιλά των, διότι ἐν ταῖς οἰκίαις των δὲν ἔχουσι πρὸς τοῦτο χωρὸν ἰκανόν. Τὰ δημόσια ταῦτα οἰκίματα δύνανται νὰ θεωρηθῶσι ὡς δημαρχεῖα τῶν ἐγκλιων, διότι ἐν αὐτοῖς τελούνται ἐορταί, παρατίθενται τράπεζαι καὶ ἐνίοτε γίνεται ὑπόδοξή ἐπισημῶν ξένων. Ἐν χειμῶνι γίνονται ἐνταῦθα χοροί, καὶ οὗς οἱ χορευταὶ μιμνῶνται τὰς κινήσεις πτηνῶν ἢ τετροπόδων ζώων, ὅπου κινήσῃ τὰς διασκεδάσεις ταύτας εἰς ἄκρον κωμικὰς. Ἀπὸ τῶν ὤμων τοῦ χορευτοῦ κρέμονται οὐραὶ λύκων ἢ κουνῶν κατὰ τὸ ζῶον, ὅπου θέλει νὰ παραστήσῃ. Περὶ τῆς αἰσώσεως ἐπὶ ἐρλίτων σκορμίνων κἀθηγεται οἱ γέροντες καπιζόντες, διότι πάντες εἶναι μανιώδεις κηπισταί.

Ὁ χειμὼν εἶναι ἡ ἐποχὴ καὶ ἦν ἐκτελεῖται ἡ θήρα τῶν ζώων, ὧν τὸ ἔδρημα ἀποτελεῖ τὸ πολυτίμητον τῆς χώρας ταύτης προϊόν· τὸ κυριώτατον θήρεμα εἶναι ὁ βένος, ὅστις εἶναι συνηθέστατος ἐν Ἀλάσκᾳ. Οἱ ἄγριοι βέννοι ἰσθύνονται πρὸς τὰς οὐσας, περὶ τὸ ὅποσον εἶναι ἐστημένα παγίδες ἢ δίχτυα, εἰς τὰ ὅποια περιπέλεκτονται τὰ κέρατα αὐτῶν· ἄλλοτε δὲ φρονεῖνται διὰ πυροβόλου θήλου ὑπὸ τῶν θηρευτῶν, παρσφυλατῶντων αὐτοὺς ἐντὸς καλυπῶν ἐκ γίνους κατασκευασμένων. Τὰ ἔδρημα τῶν ἀλωπέκων, τῶν λύκων καὶ τῶν κασθῶν, δι' ἃν ἐκτεταμένον γίνεται ἐμπόριον, ἔρχονται μάλλον ἐκ τοῦ ἑσωτερικοῦ. Ἄλλοτε τὰ ἔδρημα ταῦτα μεταφέροντο εἰς τὴν χώραν τῶν Τούτων ἐν Σιβηρίᾳ καὶ ἀντηλλάσσοντο ἀντὶ καπνοῦ. Ἐν Ἀλάσκᾳ οἱ ἐργάται λαμβάνουσι ἐντὸς κατοικίᾳ καὶ λέβητας, μαχαίρας, πορτίδα, σφαίρας πυροβόλων, αἵτινες δι' αὐτοὺς εἶναι πρᾶγμα εἰς ἄκρον πολυτίμητον. Αἱ γυναῖκες ζητοῦσι ἰδίως ἀτένας καὶ κάτοπτρα. Ἐννοεῖται ὅτι καὶ ἔθλον τὸν χειμῶνα ὁ θῆος ἐν τῇ ἀποκέντρῳ ταύτῃ χώρᾳ ἐμοιάζει πολὺ πρὸς τὸν ἔθλον, ὃν αἰετοῦσιν οἱ πρὸς τὸν ἑθρῖον πόλον ἐκδράμοντες.

Ἐν Λαψίῃ τῇ 30/12 Ὀκτωβρίου 1884.

Ὁικονομικὴ θέσις τῆς Αἰγύπτου ἑξακο-
λουθεῖ ἐκασχολοῦσα τὰ πνεύματα ἐν
Ἐδράκῃ. Γνωστὸν εἶναι ὅτι μετὰ τὸ
ναυάγιον τῆς Συνδισκαζόμενης ἢ Ἀγγλῆς ἐποιή-
σατο κατασχέσει ἐπὶ τῶν πρὸς ἀποπληρωμῆν
τῶν τόκων τοῦ δανείου ἀριστομένων κεφαλαιῶν,
διατεινομένη ὅτι ἐπίκειται ἡ τοῦ κράτους χρεω-
κοπία. Κατὰ τῆς ἀποφάσεως ταύτης διεμαρ-
τυρήθησαν ἐντόνως πᾶσι αἱ μεγάλα Δυνάμεις,
καὶ ἔκτοτε καὶ ἑκάστην διάφορον κωλοφοροῦσι
φῆμαι ἐν τῷ τόπῳ. Περὶ τῆς εἰρήνης εἶναι ἡ γνώμη,
ἣν ἐκφέρει ἐπὶ τοῦ προκειμένου τὸ ἀγγλικὸν
φύλλον Economist, τὸ ὅποσον διατείνεται εἶτι
τὸ κατὰ τῆς αἰγυπτιακῆς Κυβερνήσεως ληφθῆν
μέτρον οὐδεμίαν ἔχει ὑπόστασιν, καθότι καὶ μὲν
δύναται τις νὰ ἀποδείξῃ τὴν καταπάτησιν τοῦ
νόμου περὶ ἐξοφλήσεως τῶν τόκων, δὲν δύναται
ἕως καὶ νὰ ἐκτελέσῃ τὴν ἀπόφασιν εἰμὴ ἂν
ἔλθαι αἱ Δυνάμεις συμψηφίᾳ ἐγκρίνωσι τὴν ἐκτέ-
λεσιν ταύτην. Τὸ ἐξαχθέντων τῶν οὐκίμων τού-
των εἶναι ὅτι αἱ Δυνάμεις ὀφείλουσι νὰ περι-
μεινωσιν ἀκόμη, μέχρι οὗ ἢ Ἀγγλῆς ὑποβάλῃ
αὐτοῖς δόκιμον τὸ σγέδιόν της. Ἐπομένως
αἱ Δυνάμεις, αἵτινες ἦδη ἐν ἔτει 1880, πρὶν ἢ

ἔλθωσιν οἱ Ἀγγλοὶ παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ Νεί-
λου, ὑποστήριξον τὰ δικαῖά των ἀπέναντι τῆς
αἰγυπτιακῆς Κυβερνήσεως διὰ τοῦ διεθνούς δι-
καστηρίου, ἀπέβλεπον ἦδη πᾶν δικαίωμα καὶ
τίθενται ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τῆς Ἀγγλίας. Ἄς
ἴδωμεν κατὰ πόσον αἱ Δυνάμεις θέλουσι παρα-
δαχθῆν τὴν ποθητικὴν ταύτην θέσιν. Κατὰ τὸν
"Νέον ἐλευθέρων Τύπον" τῆς Βιέννης αἱ δι-
πραγματεύσεις τοῦ Ἀγγλοῦ ἐπιτρόπου Νέρβ-
θρου ἀποδίδουσι εἰς δύο τινὰ· εἰς τὴν λύσιν
τοῦ ζητήματος τῶν ἀποζημιώσεων, ἣν ἡ Ἀγ-
γλικὴ Κυβέρνησις δὲν θεωρεῖ κατορθωτὴν ἢ διὰ
ἐλαττώσεως τῶν τόκων, καὶ εἰς τὴν ἐξέδρασιν
τοῦ ἀναγκασμοῦ πρὸς ἀπόσιν τῶν ἀποζημιώσεων
ποσοῦ. — Ἐκ Παρισίων ἀγγέλλεται σχέδιον
περὶ μετατροπῆς τοῦ ἀρχαίου ἐξ 852 ἑκατομ-
μυρίων φράγκων δανείου πρὸς 4 1/2 %. Κατὰ
τὸ σχέδιον τοῦτο ἡ προκύπτουσα οἰκονομία εἶναι
3 ἑκατομμυρίων ἑτησίως. Ἐν Παρισίαις ἐου-
στήθη συνδικάτον πρὸς κατασκευὴν αἰθηροδρο-
μικῆς γραμμῆς διασχίζουσης τὴν γαλλικὴν πρω-
τεύουσαν. Τὸ κεφάλαιον ὠρίσθη εἰς 50 ἑκατομ.
φράγκων, ἢ δὲ πρῶτη κατασκευασθρομένη
γραμμὴ ἢ τὴν πόλιν ἀπὸ θυσιῶν πρὸς ἀνατο-
λὰς διατείνουσα, ἔχει μήκος 16 χιλιομέτρων,
καὶ ἔχει καὶ δύο διακλαδύσεις ἐκ χιλιομέτρων
εἰς ἑκάστην. Ἡ ἑταιρία ὑποχρεοῦται νὰ κατα-
σκευάσῃ δεύτερον αἰθηροδρομικὸν δίκτυον, ἅμα
τὸ πρῶτον ἀφίνει κέρδος 6%, ἢ ἅμα τὸ κράτος
ἐγγυηθῆ 4% ἐπὶ τῶν δύο γραμμῶν ἢ συμ-
πλεγμάτων. — Ἐν Λονδίνῳ ἐσοστήθη Ἐπι-
τροπὴ πρὸς ἐξασφάλισιν τῶν συμφερόντων τῶν
ἐκατ' ἐκατῶν μετοχῶν Ἀμερικανικῶν αἰθηρο-
δρομῶν. Ἐνεκα τῆς μεγάλῃς ἀγνοητικῆς τῆς
ἐπικρατούσεως εἰς τὰς μετοχὰς ταύτας ἡ οὐσάσις
ἐπιτροπῆς, ὅποια πρὸ ἐτῶν ὑπάρχει ἦδη ἐν
Ἀμεταλόδοις, ἦτο οὐ μόνον ἀναγκαῖα ἀλλὰ
καὶ εἰς ἄκρον εὐεργητικὴ. — Ἐν Αὐστρίᾳ
καὶ Γερμανίᾳ μεγάλῃ ἀπερῆται ἐν τοῖς χρη-
ματιστηρίοις. Ἡ ἐν τοῖς ζακχαροποιεῖσι ἐπι-
θούσα κρίσις, περὶ τῆς ἀνεξέροισιν ἦδη, κακὴν
ἔσχει ἐπὶ τῆς ἀγορᾶς ἐπιρροήν.

Ἐν Λαψίῃ τῇ 30/12 Ὀκτωβρίου 1884.

ΓΝΩΜΑΙ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ.
Τὰ ἐλαττώματά μας ἐξαθενοῦσι μετ' ἡμῶν,
καὶ νομίζομεν ὅτι ἀνεκρήθησαν, διότι δὲν ἔχομεν
πλέον τὴν δύναμιν νὰ τὰ διορθώσωμεν.
Δρόξ.
Παρατηρεῖται ὅτι ἔθλο ὀμιλοῦμεν περὶ τοῦ
γείτονος ὡς νὰ ἤμεθα ἡμεῖς αὐτοὶ τελειότεροι;
Λουκιανὸς Βιάρ.
Καλὴ συνείδησις, στηριζομένη ἐπὶ πλήρους
βαλαντίου, παρέχει ἀπίστευτον θάρρος καὶ εἰς
τὸν δειλότερον τῶν ἀνθρώπων.
Ὁ αὐτός.
Ἡ ἀσθηρότης τῆς κοινῆς γνώμης διὰ τὰ
σφάλματα τῶν γυναικῶν εἶναι ὡσεὶ ἀναγνώρισις
τῆς συνήθους ὑπεροχῆς τῆς ἀρετῆς αὐτῶν.
Βαλτοῦρ.
Ὁ γέρον εἶναι ὡς ἄνθρωπος, ὅστις γεωμε-
τρίας πλέον θάλασι ἡσυχῶς τοὺς ἄλλους γεωμετρί-
ζοντες.
Βαλζάκ.

Τὰ μεγάλα ἔργα κατορθοῦνται οὐχὶ διὰ τῆς
δυνάμεως, ἀλλὰ διὰ τῆς ἐπιμονῆς.
Ἰωνσων.

Προτιμῶν ἂν ἀντιπαραταχθῶ κατ' ἐνὸς λέον-
τος ἢ κατὰ χιλίον ποικιῶν.
Βολταίρος.

Οἱ ἱατροὶ ἔχουσι τὴν τύχην, ὅτι τὰς μὲν
ἐπιτυχίας των φωνάζει ὁ ἥλιος, τὰ δὲ σφάλματά
των καλύπτει ἡ γῆ.
Νικολέξ.

Ἡ ματαιότης κοσμεῖ τὴν τράπεζαν της διὰ
τῶν δεσπομάτων, τὰ ὅποια ἀπορρίπτει ἡ τράπεζα
τῆς δόξης.
Γεῦδω.

Ὁ γάμος εἶναι σύνδεσμος, ὃν ἡ ἐλλείψις κα-
θοραίνει, ἢ εὐδαιμονία διατηρεῖ, καὶ ἡ δυστυ-
χία ἐπιχαλεπεί.
Ἀλλεξέρ.

ΔΙΑΦΟΡΑ.

Τραγικὴ ἐπεκλώσθη μετὰ τῆς Ἀγγλῆς συ-
ταγματάρχῃ Στιούαρτ, τῆς πιστῆς τοῦ στρατηγῆ
Γόρδωνος ἐν τῇ ἄνω Αἰγύπτῳ ὑπαῖθι καὶ φίλῳ.
Παρὰ τὸν καταρράκην τῆς Βαδιδάρνης ὁ γε-
νναῖος συνταγματάρχης ἐδολοφονήθη μετὰ τῆς
συνουσίας του παρὰ τινος τοῦ ἐγκλητῶν ἀρχηγῶν,
ἐνὸς τῶν γυναικῶν τοῦ Μαχδὴ ὑπαῖθι. Ὁ
δύλλιος οὗτος ἀρχηγός, μετὰ τὸ ναυάγιον τοῦ
Στιούαρτ, προσποιούμενος τὸν φίλον τῆς ὑπεσχέθῃ
νὰ τὸν ἀγγήσῃ διὰ τῆς ἐρήμου ἀσφαλῶς εἰς
Μεραβῆ· καὶ ὁδὸν θύμῳ ἀπέστειλεν αὐτὸν καὶ θρού-
καὶ ὑποσχέσεις ἐπέπεσε κατ' αὐτοῦ καὶ τὸν
ἰδολοφόνου. Τηλεγραφικῆς εἰδήσεως ἀνήγγειλεν
ὅτι ἐν τῇ συνουσίᾳ τοῦ συνταγματάρχου εὐρίσ-
κατο καὶ ὁ ἐν Χαρτοῦμ Γάλλος πρόξενος Ἐρβέν-
εὐτυχῶς ὅμως δευτέρον τηλεγράφημα διέψεσε
τὴν ἠλιθεράν εἰδήσιν, ἀναφέρον ὅτι ὁ Ἐρβέν
εὐρίσκατο εἰσεῖς ἐν Χαρτοῦμ. Ὁ αὐτοῦ Στιούαρτ
εὐρίσκατο μετὰ τοῦ Γόρδωνος κελκισμένους ἐν
Χαρτοῦμ καὶ ὑπέστη ὅλας τὰς κακοτυχίας τῆς
πολιορκίας μέχρι τέλους Αὐγούστου, ὅτε αὐτῆ,
ὡς γνωστὸν, ἐλύθη. Ἡ δὲ ἐπὶ τῆς μετὰ εἰς
Δόγγλων, ὅπως ἐκείθεν τείνη τὴν χεῖρα
πρὸς τοὺς ἐκ Καίρου ἐκστρατεύοντας Ἀγγλοὺς
καὶ οὕτως ἀνακρίσασιν τὴν ἐπαρχίαν τοῦ Σουδᾶν
— πλὴν ἄλλως εἶδος τῆ Μοίρα· ὁ Στιούαρτ
ἔπεσον ὑπὸ τὴν μάχαιραν ἀλαχρῶ δολοφόνου!

Ἐν Βιέννῃ ἀπέβιασα κατ' αὐτὰς ἐν ηλικίᾳ
44 ἐτῶν ὁ διασημότερος τῶν ζωγράφων τῆς
Αὐστρίας, Ἰωάννης Μάκαρτ. Ὁ Μάκαρτ
πρὸ μνημῶν ἦδη ἠσθένει καὶ οἱ ἱατροί, παρα-
κολοθουνοῦντες τὴν ὀσμῆρα ἐπιτεινομένην ἐγκ-
φαλικὴν νόσον, οπουδαίους εἶχον τοὺς φόβους.
Ἡ καταστροφή ὅμως ἐπῆλθε ταχύτερον ἢ ὅσον
προεδέλετο καὶ ὁ καλλιτέχνης ἀνηπάτη ἐν
μέσῳ τῆς ἐργασίας του καὶ τῶν περὶ τῶν μελ-
λόντων ἔργων σχεδίων του. Ὁ κόσμος ὅλος
γινώσκει, ὅποσον κέντρον καλλιτεχνικῶν ἦτο τὸ
ἐργαστάσιον τοῦ Μάκαρτ ἐν Βιέννῃ, οἱ δὲ κάτοικοι
τῆς αὐστριακῆς πρωτεύουσῆς πολλάκις ἔλαβον
ἀφορμὴν νὰ θαυμάσωσι τὰς λαμπρὰς ἐσπερίδας
εἰς τὰς μεγαλοπρεπεῖς τοῦ ζωγράφου αἰθούσας.
Καίτοι αἰῶρος πληρωμένος διὰ τὰς εἰκόνας του
ὁ Μάκαρτ, γενναῖοδωρος φύσει καὶ μεγαλοπρε-
πῆς, ἀπέθανε πτωχός, πολλάκις δὲ παραηλωθεῖσα
ὑπὸ τῶν ἀπλησίων δανεισμάτων του. Ἡ Βιέννη
δικαίως ἐπένησεν ἐπὶ τῇ ἀπωλείᾳ τοῦ ἀρίστου
τῶν ζωγράφων της, καὶ ἡ κηδεία του ἐγένετο
ἐπιθάλουσα· κατὰ μυστήριον ἠριθμῶντο οἱ συνο-

δαύσαντες τὸ λείψανον τοῦ ἀγαπητοῦ αὐτῶν καλ-
λιτέχνου εἰς τὴν τελευταίαν αὐτοῦ κατοικίαν.

Πυρκαϊὰ ἐκράχθη ἐν τοῖς ἀρχαίοις ἀνακτό-
ροις τοῦ Christiansborg ἐν Κοπενάγη ἀπατά-
φρωσεν ἐν διαστήματι ἄλλων ὡρῶν τὸ περι-
κλήδες οἰκοδόμημα, τὸ ὅποσον ἐπὶ ἑτῆ μακρὰ
ὑπῆρξεν ἐν τῶν λαμπροτέρων κοσμημάτων τῆς
δανικῆς πρωτεύουσῆς. Τὰ ἀνάκτορα τοῦ Chri-
stiansborg εἶχον ἀνεγερθῆ πρὸ ἑκατῶν ἐτῶν καὶ
πλέον, καὶ περιεῖχον 350 αἰθούσας καὶ δωμάτια.
Κατ' ἀρχὰς ἦσαν ἡ συνήθης κατοικία τῆς βασι-
λικῆς οἰκογενείας, σήμερον δὲ συνεδρίασιν ἐν
αὐτοῖς ἢ τε βουλή καὶ ἡ γερουσία καὶ εὐρίσκοντο
τὰ μουσεῖα καὶ ἡ βιβλιοθήκη. Σπουδαῖον διέ-
τρεξε κίνδυνον κατὰ τὴν πυρκαϊάν τὸ περιφθον
μουσεῖον τοῦ Θέρβαλδσον, τοῦ ἐξάρχου Δανου
γλύπτου· εὐτυχῶς ὅμως ὁ θησαυρὸς οὗτος δια-
σώθη. Ἡ ἐλκὴ ζημία ἀνέρχεται εἰς ἑκατομμύρια
καλλήρων. Πῶς ἐξερράγη ἡ πυρκαϊὰ, εἶναι εἰσέτι
ἄγνωστον φαίνεται ὅτι αἱ τῆς θερμάνσεως συ-
σκευαὶ δὲν ἐλειτούργουν ἀπαρακτάτως, καθότι πρὸ
ἡμερῶν ὁμοῦ βαρεῖα καπνοῦ ἐπλήρου τοὺς δια-
δρομῶν τοῦ οἰκοδομήματος. Ἄν οὕτως ἔχῃ τὸ
πρᾶγμα, ἀσύγγνωστο· εἶναι ἡ ἀμέλεια τῶν ἐπο-
πέων, οἷτινες ὤφειλον νὰ ἐξετάσωσι πῶθεν προ-
ήρχετο ἡ ὁσμὴ καὶ νὰ λύσωσι σὺντονα μέτρα
πρὸς κατάπνευσιν τοῦ καταστροφικοῦ στοιχείου
εὐδὲς ἐν ἀρχῇ.

Ὁ Ἰωάννης SCHILLING, ὁ ἐν Δρέσδῃ καλλι-
τέχνης, ὁ κατασκευάσας τὸ ἐπὶ τῆς δρχῆς τοῦ
Γήνου σταθῆν ἐθνικὸν μνημεῖον τῆς Γερμανίας,
ἐπεράτωσεν ἐσχάτως ὄμοιον ἀνάγνωστον διὰ τὴν
Λευσίαν, παριστῶν τὸν Ἄπολλωνα ἐν μέσῳ
τῶν ποιμένων. Ὁ Ἀπόλλων κἀθίεται ἐπὶ
θρόνου κρατῶν τὴν λύραν· περὶ αὐτὸν ἴστανται
ποιμένες ἀκροῦμαι τοῦ ἄσματος, γέρων ποιμήν,
παρ' ὅ οἱ ἦχου τῆς κιθάρας ἀνακαλοῦσι νεανικὰς
ἀναμνήσεις, γυνὴ ἐν ἄκρῳ συγκινηθεῖ, ἔτερα γυνὴ
θηλάουσα τὸ τέκνον της, καὶς ἰσχυμένος ἐν ἐκ-
στάσει ἐνώπιον τοῦ θεοῦ αἰδοῦ, καὶ τέλος
νόμφη τῶν ὀδύων μετὰ ἀηθόνος ἐπὶ τῆς χει-
ρὸς. Ὅλιγον ἀπωτέρω παριστᾶται ἀλληγορικῶς
ὁ ἔρως, ὁ γορῶς, καὶ ὁ Μαραθῶν ὡς Πάν. Τὸ
ἀνάγνωστον τοῦτο θεωρεῖται ἐν τῶν ἀριστοτερι-
μάτων τῆς νεωτέρας γλυπτικῆς.

Ἐφέτος συμπληροῦνται ἑκατὸν ἀκριβῶς ἔτη
ἀφ' ὅτου εἰσῆλθη εἰς Λιβερποῦλ ὁ πρῶτος
Ἀμερικανικὸς θάμβας. Συνέκειτο δὲ τὸ
φορτίον τοῦτο ἐξ ὀκτὼ σάκκων. Τὸ τελωνεῖον
ἐν Ἀγγλίᾳ ἐκράτησε τοὺς σάκκους τούτους ἐπὶ
τινα χρόνον, διότι ἀπέβρει ἀδύνατον ἡ Ἀμερικὴ
νὰ παράγῃ τοσαύτην ποσότητα θάμβαςος καὶ
ἐφθεῖτο μὴ ἔλαθε χῶρον καταχρησάσθαι. Πέρω-
σιν ἡ παραγωγὴ τοῦ θάμβαςος ἐν Ἀμερικῇ ἦτο
7 ἑκατομμυρίων δεμάτων, ἐξ ὧν σχεδὸν 6 ἑκα-
τομμύρια δέματα ἐξήχθησαν. Τοῦτο καλεῖται
ἀνάπτεις ἐμπορίου!

Ἐν Κατάνῃ τῆς Σικελίας ἐπέσκηψε τὴν
παραλτοῦσαν Τρίτην θύελλα φοβερὰ, ἣτις κατέ-
στρεψεν ἕως τὸς τηλεγραφικὰς γραμμὰς καὶ
ἐξεστέγαξε καὶ πλῆθος οἰκιῶν· δυστυχῶς καὶ
ἄνθρωποι ἔπαθον· χυεῖν ἡ τηλεγραφικὴ εἰδήσις
ἐν Ἀναπλίωσι ἀναφέρει ὅτι ὑπὸ τὰ ἐρείπια
τῶν οἰκιῶν εὐρήθησαν ἦδη 35 νεκροὶ καὶ 350
πληγμῆνοι. Ἡ ἐλκὴ ζημία ἀνέρχεται κατὰ
τοὺς παραχρῆσους ὀπολιτισμοὺς εἰς πέντε ἑκατομ-
μύρια ἰταλικῶν λιπῶν.

Ὁ εὐφροέστατος Ἀγγλὸς SWIFT, ὀμιλῶν
ποτὲ ἀπ' ἄβυσσος, εἶπεν. "Ἐν τῇ κόσμῳ ὑπάρ-
χουσι τριῶν εἰδῶν κατακριτέα ὑπερφημίαι· ἡ
ὑπερφημία τοῦ γένους, τοῦ πλοῦτου, καὶ τῶν
γνώσεων. Περὶ τῆς τελευταίας ταύτης ὑπερφη-
μίας δὲν ἔχω ἀνάγκην νὰ ὀμιλήσω, διότι
οὐδαὶ ἐξ ὧν, φίλοι ἀφροαταί, ἔχει αὐτῆν."

Ἐἰς ἐχθρικός τὸ πρῶτον χεῖρας
Ἄν ἴδῃς, φίλε, μὴ σταθῆς.
Ματὰ ταχύτητος πλὴν ὄραρον
Ἐκ τοῦ κινδύνου νὰ σωθῆς.
Τοῦ δὲ δευτέρου, ὅπως πρᾶξῃς,
Ἄδύνατον ν' ἀπαλλαγθῆς.
Σὲ ἐνοχλεῖ, δὲν ἀμφιβάλλω·
Ἄν εἴπῃς ἄλλως, θὰ ψευσθῆς.

Τὸ ἔθλον εὐκόλον νὰ εἰδῆς,
Ἐπάρχει εἰς τὸν οὐρανόν,
Καὶ εἰς τὴν γῆν θὰ μ' ἀπαντήσῃς
Ἀκόλουθον παντοστῆνον.
Αἰ. Π. Βασιλειάδου, ἐν Τεργέστῳ.

Ἐν τῇ στήθῳ μου δόλοκλον
τὸν κόσμον περικλείει,
χωρὶς ὠκεανὸς καὶ γῆ
αὐτὸ νὰ διαλύθῃ.
Ἐν ὅ στῆθῳ μου χωροῦν
ἡσπεροι, ὄρη, πόντος,
μὲ θλίψεις εἰς τὰς τροφεράς
χεῖρας μητρικῶν.
Ἐπὶ τῆς δὲ καὶ θαλασσῆς,
πλὴν ἡ σκληρὰ ἢ τύχη
τὴν κεφαλὴν μ' ἐστέλλει
μὲ πάγῃ καὶ μὲ φύγῃ.
Ἐπᾶνον μου στηρίζεται,
φίλε, ἡ κεφαλὴ σου,
καὶ ἐάν λείψῃ πρὸς στιγμὴν,
θὰ πάσῃ ἢ ζωῇ σου.
Ἄν ἔμοις χωρὶς τράχηλον
θελήσῃς νὰ μ' ἀφῆσῃς,
εἰς τὴν τροφὴν σου, φίλτατε,
πρέπει νὰ μὲ ζητήσῃς.
Ν. Γ. Μουσοῦρη, ἐν Βεργίνας.

Πρόβλημα 249—250.
* η τ γ * * ι δ ω *
* ρ α ι * * μ ε ρ *
* ο θ ο * * ω ρ ο *
* π ο ο * * χ ρ ο *
* γ ρ ο * * η σ ο *

Καλλιόπη Γ. Χαλαρά, ἐν Κωνσταντινουπόλει.
Πρόβλημα 251.
(Ἀριθμητικόν.)
Γεωργὸς ἐπιβοῶν νὰ παχύνῃ ἀργῶν στερού-
μενον γῆς τιτανόδους καὶ καλλιεργούμενον εἰς ἑξ-
κατον μέτρον θάλας, εὐρεν ὅτι πρέπει νὰ διασκορ-
πίσῃ ἐπὶ 100 πλέθρων 580 κυβικὰ μέτρα χύματος,

περιέχοντος 70% τίτανον. Πῶσα κυβικὰ μέτρα
χύματος περιέχοντος 75% τίτανον χρειάζονται
ἵνα παχυνθῇ ἄγρῳς 500 πλέθρων, καλλιεργού-
μενος εἰς 180 μέτρον θάλας καὶ περιέχων 15%
τίτανον;

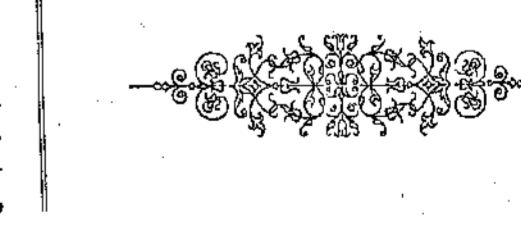
Ἰω. Κ. Γρουμπᾶς, ἐν Γαλατῶν.

ΛΥΣΕΙΣ.
Αἰνίγμα 243. Αἰνίγμα 244.
ΜΕΤΑΣΟ — ΣΚΟΛΗΣ. ΛΑΡΙΚΗ — ΦΡΙΚΗ.

Πρόβλημα 246.
Χ ἀρά,
Τ ὑπαρῶς,
Ο λίγος,
Ν ὄθος,
Ο πλοῖον,
Τ ψῆλός,
Φ ἴλιος,
Π λαφρός,
Ι πηλοῦς,
Γ εἰλός,
Ο δόρομαι,
Τ φος.

Πρόβλημα 246.
α Ρ α
ε Α ε Σ ω
δ Γ ν δ π Η ς
δ Κ ρ ο γ ι α Ι
α Α τ α γ ο η τ ε ε Υ ω
δ Β ε λ τ ε ρ Ο ς
α Η θ ο μ Α ι
δ Σ π ι ς
δ Μ Ν α
δ Σ α Ε ω
ε Α ρ ρ ε α Ρ ω
δ Α λ δ κ ο τ Ο ς
μ Ε τ α γ ρ α φ ε γ ς
δ Β ρ α σ τ ο Α α
θ Α λ ε ρ Ο ς
ε Σ ω Σ α
δ Τ α

Ἐπισημ. Τὰ 225, 226 ὁ κ. Ψ. Φωκουλίδης ἐν
Ἡεροσολῶν· τὰ 228, 234, 237, 238 καὶ 242 ὁ κ. Γ.
Γ. Δρόσος ἐν Ἀλεξανδρείᾳ· τὰ 237, 239 ἡ διακονίς
Αἰ. Π. Βασιλειάδου ἐν Τεργέστῳ· τὰ 237, 238
ἡ Κυρία Ἐλένη Τζηροῦ ἐν Καίρῳ· τὰ 239, 238 ἡ
δεσποῖνα Θεοδώρα Βασιλειάδου ἐν Τύνιθ· τὰ 234
ὁ κ. Γ. Μανιδάκης ἐπίσης· τὰ 238, 234 ὁ κ. Π.
Πράτορας ἐν Ἀλεξανδρείᾳ· τὰ 237—239 ὁ κ. Γ. Κ.
Ζέρρος ἐν Προύσῳ· τὰ 237, 238 καὶ 239 ὁ κ. Ἰω. Κ.
Γρουμπᾶς ἐν Γαλατῶν· τὰ 237, 238 καὶ 242 ὁ κ. Ἰω.
Ἀσκαριετᾶκης ἐν Γαλατῶν· τὰ 237—239 ὁ κ. Ἀλέξ.
Δημητρίου ἐν Ζίφτῳ Αἰγύπτου· τὰ 244, 245 ὁ κ.
Α. Δ. Μάγκος ἐν Βραβίλ· τὰ 243, 244 ὁ κ. Δ. Ν.
Φραγκόπουλος ἐν Γαλατῶν· τὰ 238, 243, 245 ὁ
κ. Ἰω. Γαμπασόπουλος ἐν Κωνσταντινουπόλει· τὰ
238, 239 ὁ κ. Μιλτιάδης Κορβέτης ἐν Ἀθροῦν
(Αἰγύπτου).

ΤΙΜΗ ΚΑΤΑΧΩΡΙΣΕΩΣ 50 ΦΟΙΝ. ΤΟΝ ΣΤΙΧΟΝ. — ΔΙΕΤΩΤΗΣΙΣ ELSTER-STRASSE 19. LEIPZIG.

ΔΡΟΜΟΛΟΓΙΟΝ

ΤΩΝ ΑΤΜΟΠΛΟΙΩΝ ΤΟΥ ΕΝ ΤΕΡΓΕΣΤΗ ΔΙΕΤΡΟ-ΟΥΤΤΡΗΚΟΥ ΔΟΥΛΑ.

Αναχωρήσεις εκ Τεργέστης·

ΓΡΑΜΜΗ ΑΝΑΤΟΛΙΚΩΝ ΙΝΔΙΩΝ ΚΑΙ ΚΙΝΑΣ (διὰ τῆς διώρυγος Σουέζ) εἰς Χάγκ-Κόγκ, διὰ Βρεντηρίου, Πόρτο-Σαῖδ, Ἄδεν, Βομβάης, Κολόμβου, Πέναγγ καὶ Σιγκαπώρης τῆ α' ἐκάστου μηνός εἰς τὰς 4 μ. μ.

Εἰς Καλοθέταν διὰ Πόρτο-Σαῖδ, Σουέζ, Ἄδεν καὶ Κολόμβου τῆ 15 Ἰανουαρίου, 15 Φεβρουαρίου, 15 Μαρτίου, 15 Ἀπριλίου, 15 Μαΐου, 15 Ἰουνίου, 15 Ἰουλίου, 15 Ἀυγούστου, 15 Σεπτεμβρίου, 15 Ὀκτωβρίου, 15 Νοεμβρίου καὶ 15 Δεκεμβρίου εἰς τὰς 4 μ. μ.

Ἐπὶ τῆς γραμμῆς Τεργέστης-Βομβάης τὰ ἀνάλοιπα θέλουσι διακοῖναι 10 μίλια τὴν ὄραν, μεταξύ τῆς Ἡμετέρας καὶ Χάγκ-Κόγκ 8 μίλια.

ΓΡΑΜΜΗ ΑἴΓΥΠΤΟΥ. Ἐκάστην Παρασκευὴν εἰς Ἀλεξάνδρειαν διὰ Κερκύρας (συγκοινωνία πρὸς τὸ Πόρτο-Σαῖδ καὶ τὴν Συρίαν).

ΓΡΑΜΜΗ ΑΝΑΤΟΛΗΣ. Ἐκάστην Τρίτην εἰς τὰς 4 μ. μ. εἰς Ἑλλάδα μέχρι Σμύρνης, ἐναλλάξ διὰ Φιουμίου, Βρεντηρίου, Παιραιῶς, καὶ διὰ Ἀγκώνος κτλ.

Τὴν Τετάρτην (ἐκάστην δευτέραν Τετάρτην ἀπὸ 10 Ἰανουαρίου) τῆ 8 μ. μ. εἰς Φιόμιον, Κέρκυραν, Πάτρας, Κατάκωλον, Κολοράς, Παιραιᾶ, Θεσσαλονίκην, Θεσσαλίαν μέχρι Κωνσταντινουπόλεως.

Τὸ Σάββατον τῆ 9 μ. μ. εἰς Κωνσταντινούπολιν μὲ προσέγγισιν εἰς Κέρκυραν καὶ Παιραιᾶ· εἰτα δὲ ἐκ Παιραιῶς εἰς Σύρον, Κρήτην, Σμύρνην, Συρίαν, Θεσσαλίαν, καὶ διὰ Κωνσταντινουπόλεως εἰς τοὺς λιμένας τοῦ Ἐβραίνου Πόντου (τῆς μακρῆς Ἡλίας) καὶ τοῦ Δουνάβου.

Εἰς ΤΥΝΙΔΑ κατὰ δεκαπενθήμεριαν, τὴν Πέμπτην ἀπὸ τῆς 4 Ἰανουαρίου εἰς τὰς 4 μ. μ. διὰ Ἀγκώνος, Βάρης, Βρεντηρίου, Μεσσήνης, Κατάκωλον, Συρακουσῶν καὶ Μεσσήνης (Συγκοινωνία ἐν Ἀγκώνι διὰ Φιόμιον καὶ ἐκ Φιουμίου).

Εἰς ΔΑΛΜΑΤΙΑΝ τὴν Τρίτην, Πέμπτην καὶ Σάββατον ἐκάστης ἑβδομάδος.

Πλεονέκτες πληροφορίες δίδει ἡ ἐν Τεργέστῃ Διεύθυνσις καὶ τὸ Γενικὸν Πρακτωρεῖον τοῦ αὐτρο-αγγρικοῦ Λόγδ ἐν Βιόνῃ (Schwanzenberg-Platz ἀρ. 6).

1880

ΑἴΓΝΗΣ ΣΜΙΘ

ΒΛΕΜΜΑΤΑ

ΕΠΙ ΤΟΥ

ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΒΙΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΤΟΠΙΟΓΡΑΦΙΑΣ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ ΤΩΝ ΚΕΦΑΛΑΙΩΝ·

Τρικυμία ἐν τῇ Ἀτλαντικῇ Ὠκεανῷ — Πρῶται ἀντυπώσεις ἐν Ἀθήναις — Ἐν Ἀθήναις — Τὸ Σούνιον καὶ ὁ Ἰμῆρτος — Ὁ Μαραθὼν καὶ ἡ Αἴγινα — Ὁ ἰσθμὸς τῆς Κερύνθου καὶ ἡ Ἀκροκρήνη — Αἱ Μυκῆναι καὶ ἡ Ἀργολικὴ πεδιάς — Ἐν Σπάρτῃ — Παρὰ τὴν Ταύγετον — Ἐπὶ τῆς Ἰθάκης — Τὸ Πάγα ἐν μονῇ — Ἀπὸ τῆς μονῆς εἰς Κρέκι — Ἐν Ὀλυμπίᾳ — Ἀπ' Ὀλυμπίας εἰς Μέγα Σπήλαιον — Ἐκδρομὴ εἰς τὴν Στόγα — Ἑλληνικὴ φιλοσοφία — Δυσχέρεια — Θέλλα ἐπὶ τοῦ Παρνασσοῦ — Ἀπὸ τοῦ Παρνασσοῦ εἰς Κέρκυραν — Ἡ γλῶσσα καὶ ὁ χαρακτήρ τῶν νεωτέρων Ἑλλήνων — Τρόπος τοῦ περιφεύειν ἐν Συρίᾳ καὶ ἐν Ἑλλάδι.

Τὸ παρὸν βιβλίον, ἐκ 16 τυπογραφικῶν φύλλων εἰς σχῆμα μεγάλου 8ου συγκείμενον, καὶ περιέχον πολλὰς καλλιτεχνικὰς εἰκόνας καὶ χάρτην τῆς Ἑλλάδος, ἐν Ἀγγλίᾳ ἐπὶ τούτῃ κατασκευασθέντα, ἐκδίδεται κατ' αὐτὰς κομψῶς καὶ πολυτελεῶς δεδεμένον.

Μετάφρασις Ἰ. ΠΕΡΒΑΝΟΓΛΟΥ.

Τιμὴ Φράγκων 7.

ΕΝ ΛΕΙΨΙΑ ΤΥΠΟΣ Γ. ΔΡΟΥΓΟΥΛΙΝΟΥ.

Ο ΣΩΚΡΑΤΗΣ

ΚΑΙ

ΤΑ ΚΑΘ' ΗΜΑΣ.

Θεολογία τοῦ Σωκράτους. Τὸ περὶ προνοίας δόγμα.

Πραγματεία γαλλοῦ συγγραφεύου διὰ

Γουσταύου Δ' Βιχόλ.

Ἐβελγητισμοὶ δὲ μετὰ προσθήκας ἐν παραρτήματι τῶν Ἀπομνημονευμάτων τοῦ Ξενοφώντος διὰ

ἸΑΝΝΟΥ Ν. ΒΑΛΕΤΤΑ.

Τιμὴ Μάρκ. 6.

ΕΝ ΛΕΙΨΙΑ 1884.

W. DRUGULIN.

ΕΥΡΥΠΙΔΟΥ

ΕΚΑΒΗ

μετὰ ψυχαγωγίας ἐξ ἰδιογράφου

ΛΑΜΠΡΟΥ ΤΟΥ ΦΩΤΙΑΔΟΥ

καὶ νεωτέρων ἐξηγητικῶν σχολίων καὶ σημειώσεων διὰ

ΝΗΟΛΑΟΥ Γ. ΔΟΣΙΟΥ, Δ. Φ.

(Μετὰ εἰκόνας τοῦ Λάμπρου Φωτιάδου).

ΕΝ ΓΑΛΑΖΙΩ.

1884.

ΑΓΓΕΛΙΑ.

Πρὸ πολλοῦ προτραπεῖς ὑπὸ πολλῶν ἀξιοτίμων καθηγητῶν, καὶ ὑπὸ τῶν τὰ πρῶτα φερνόντων ἐνταῦθα ὁμογενῶν, ὅπως ἐκδώσω τὰ **ΠΟΙΗΜΑΤΑ** μου, συνσταμένα ἐκ δέκα καὶ τριῶν (13) τυπογραφικῶν φύλλων ἤτοι 208 σελίδων, πρᾶττω νῦν τοῦτο, πρῶτον μὲν, ἵνα μὴ παρακούσω εἰς τὰς εἰλικρινεῖς, καὶ πατριωτικὰς συμβουλὰς αὐτῶν, καὶ δεύτερον ὅπως ἐπέλθω κήρῳ κατὰ ἀρωγὴς εἰς τὸ ἀρτιούστατον Ἑλληνογενεῖον τῆς ἐνταῦθα Ἑλληνικῆς Κοινοῦτος, διορῶν τὰ δακτύλαια (800) ἀντίτυπα ὑπὲρ τῶν ἐν αὐτῷ μαθητεουσῶν Ἑλλήνων. Ὅθεν ἐξαιτούμαι τὴν συνδρομὴν τῶν ἀπανταχῶς Ἑλλήνων, πατριωτῶν καὶ ἐπειθέμενων τοῖς φιλομουσοῖς καὶ πατριωτικοῖς αἰσθήμασιν αὐτῶν.

Ἡ τιμὴ τοῦ βιβλίου ὀρίσθη διὰ μὲν τὸ ἐξωτερικὸν 2½ φράγκα διὰ δὲ τὴν Ῥωμανίαν 2, ἀπληλαγμένον παντὸς ταχυδρομικοῦ ἐξόδου.

Παρακαλοῦνται οἱ ἀξιότιμοι συνδρομηταὶ γὰρ υπογράφωσιν εὐαναγνώστως, ἵνα μὴ προκύβωσι λάθῃ, ὅταν τὰ δνόματα αὐτῶν τυπωθῶσιν.

Ἐν Γαλαζίῳ 1884.

Δ. Ν. ΦΡΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ.

Συντάκτης· Δρ. Ἰ. ΠΕΡΒΑΝΟΓΛΟΣ ἐν ΛΕΙΨΙΑ. ELSTER-STR. 19.

Χαρτοπωλεῖον· Β. ΣΠΙΣΜΟΥΝΔΟΥ ἐν Βερολίῳ. Τύποις· Γ. ΔΡΟΥΓΟΥΛΙΝΟΥ ἐν Λειψίᾳ.

